

Đoạn Duyên

Contents

Đoạn Duyên	2
1. Chương 1 : Hồi Ức	2
2. Chương 2 : Hương Thơm Trong Tiềm Thức	4
3. Chương 3 : Bóng Hình Thay Thế	6
4. Chương 4 : Bưu Kiện Kỳ Lạ	8
5. Chương 5 : Joel	10
6. Chương 6: Tiếng Gọi Từ Đất Tạng	13
7. Chương 7 : Tiêu Du Vũ	15
8. Chương 8: Trường Đại Học	18
9. Chương 9: Vân Nha Và Bí Mật	20
10. Chương 10: Đời Như Giấc Mơ	22
11. Chương 11: Anh Trai Và Em Gái	24
12. Chương 12: Anh Phải Làm Gì Với Em Đây?	27
13. Chương 13: Chuyện Mới Bắt Đầu	30
14. Chương 14: Lên Núi	32
15. Chương 15: Ai Đó Cùng Tôi Dưới Bóng Linh Ẩn Tự	34
16. Chương 16: Người Dẫn Lối	36
17. Chương 17: Kết Luận Bất Ngờ	40
18. Chương 18: Gặp Lại Người Quen Cũ	42
19. Chương 19: Phải Chẳng Đã Sai Ngay Từ Lúc Đầu.	44
20. Chương 20: Người Lạ Trong Đêm	47
21. Chương 21: Xóa Dấu Vết	49
22. Chương 22: Bay Về Phía Mặt Trời	50
23. Chương 23: Tội Ác (1)	52
24. Chương 24: Tội Ác (2)	54
25. Chương 25: Ngày Đầu Gặp Nhau.	57
26. Chương 26 : Mãi Là Anh Em	59
27. Chương 27: Ai Cũng Phải Vì Tiền	62
28. Chương 28: Phương Vũ Hiền	64
29. Chương 29: Nỗi Lòng Của Ai...	66
30. Chương 30: Nắng Vương Ngày Cũ	68
31. Chương 31: Tình Yêu Là Không Đủ....	71
32. Chương 32: Nếu Chết Là Điều Đơn Giản Nhất...	73
33. Chương 33: Ký Ức Của Chúng Ta	75
34. Chương 34: Vĩnh Biệt Diesel	75
35. Chương 35: Xin Lỗi.	75
36. Chương 36: Giá Như Có Thể Quên...	78
37. Chương 37: Điểm Dừng Nơi Cuối Con Đường	80
38. Chương 38: [ngoại Truyện] - Nỗi Đau Chôn Sâu Trong Lòng	83

Đoạn Duyên

Giới thiệu

Đôi lời : tôi để mác 18+ cho truyện không phải chỉ vì nó có những cảnh nóng mà còn có những chươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-duyen>

1. Chương 1 : Hồi Ưc

Hà Thanh tây phục gọn gàng bước xuống nhà. Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, không khí hơi se lạnh, anh thấy Vân Nha đã ở trong bếp tự bao giờ. Trên chiếc bàn kính sang trọng tại phòng ăn bày một đĩa trứng cùng bánh mì và pate gan ngỗng ăn kèm chút salad. Trứng tráng thơm lừng, ở giữa còn đo đỏ lòng đào bốc khói nhẹ nhẹ. Vân Nha cẩn thận đặt một tờ báo buổi sáng lên bàn, đôi bàn tay trắng trẻo khéo léo rót đầy sữa vào cà phê. Hà Thanh đón lấy ly rồi hôn nhẹ lên má vợ, vuốt mấy sợi tóc mai vương trên trán cô. Đây đã là thói quen của hai vợ chồng trong nhiều năm qua.

Họ bắt đầu ăn sáng. Hà Thanh lật nhanh vài trang báo tìm tin tức đáng chú ý trong khi Vân Nha ở bên kia bàn ân cần phết chút pate lên miếng bánh, tất cả mọi việc bao gồm dùng bữa và dọn dẹp chỉ mất tầm mười lăm phút. Sau đó, cả hai sẽ cùng nhau đi làm.

Hà Thanh hiện đang làm giám đốc cho một tập đoàn xây dựng lớn còn Vân Nha vợ anh thì đang làm bác sĩ ở một trong những bệnh viện tốt nhất nước. Ba mẹ anh lẫn ba mẹ vợ khi trẻ đều là những người có sức ảnh hưởng trong giới kinh doanh và y học, có thể nói cuộc đời Hà Thanh khá hoàn hảo...

Nhưng anh không cảm thấy vậy.

Sau khi đưa Vân Nha đến bệnh viện, Hà Thanh đánh xe vào bãi rồi nhanh chóng đi thẳng lên phòng làm việc của mình ở tầng mười tám.

Thang máy dừng lại, hành lang dài cùng bức tường trắng đen cách điệu hiện ra, không một chi tiết dư thừa trong nội thất, mọi thứ ngăn nắp và tối giản hết mức có thể. Các khu vực làm việc được phân chia rõ ràng qua từng lớp kính mờ khắc chìm họa tiết có gắn miếng kim loại đính tên cùng không gian nghỉ ngơi đầy thoải mái với những chiếc ghế nệm êm ái ngập tràn ánh nắng bên ngoài.

Một mình bước vào văn phòng cuối hành lang, Hà Thanh treo áo khoác lên giá rồi bắt đầu vùi đầu vào xấp văn kiện mà thư ký đã chuẩn bị trước đó, chỉ có khi vùi đầu vào công việc như vậy mới có thể tạm thời làm anh quên đi sự trống rỗng khó hiểu trong lòng. Từ khi trở lại lúc nào Hà Thanh cũng thắc mắc liệu bản thân vẫn luôn như thế này?

Nhân viên trong công ty lúc đầu có hơi xa lạ, nhưng như mọi người vẫn thường nói, thời gian là liều thuốc tốt. Xuân qua Đông đến rồi lại Xuân, cảnh vật ứa tàn qua một năm được rửa sạch, lại tươi mới và đầy sức sống. Cuộc đời Hà Thanh sau kí ức kinh hoàng đó lại dần đi vào quỹ đạo, và anh cũng không quá đeo bám vào một vấn đề gì đó mà theo anh là nó không quan trọng, chỉ trừ khoảng trống trong tâm trí mình.

Một lúc sau.

Thả bút xuống tâm trạng đầy mệt mỏi, đầu không hiểu sao hơi đau, Hà Thanh đưa tay xoa nhẹ hai bên thái dương rồi từ từ nhắm mắt, trong đầu anh hiện lên một số hình ảnh quen thuộc nhưng lại không thể nhớ rõ nó là gì. Những hình ảnh đó hay xuất hiện nhất là khi Hà Thanh gặp một số chỗ, đồ vật nào đó lúc ngang qua để rồi khi đêm xuống lại vô tình bật dậy giữa đêm cùng cảm giác khó chịu, day dứt.

Mỗi khi Hà Thanh gần như có thể chạm được vào bóng dáng kia thì lại bị một màn sương kì dị chụp lấy bỏ lại anh đứng giữa khoảng không tối đen. Càng cố gắng thì cơn đau càng dồn dập. Anh đem chuyện kể cho Vân Nha. Mỗi lần như thế hoàn toàn có thể nhận thấy sự lo lắng kì lạ trong mắt vợ khi cô đỡ lấy anh, an ủi rằng tất cả chỉ là do di chứng để lại sau vụ tai nạn, rằng cơn đau đó rồi sẽ biến mất. Hà Thanh ôm cô thật nhẹ, xoa lên mái tóc mềm mại thơm dịu mùi hoa nhài của Vân Nha. Cô có gì đó giấu anh sao?

Anh không hỏi – cô không nói.

Cả hai lặng lẽ nằm bên nhau. Hà Thanh im lặng nhìn lên chùm đèn ngủ tinh tế trên trần. Vân Nha quay lưng về phía anh, khuôn mặt giấu trong bóng tối. Cả hai đang cố khóa lấp sự hoài nghi, lo sợ và một thứ gì đó to lớn hơn nhiều đang ngày một xâm chiếm tâm trí họ.

.....

Hà Thanh đứng dậy, di chuyển lại gần cửa sổ thủy tinh lớn. Anh hồ hững nhìn xuống không gian tập nập ở phía dưới, người qua kẻ lại đan xen, xe cộ chạy trên đường thành từng chuỗi dài. “Xô bồ quá!”. Lòng tự hỏi có nên dừng lại để tìm kiếm điều mình đang thắc mắc bấy lâu nay không?

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa kéo Hà Thanh về với thực tại. Anh quay trở lại ghế, kéo chồng tài liệu sát người.

-Mời vào!

Một người phụ nữ tầm hơn ba mươi áo quần công sở màu đen chuẩn mực, tóc tai gọn gàng búi sau đầu bước vào. Đây là thư ký tên Hoắc Tư Yến, đã lập gia đình và có một cậu con trai nhỏ. Hoắc Tư Yến nhẹ nhàng bước tới, đặt lên bàn làm việc một vài tập sơ mi xanh rồi nói.

-Đây là hồ sơ dự án công trình trong tuần tới, còn đây là lịch trình hôm nay và ngày mai. Còn có một vài thiếu sót trong hợp đồng trong tuần phải bàn giao, tôi đã chỉnh lại. À, hôm nay ngài dùng cơm ở văn phòng hay ra ngoài ăn để tôi chuẩn bị ạ?

-Cứ mang đến văn phòng cho tôi là được!

Hà Thanh mở vài tập hồ sơ mới nhận xem xét qua một lượt, không nhìn lên mà nói luôn. Anh có thể cảm nhận được sự quan sát lên lút của Hoắc thư ký dành cho mình và cũng hiểu đó không phải là ánh mắt của sự mê muội ham muốn hay có trong các tình tiết “giám đốc và thư ký” mà đơn giản chỉ là sự ngạc nhiên xen chút khó hiểu. Có quá nhiều thứ phải suy nghĩ, Hà Thanh không hơi đâu đi quan tâm chi tiết cô thư ký kia.

Buổi trưa Hoắc Tư Yến đem đến một hộp cơm bằng gỗ có khắc họa tiết hai bên mép trông khá trang nhã cùng một tách cà phê. Cô thư ký vừa rời khỏi phòng, Hà Thanh mới lần nữa buông bút sải bước lại bàn khách trong phòng. Anh mở khay thức ăn.

Trong khay có một ít cơm trắng, vài món mặn đơn giản được xếp gọn gàng nhưng hấp dẫn. Anh không phải là mẫu người kén chọn nhưng thực sự mà nói thức ăn của nhà hàng này có chút ăn được. Từ trước đến nay ngoài món ăn do Vân Nha làm, không hẳn là ngon một cách xuất sắc, những thức khác thật sự khi ăn thường làm Hà Thanh cảm thấy không trọn vẹn, thiếu thiếu gì đó giống như người ta nấu ăn mà không cho muối vậy.

Như lúc này, bên phần cơm dường như không trọn vẹn hay có thể nói là ... thiếu vắng một ai đó? Anh có thể mang máng nhớ được, ở một nơi nào đấy trong quá khứ, bữa cơm của anh không như thế này. Bàn ăn ọp ọp sơ sài chỉ gồm cơm và ít canh, đôi khi sẽ là thịt, rồi khi thức ăn trên bàn đã được “dọn dẹp” sạch sẽ, một cánh tay mơ hồ sẽ đưa nước trái cây cho anh.

-Uống cà phê nhiều không tốt đâu! Dùng nước trái cây đi!

Giọng nói trong đoạn kí ức đó dịu dàng gột sạch tâm trạng phiền muộn của Hà Thanh, cơn trốn nhẹ nhàng lên từng tế bào não nhưng giờ đây anh lại chẳng thể nhớ nổi. Hà Thanh bật cười ngao ngán lại chỗ bình nước nóng lạnh rót một ly nước rồi uống sạch sau đó trở lại bàn và bắt đầu cho đĩa cơm đầu tiên vào miệng, cảm giác cay đắng hiện ra kéo theo lời nói vô thức.

-Thật là nhớ hương vị ngày xưa quá đi!

Cuối cùng cũng ép được bản thân ăn xong, ngửa cổ một hơi hết ly cà phê. Hà Thanh quay lại với công việc.

Buổi chiều tan sở hôm nay anh hẹn sẽ qua đón Vân Nha ở bệnh viện của cô rồi cả hai sẽ về nhà ba mẹ của anh ở ngoại ô thành phố để dùng cơm. Cuối tuần nào cũng vậy, Vân Nha là người thuộc tuýp phụ nữ thùy mị và dịu dàng nên trên xe cả hai ít khi nói chuyện, đôi khi chuyện mất chuyện không.

Anh biết ba mẹ mình rất yêu quý cô con dâu này, chính bản thân anh cũng không hề chán ghét hay có ác cảm với cô. Nhưng sâu thẳm trong tâm anh biết rằng, tình cảm và những gì anh đối với cô đều là tình nghĩa và trách nhiệm... đó KHÔNG PHẢI LÀ YÊU!

2. Chương 2 : Hương Thơm Trong Tiềm Thức

Trời về chiều. Nắng vàng ươm dất nhau đi tìm chỗ nghỉ, ánh sáng cuối ngày khó khăn cố vượt qua tán lá dày đặc hai bên con đường dẫn ra ngoài thành phố. Một chiếc xe nhỏ lăn bánh qua, xối tung đám lá rụng. Tiếng động cơ phá tan sự im lặng làm vài chú chim nhỏ giật mình.

Hà gia – Ngôi biệt thự cổ nổi tiếng trong vùng hiện giờ đang nằm im lìm trên đỉnh đồi xanh mướt, tách biệt và có vẻ gì đó cao sang khó tả. Tòa nhà ước chừng gần trăm tuổi, nổi bật với tông màu trắng chủ đạo được xây theo lối kiến trúc mô phỏng thời kì Phục Hưng, các cột đá ốp trắng bao quanh những ô cửa vòm chạm khắc nổi của tòa nhà ẩn hiện đằng xa.

Hà Thanh và Vân Nha lái xe lên con đường rải đá dẫn lên đồi. Không gian lập tức thay đổi, mùi hoa hồng xộc vào mũi khi chiếc xe lọt thỏm vào giữa một tập thể các mái vòm đan xen bọc quanh con đường, từng chùm hồng đỏ rực đến chói mắt tương phản với cột đá trắng, dây leo nho rủ xuống từ mái vòm. Đâu đó còn có thể nghe được tiếng nước chảy ở đài phun.

-Hai đứa đến rồi! Vào nhà đi!

Một người phụ nữ ăn mặc đơn giản nhưng tinh tế đứng sẵn ở bậc thềm hoa cương trước cửa lớn. Bà đội một chiếc mũ vành điểm hoa, vài lọn tóc hoa tiêu rủ xuống trước trán và sau đầu. Tuy đã gần sáu mươi nhưng Hà phu nhân vẫn luôn trông trẻ hơn tuổi thật của mình, gương mặt hồng nhuận, làn da vẫn còn khá xuân sắc. Ất hẳn lúc còn trẻ phải là một mỹ nhân điên đảo thị phi.

Vợ chồng Hà gia chỉ có một mình Hà Thanh là con trai nhưng không vì thế mà nuông chiều con một cách vô lý. Ngay từ khi còn nhỏ, Hà Thanh đã biết thế nào là sự nghiêm khắc. Có lần chỉ vì không hài lòng hắt đổ thức ăn mà anh bị mắng cho một trận sau đó đành nín nhịn mà ôm bụng đói nguyên ngày. nếp sống của Hà gia trước nay vẫn rất quy củ, Hà Thanh tất nhiên không ngoại lệ.

Lúc này, anh nhìn hai người phụ nữ vừa cười nói đi vào nhà mà lắc đầu ngao ngán: “Hình như họ quên mình đang đứng đây thì phải”

Ba người đi qua một cánh cửa khác dẫn đến hành lang dài phía hông nhà để vào gian bếp. Hà Thanh còn chưa kịp thưởng thức nội thất mới được sơn sửa của tòa nhà thì đã giật mình khi thấy cha anh trong cái tạp dề màu hồng phấn với phần viền nhún bèo nhèo bằng ren đang loay hoay. Hà Minh Thành cha anh, người đàn ông mạnh mẽ từng khiến nhiều công ty đối thủ phải nhún nhường giờ đây lại đang phải vật lộn với đồ ăn. Quá khứ và hiện thực khác xa quá rồi!

Ánh mắt Hà Minh Thành trượt qua vợ và con dâu, dừng lại trên người con trai. Một điều gì đó kì lạ hiện lên trên mắt ông rồi nhanh chóng biến mất trước khi Hà Thanh kịp nhận ra. Tuy mọi người vẫn trò chuyện bình thường nhưng bản thân Hà Thanh cũng đã bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn trong gia đình mình, thật sự không ổn!

Bốn người cùng dùng bữa trên chiếc bàn chạm trổ gần mái hiên. Hà Minh Thành hỏi han một chút về công việc của con trai, trong khi đó mẹ anh thì nhắc nhở vợ chồng Hà Thanh chuyện con cháu đến nỗi làm Vân Nha cảm thấy khó xử. Cô lúng túng nhìn chồng. Hà Thanh chùi nhẹ tay vào chiếc khăn trên bàn rồi nói.

-Tụi con sẽ cố gắng. Mẹ không cần phải nhắc hoài vậy đâu! Vân Nha cô ấy xấu hổ đến đỏ ửng rồi kìa.

-Thằng nhãi toàn cho qua chuyện. Mẹ cũng chẳng nói nhiều nữa.

Họ cứ như thế cho đến hết bữa. Nói chuyện này một ít, chuyện kia một ít, toàn là đề tài quen thuộc trong bữa cơm. Sau đó, Hà Thanh cùng gia đình xem một ít tin tức trên tivi. Nhưng những gì đang diễn ra trên màn hình lại như dòng xe đông đúc buổi chiều tan tầm lướt qua trước mắt anh, những đoạn đối thoại xung quanh cùng âm thanh từ tivi phát ra hết như đám đông ồn ào ở các phiên chợ ngày cuối tuần __Ồn ào và ngột thở.

Đột nhiên, một hình ảnh lướt qua rất nhanh trên màn hình làm tim Hà Thanh thất lại.

Xoảng!

Bàn tay buông lỏng, ly rượu anh đang cầm theo đó trượt xuống, vỡ tan trên sàn nhà, âm thanh chói tai vang lên phá nát không gian vui vẻ. Bị tiếng thủy tinh vỡ làm giật mình, mọi người quay sang nhìn Hà Thanh, đáy mắt hiện lên sự lo lắng.

-Sao vậy con ?

-Trơn quá, con đi rửa tay!

Nói xong anh mặc kệ không khí lo ngại của mọi người, đứng dậy bước nhanh về phía gian bếp. Ba người còn lại nhìn nhau có chút khổ sở cùng lo sợ, Vân Nha ngồi một bên bất giác mím chặt môi, hàng mi dài khẽ rủ xuống che đi suy nghĩ trong lòng.

Phía trong nhà bếp, tiếng nước từ vòi vẫn chảy đều đều. Hà Thanh đứng im lặng trong bóng tối, tay nắm chặt đặt lên kệ bếp. Thân thể anh hơi run, đôi mắt nhắm nghiền. “Nơi đó, anh biết nơi đó, chắc chắn anh đã từng ở đó”. Hình ảnh trên tivi tuy chỉ xuất hiện trong một khắc nhưng cũng quá đủ để lòng anh dâng lên một cảm giác lạ kỳ. Nó có vị ngọt, có sự lâng lâng hoan hỉ mà chỉ có niềm hạnh phúc vui sướng tột độ mới có được. Tại sao lại như vậy? Anh không hiểu, thật sự không thể hiểu nổi tại sao cơ thể mình cứ vô thức rượt đuổi theo những hình ảnh kia.

Hà Thanh cố gắng trấn tĩnh. Anh hít một hơi thật sâu rồi quay lại phòng khách. Không khí trong nhà lúc này thật ngọt ngào. Hai vợ chồng anh quyết định ngồi thêm một lúc rồi từ biệt ba mẹ để về nhà .

Chiếc xe từ từ rời khỏi biệt thự Hà gia, ánh đèn ô tô trong đêm thấp thoáng giữa màn đêm tịch mịch rồi biến mất. Mẹ Hà Thanh run rẩy nắm lấy tay chồng, khóe mắt đỏ hoe.

-Nó sẽ không...?

-Sớm muộn thôi! __ Hà Minh Thành ôm vợ vào lòng rồi hai người vào nhà.

Khi Hà Thanh và Vân Nha về đến nhà thì cũng đã khá muộn, bầu không khí căng thẳng giữa hai người dọc đường cũng vơi bớt. Như mọi khi, Vân Nha vào trước chuẩn bị cho Hà Thanh còn bản thân mình thì sang phòng tắm khác.

Một lúc sau Hà Thanh từ phòng tắm bước ra. Anh thấy Vân Nha đang dựa nửa người vào thành giường chăm chú đọc một quyển sách khá dày nói về não và các vấn đề liên quan đến nó. Phát hiện chồng đã tắm xong, Vân Nha chỉ về phía cốc sữa ở góc bàn, miệng ly còn vương khói mờ hơi nóng. Cô luôn như vậy, dù mệt mỏi hay bận rộn thế nào thì vẫn luôn nhớ đến thói quen sinh hoạt của anh. Hà Thanh cầm lấy, thổi cho nguội bớt rồi uống hết. Sau đó, anh quay sang nhìn người phụ nữ trẻ tóc hơi ướt, có lẽ mới gội đầu. Mái tóc mềm mại lúc này ngấm nước ôm lấy cằm cổ trắng nõn của Vân Nha, kéo dài xuống phía dưới phủ lên khuôn ngực căng tròn, lớp áo mỏng khẽ chuyển động theo hơi thở.

-Để anh giúp em! __ Hà Thanh mở tủ lấy máy sấy tóc.

Bàn tay cầm sách của Vân Nha bất giác run lên, cô xoay người đưa lưng về phía anh. Hà Thanh mở máy rồi đưa tay vén mái tóc đen ướt át của vợ, một mùi hương quen thuộc tràn ngập khoang mũi. Căn phòng im

lặng, chỉ còn tiếng máy sấy tóc ro ro, tiếng kim đồng hồ tích tắc, tiếng còi xe thỉnh thoảng vang lên ngoài con đường dưới nhà,... và cả tiếng tim đập của hai người. Vân Nha cúi đầu.

Hai người họ đã có thể rất hạnh phúc, anh và cô cứ như thế này truyền cho nhau hơi ấm, cứ thế này vui vẻ mà sống. Nhưng đời có ai biết được, niềm vui chẳng tày gang(*). Vân Nha biết có một số thứ đã là sự thật không thể thay đổi, dù cho có làm thế nào, có mạnh mẽ hơn nữa thì nó cũng đã xảy ra. Hiện tại như một bức tường to lớn án ngữ hạnh phúc của họ khiến Vân Nha giờ đây chỉ có thể kiên trì chống đỡ mà thôi. Cuộc đời này bạn chỉ có thể một là lựa chọn, hai là kiên trì ...

Máy sấy im bật. Hà Thanh để máy vào lại vị trí cũ rồi quay sang nhắc.

-Khuya rồi, mai em đọc tiếp cũng được.

Vân Nha im lặng gật đầu gác quyển sách lên bàn nhỏ cạnh giường rồi lặng lẽ kéo chăn. Hà Thanh cũng nằm xuống bên vợ. Anh gác tay lên trán, đôi mắt vô thức nhìn lên một vết nứt nhỏ trên trần. Không gian im lặng dường như có cả tiếng thổn thức khe khẽ.

Nằm im bất động, anh quay nhìn bờ vai thon gầy của Vân Nha, lúc này hơi khẽ run rẩy. Cô khóc ư? Hà Thanh cảm thấy áy náy. Anh thở dài, đưa tay vòng qua cơ thể Vân Nha, nhẹ nhàng kéo cô lại sát người. Lớp áo mỏng chạm vào tay anh mát rượi, da thịt mềm mại lộ ra phập phồng. Chắc Vân Nha cũng hơi bất ngờ.

Mùi sữa tắm lúc tối thơm thật. Không! Không phải thứ mùi hóa chất này. Là một thứ khác, nó thoang thoảng lúc có lúc không, vờn qua sống mũi anh như muốn thách anh bắt được. Anh hít sâu, thứ mùi này có phải bắt nguồn từ cơ thể Vân Nha không? Hương thơm này cứ lớn vờn khiến anh không thể kiểm soát, nó làm tâm trí anh xao lãng, một bóng hình nào đó hiện về. Hà Thanh vô thức siết chặt tay.

-A Thanh ...! _ Có tiếng nước nở.

Tiếng kêu xoáy vào tâm trí Hà Thanh. Lý trí anh vỡ vụn, trong đầu hoa lên những hình ảnh xoay vòng không rõ ràng. Hà Thanh giật mình xoay người đè lên cơ thể mảnh mai của Vân Nha.

Roẹt !

Chiếc áo ngủ hai dây bị kéo tuột khỏi cơ thể, từng mảnh vải màu kem tung lên trong không khí. Vân Nha cố gắng chống cự, đôi tay gầy guộc che chắn cơ thể trước anh. Hà Thanh không quan tâm, anh không cần biết. Anh chỉ biết lúc này bản thân dường như đang bị một thứ quái vật gọi là hoài niệm xâm chiếm.

...Đã lâu lắm rồi, con quái vật đó đã từng là lẽ sống của Hà Thanh...

.....

*Hạnh phúc chẳng tày gang : hạnh phúc, niềm vui chẳng được bao lâu.

3. Chương 3 : Bóng Hình Thay Thế

Tiếng lạo xạo từ những người sống về đêm ngoài hiên nhà.

Hơi thở hỗn hển trong căn nhà xinh đẹp cuối ngã tư.

Đồng hồ nhịp nhàng kêu tích tắc.

Chiếc ga giường màu xanh vốn gọn gàng giờ nhăn nhúm, góc vải lệch sang một bên dù thành đồng nhỏ bừa bãi trên mặt sàn. Hà Thanh cời trần, trên người mặc độc một cái quần thun. Chất vải hơi chặt làm tôn lên phần nào cơ thể săn chắc rắn rỏi của anh. Lúc này, cả thân hình anh đang phủ lên một bóng người khác nhỏ yếu, mảnh mai hơn. Hai tay Hà Thanh ôm lấy đầu Vân Nha, nhìn sâu vào đôi mắt cô. Cơ thể hai người sát đến nỗi có thể cảm nhận được sự thay đổi của mạch máu bên trong. Không khí xung quanh sao mà ẩm ướt nóng nực đến khó chịu. Hà Thanh nhìn Vân Nha đang run rẩy dưới thân mình mà như nhìn một thứ gì đó mơ mơ ảo ảo. Là do rượu sao? Anh lắc đầu, gạt mái tóc bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Vân Nha ngược nhìn người đàn ông đang ở trên cơ thể mình, đôi mi khẽ rung, nước đọng lại ở khóe mắt nhưng tuyệt nhiên không hề rơi xuống. Môi cô mấp máy, cô muốn nói với anh một chuyện. Thế nhưng Hà Thanh đã không để cho Vân Nha lên tiếng. Anh áp đôi môi mỏng khô rát vào cần cổ vợ mình. Đầu lưỡi bắt đầu mơn trớn làn da mịn màng, dịch thể từ miệng anh in dấu trên cổ Vân Nha kéo dài mãi... từ vùng xương quai xanh mảnh khảnh lên đến má, môi rồi vành tai cô. Anh mân mê khắp gương mặt vợ. Đôi tay không ngừng nắn nhẹ, xoa bóp phía dưới, sâu trong lớp chăn Vân Nha dùng để che chắn khỏi anh. Càng chìm sâu, anh càng muốn gọi tên một người. Người anh muốn gọi tên phải chăng vẫn luôn là cái bóng anh đuổi theo khi giấc mơ về? Hà Thanh không rõ, nhưng anh có thể chắc chắn một điều; đó tuyệt nhiên không phải người vợ Vân Nha xinh đẹp này của anh.

Chết tiệt!

Một cảm giác tức giận dâng trào lên trong người anh, như phát tiết, như trút giận. Bàn tay lạnh lẽo của anh không chút kiêng kỵ dùng sức xoa bóp gò ngực trắng nõn nà của Vân Nha. Thậm chí anh còn dùng hai ngón tay kẹp lấy núm anh đào đỏ hồng khiêng nó cương cứng trời lên.

-A ...

Vân Nha rên lên, cơ thể có chút vô thức mà co lại. Hà Thanh không quan tâm, anh lại tiếp tục di chuyển môi mình hôn dọc từ vành tai xuống cổ rồi xuống ngực Vân Nha. Hà Thanh dùng miệng lúc chậm rãi, lúc thô bạo, đùa giỡn với hạt anh đào ẩn hiện trên bầu ngực trắng trẻo, phập phồng. Đôi tay lật tung chiếc chăn, anh muốn nhiều hơn. Xoay người đổi tư thế, Hà Thanh hơi trượt xuống. Đập vào mắt anh là vùng bụng trắng ngần và sâu hơn phía dưới là vùng cấm bí ẩn co thắt đang ngày một ướt át hơn.

Vân Nha hoàn toàn đầu hàng trước cảm giác dục vọng ngày một dâng trào trong người. Cô có thể thấy toàn thân nóng rực, phần dưới cơ thể sắp không nghe lời mình nữa, giờ đây nó như một con thú đói không ngừng nhấp nháy miệng. Mọi ý nghĩ ngăn cản anh trong đầu hoàn toàn bị ngọn lửa tình dục thiêu rụi. Hai tay nắm chặt ga giường, chân cô co lại, những ngón chân co quắp quờ quạng như muốn tìm chỗ vịn vào ga giường. Vân Nha biết trong ánh mắt mơ màng của chồng mình, có lẽ người đang cùng anh dạo diễn lúc này là “người đó”

Đúng là như vậy! Tâm trí Hà Thanh lúc này đang bị những hình ảnh khó hiểu xâm chiếm. Anh vô thức hành động...

Khi đầu lưỡi lạnh giá của anh chạm đến nhụy hoa vốn tưởng như đã héo rũ từ rất lâu của Vân Nha thì cả anh và vợ đều bất giác rùng mình giật bắn. Vân Nha lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là quan hệ, Hà Thanh chìm đắm trong mối hoan lạc với ảo ảnh trong giấc mơ của bản thân.

Hà Thanh ngẩng đầu quỳ thẳng lưng dậy, cầm lấy vật nóng rực đã cương cứng trong quần lót của mình ra để trước cửa hang động thần bí kia. Anh nhẹ cọ cọ lên xuống ma sát cậu nhỏ của mình với cánh hoa non mềm cũng như nhụy châu ở giữa.

Trong làn sương mờ ảo ẩn hiện trong tâm tưởng của anh, thứ anh thấy lúc đó cũng giống như bây giờ. Từng đường nét trên cơ thể trần trụi kia, rồi những giọt mồ hôi đầy gợi tình khẽ lăn trên làn da đỏ... nó có gì đó khác ...nhưng khác thế nào thì anh không thể lý giải nổi. Sự giao hợp giữa hai thân ảnh trong ký ức mơ hồ của anh cũng đang diễn ra song song với hiện tại. Không báo trước, Hà Thanh ưỡn người thúc mạnh rồi lại lui về, xé rách lớp màng mỏng manh cuối cùng trong cơ thể Vân Nha.

Vân Nha thét lên đau đớn. Ngón tay cô xoắn chặt lấy ga giường như muốn xé rách nó ra. Đau quá! Nước mắt cứ thế chảy dọc xuống hai gò má, tiếng nấc nghẹn ngào pha lẫn sự chua xót. Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm kể từ lúc kết hôn, Vân Nha lên giường với Hà Thanh. Cảm giác bất ngờ do đau đớn mang lại nhanh chóng dịu bớt, Vân Nha cắn môi nén đau, cố gắng một cách vụng về phối hợp với Hà Thanh.

Hà Thanh đưa tay đẩy hai chân vợ lên để anh có thể tiến sâu hơn vào bên trong. Anh ra sức cử động, nhịp nhàng di chuyển, thỉnh thoảng lại nghịch ngợm phần trên cơ thể Vân Nha.

Hà Thanh bận rộn, anh không nhìn thấy gương mặt vợ mình. Càng say đắm trong cơn men tình của anh, cô càng chua xót. Vân Nha muốn hất tung Hà Thanh ra, cô muốn nói với anh, muốn anh hãy xem cô tồn tại vào lúc này chứ không phải bất kì một ai khác. Vân Nha đủ thông minh để hiểu rằng; lúc này Hà Thanh

chỉ đang xem cô như một con búp bê phồng chế mà thôi. “Em không phải là vật thể thân...” Tiếng nói chưa kịp bật ra đã chìm vào bóng tối.

Cô không thể nói được! Người ta ở đời, bi kịch nhất không phải là không có được cái mình muốn mà là sống suốt đời với cái mình không muốn. Sai lầm không phải chọn nhầm cái mình muốn lựa chọn mà là hối hận với lựa chọn đó. Cô đã đem bi kịch cho anh vậy mà chính bản thân cô thậm chí còn không có can đảm để thừa nhận sai lầm. Đã không đối diện được với anh thì cô lấy tư cách gì để yêu cầu anh đừng xem cô là người đó đây?

Hà Thanh điên cuồng một lúc thì lật người Vân Nha lại. Anh dùng tay vịn lấy vòng eo mảnh mai của cô, đột ngột từ phía sau tiến vào. Hà Thanh bắt đầu ra vào càng lúc càng nhanh, mỗi lần đụng vào đều chạm đến tận cùng sự kích thích sâu thẳm phía trong cô. Vân Nha chặt vật, gương mặt áp sát xuống mặt nệm dính. Sau mười mấy lần đưa đẩy cuối cùng Hà Thanh cắn răng gào lên, rút nhanh dương vật cương cứng nhẩy nhua ra khỏi người Vân Nha đồng thời bắn ra một thứ chất lỏng màu trắng nóng rực lên tấm lưng nuột nà của cô.

Sau khi giải phóng hưng phấn, Hà Thanh nằm vật ra giường, hơi thở có chút hỗn loạn. Anh im lặng, một lúc sau nhìn cô trong lòng đầy áy náy, tự nguyện rửa bản thân: “Chết tiệt ! Anh đã làm cái gì thế này?”.

Hà Thanh biết bản thân không yêu Vân Nha, đám cưới của hai người là do gia đình sắp đặt nên từ lúc cô bước chân vào cửa Hà gia lúc nào Hà Thanh cũng giữ thái độ bình thản, tuyệt nhiên không làm cô phải thất thân. Anh còn định qua một thời gian nữa sẽ tìm lúc thích hợp để nói chuyện li hôn, không thể để một người như Vân Nha phải dẫn vật vì sống với người chồng như anh được.

Ấy thế mà hôm nay anh lại mất kiểm soát. Không hiểu sao trong đầu anh lúc đó, cái bóng người anh theo đuổi có vẻ rõ ràng hơn, chắc chắn người đó phải có quan hệ thân thiết hơn mức bình thường... một người rất quan trọng.

Góc giường phía bên kia khẽ động, Vân Nha đang chặt vật nhặt tằm chắn dưới đất lên che cơ thể. Cô nén đau bước xuống giường. Hà Thanh nhìn thấy, anh nhìn cô ngập ngừng định nói:

-Em ... em đi tắm một chút, anh ngủ trước đi! Không có gì đâu.__ Vân Nha quay lại, nụ cười trông thật khó coi.

-Anh giúp em!

Hai người im lặng gột sạch tàn dư cuộc ân ái bất đắc dĩ.

Qua tấm rèm cửa mỏng, bầu trời đã chuyển sang một màu khác. Hà Thanh tắm xong cũng là lúc anh thấy Vân Nha nằm yên trên giường, anh nhìn cô một lát rồi cũng về phía bên kia giường nằm xuống. Căn phòng mới vừa rồi còn điên đảo mùi hoang ái vậy mà giờ lại bị một bầu không khí yên lặng tĩnh mịch bao trùm tất cả. Chủ nhân của nó mỗi người mang một tâm trạng nặng nề tiến vào giấc ngủ... hôm nay như vậy có lẽ bình yên nhưng làm sao biết được ngày mai sẽ thay đổi như thế nào? Vì dù sao đi chăng nữa, cuộc đời này có rất nhiều điều ngoài ý muốn!

4. Chương 4 : Bưu Kiện Kỳ Lạ

Sau cái đêm hôm ấy, vợ chồng họ vẫn sinh hoạt bình thường. Căn nhà và hai người sống trong đó tiếp tục với nhịp sống quen thuộc. Vân Nha vẫn chăm sóc anh chu đáo hết mức có thể, Hà Thanh vẫn đón nhận tình cảm từ vợ với thái độ bình thản vốn có. Nhưng giờ đây, cách cho và nhận của họ đã có những thay đổi, tuy nhỏ nhưng cũng đủ để lại hậu quả khôn lường. Hạnh phúc chớp vá của Hà Thanh và Vân Nha dường như đang lung lay từ chính gốc rễ, chỉ chờ như đổ sập xuống bất cứ lúc nào. Vân Nha ít cười hơn trước. Hà Thanh hạn chế nhìn vào mắt vợ. Thời gian họ cùng ăn và ở chung ít dần. Những đêm dài ngồi một mình dưới ánh đèn, bóng kéo dài thành hình ảnh méo mó kì dị nhảy múa trên tường phản ánh suy nghĩ trong đầu họ ngày càng xuất hiện nhiều hơn. Hà Thanh và Vân Nha ít về nhà, cho dù ở chung cũng chỉ gượng gạo nói chuyện một hai câu. Có lẽ cả hai cũng đã quá mệt mỏi với trò đuổi bắt này rồi.

Vân Nha luôn xem anh là cuộc sống của cô, dù cho mọi thứ với cô bây giờ trở nên lạnh lẽo . Mỗi đêm nằm bên anh luôn làm tim cô nhói lên từng hồi , nước mắt chỉ trực chảy tràn ... Như một thứ gì đó đã quá cũ kỹ , ai cũng biết rằng nó sẽ vỡ ra , sẽ rách hết , chỉ cần một cái chạm khẽ thôi , dù vậy cô lại chẳng thể vứt đi bởi tuy nó cũ nhưng đáng giá . Đôi mắt Vân Nha mờ đi vì nước nơi khóe mắt. Những giọt nước mắt ấy giống như cô, cố chấp níu giữ không chịu buông tay giải thoát, bởi cô cũng như những giọt nước ấy hiểu rằng, chỉ cần thả lỏng một giây, tất cả những gì họ có sẽ trôi tuột đi không bao giờ lấy lại được.

Nhiều lần trên chiếc giường phủ ga xanh, cô nép mình vào góc khuất, cố gắng làm lành từng vết thương trong lòng với tất cả tình yêu trong bốn năm qua. Nắm tay siết chặt. Nước mắt thấm ngược vào trong, xát lên trái tim trần trụi đau đớn đang run lên từng hồi của Vân Nha. Cô ước rằng mình có thể mạnh mẽ hơn, giống như bề ngoài người ta thấy ở cô - một nữ bác sĩ giỏi chưa bao giờ chùn bước trước bất cứ ca cấp cứu nào.

Một sáng Chủ Nhật.

Vân Nha đứng trước tủ âm tường trong phòng ngủ. Cô im lặng nhìn vào khoảng không phía dưới, khuất sau một số thứ linh tinh. Ở nơi đó hiện lên hình bóng mờ mờ được gấp gọn của vài chiếc váy. Vân Nha bất giác đưa tay, bàn tay trắng miết nhẹ lên làn vải, chất vải mát lạnh, màu sắc làm nổi bật làn da cô. “Đã lâu lắm rồi nhỉ?” cô cười rồi nhẹ nhàng xếp khăn bông lên trên chồng váy đó.

Hôm nay bệnh viện có một buổi hội thảo lớn ở Mỹ và Vân Nha may mắn là một trong số ít các bác sĩ được chọn tham dự. Lúc đầu cô định từ chối, thế nhưng khi nghĩ đến Hà Thanh cũng cần không gian riêng để trấn tĩnh nên cô cuối cùng cũng đồng ý lời mời làm việc xa nhà một tuần. “Thế này thì chỉ cần mang theo ít trang phục thoải mái gọn nhẹ là được rồi!”. Vân Nha quyết định.

Vân Nha kéo chiếc vali nhỏ xuống nhà. Cô thấy Hà Thanh đang lóng ngóng đổ thức ăn vào một cái bát lớn in hình khúc xương, thức ăn khô đóng gói vương vãi trên sàn. Một con chó to giống Golden Retriever đang ngồi gần đó, đuôi vẫy tít khi Hà Thanh một tay xúc vò bao thức ăn, tay kia vuốt ve con chó để nó không chồm lên. Con chó tên Cooper này là do một người bạn của Vân Nha nhờ trông dùm, chuyện cũng không có gì đáng nói nếu cô ở nhà, đáng tiếc là thời gian này cô phải đi công tác. Vân Nha nhìn dáng vẻ chật vật của chồng có chút thú vị, anh có vẻ yêu quý Cooper, có lẽ để nó ở với anh một vài ngày cũng không có gì đáng lo lắm. Dù sao trước kia anh cũng có một con.

Hà Thanh nhìn con chó sục mõm dày xéo đồng thức ăn đến thất thần, không hiểu sao lòng anh lại có cảm gì đó quen thuộc. Sao thế nhỉ? Đây là lần đầu anh nuôi động vật mà. Thẩn thờ một lúc thì Hà Thanh nghe thấy tiếng lạch cạch bánh xe trên cầu thang, Vân Nha một vai khoác túi xách, tay kia kéo lê chiếc vali.

-Chuẩn bị xong hết rồi sao? __ Hà Thanh đỡ lấy vali cho vợ.

-Uhm

-Để anh đưa em ra sân bay.

Vân Nha không từ chối. Cô vỗ đầu tạm biệt Cooper rồi theo Hà Thanh ra cửa vào ô tô. Dọc đường hai người cũng không trao đổi gì nhiều, Hà Thanh chăm chú lái xe, mắt cứ nhìn thẳng phía trước. Một lúc sau, hai người đã đến sân bay, Vân Nha đón lấy hành lí từ tay chồng rồi dặn dò:

-Em đã sơ chế và chuẩn bị sẵn thức ăn trong tủ lạnh. Anh chỉ cần lấy ra hâm nóng hoặc chiên qua là ăn được. Cooper thì chỉ cần thức ăn khô và nước sạch là được rồi, cho nó ăn thứ đó anh sẽ đỡ phải làm vệ sinh. Quần áo em cũng đã giặt là cẩn thận. Có gì anh cứ gọi điện em sẽ giúp.

Hà Thanh im lặng nghe Vân Nha nói một tràng dài. Anh biết tính cô lúc nào cũng cẩn thận, lo xa.... giống một người nào đó anh đã quen trước đây. Sau khi bóng Vân Nha khuất sau cánh cửa, Hà Thanh từ tốn quay người trở lại xe và lái về nhà. Anh không thích Chủ Nhật, bởi vì khi đó chẳng biết làm gì cho quên đi những hình ảnh mập mờ trong đầu, nhiều thời gian rảnh rỗi khiến con người ta suy nghĩ những chuyện kì lạ.

Hà Thanh đánh xe vào bãi đỗ, một khối lông nháy chồm lên, Cooper vui sướng lè lưỡi liếm lên cửa kính ô tô. Anh nhìn nó, lòng chợt thấy vui. Biết đâu hôm nay lại có chuyện để làm.

Trong vườn, một người đàn ông săn chắc, cơ thể có vài vết sẹo khá sâu đang chơi ném đĩa với con chó của mình. Con chó sủa ầm ĩ, chạy loạn lên mỗi khi nhìn thấy cái đĩa bay vút khỏi tay người đàn ông, nó phấn

khích đến nổi va vào cả những khóm cây bụi, làm chúng tung tóe đất. Hà Thanh bật cười rồi nhanh chóng bị xô ngã, Cooper đã quay trở lại với cái đĩa, nó nhảy hẫng lên người anh, hai chân trước tì lên ngực Hà Thanh cào cào. Anh đẩy con chó, nó nhả chiếc đĩa rồi lè cái lưỡi to đầy nhớt dãi quệt lên mặt Hà Thanh.

- Diesel , mày có thôi đi không? Bắn chết đi được!

Hà Thanh ngẩn người, anh vừa nói gì thế nhỉ. Diesel? Chẳng lẽ trước đây anh cũng từng nuôi một con vật và đặt tên nó là Diesel sao? Hà Thanh quay người nhìn con chó lông vàng hình như đã bắt đầu chán trò ném đĩa, lúc này đang quay sang tàn phá một bụi cây.

Cảnh vườn trước mắt hơi rung động. Trong khung cảnh đó, Hà Thanh có thể mơ hồ nhìn thấy chính anh và một con vật khác, to hơn cũng đang chơi trò ném đĩa. Cái đĩa to bay vun vút, con chó nhanh nhẹn chụp lấy rồi ngoan ngoãn đem về. Màu sắc xung quanh lại nhiễu loạn, một mảng xanh hiện ra. Một người một chó đang chạy thoăn thoắt, vui vẻ đuổi bắt. Cảm giác lâng lâng cứ thế lan tỏa. Rồi bất chợt mọi thứ tối đen, Hà Thanh thấy một màu đỏ nhờ nhờ lơ lửng trước mắt, con vật im lặng đọng đưa. Anh ôm đầu, nước từ mắt cứ vô thức chảy ra. “Đau quá!”

Ting toong!

Tiếng chuông kéo anh về với thực tại. Hà Thanh đắm đắm thái dương cho bớt nhức rồi ra mở cửa. Đằng sau, Cooper lon ton chạy theo.

-Chuyển phát nhanh cho Lý Vân Nha! __Nhân viên bưu điện đứng ở cửa, trên tay ôm một thùng giấy.

-Vợ tôi không có nhà. Tôi sẽ nhận thay cô ấy!

-Vâng! Vậy mời anh ký tên vào đây.

Hà Thanh mang thùng giấy vào, trên tem dán địa chỉ gửi đi là Sở Cảnh Sát. Anh nhủ mày, bọn họ trước giờ chưa từng làm gì để phải liên quan đến pháp luật, sao lại có bưu kiện của cảnh sát gửi cho vợ anh nhỉ? Nghĩ là vậy nhưng bản thân Hà Thanh cũng không phải loại người thích soi mói, anh đem cái thùng để lên bàn rồi quyết định đi tắm.

Một lúc sau.

-Cooper!

Con chó ngậy thơ nhìn anh. Trên mặt đất, cái thùng đã bị nó cắn cho toác một góc lớn, nắp thùng bị kéo hẫng ra góc tường, đồ vật bên trong ngổn ngang văng ra đất. Hà Thanh nhìn đáng vẻ tội nghiệp của nó, đôi tai con chó cụp hẫng lại, hòng kêu ư ử mà buồn cười, dù gì anh cũng không nỡ hành hạ động vật, nhất là khi con vật đó đang ăn năn hối cải.

-Nhìn xem! Tao mới không để mắt đến mày một chút mà đã phá đến vậy! __ Anh ngồi xuống xốc lại cái thùng, nhặt đồ bỏ vào.

Chợt có một thứ đập vào mắt Hà Thanh.

Đó là một tấm ảnh nhân nhúm rơi ra từ cuốn sách cũ trong thùng. Giữa những mảng màu nâu lộn cợn bám phía trên, anh có thể nhìn thấy rõ ràng người đàn ông đang đứng chính giữa là mình. Lúc này, “anh” ở trong hình đang nhe răng cười lại. Một góc của tấm hình bị xé rách, lộ ra một phần vai rất nhỏ, kẻ sát Hà Thanh.

Mắt anh mở to, cổ họng hơi đắng, trái tim thất lại nóng rực.

Tấm hình này được chụp một năm trước.

5. Chương 5 : Joel

Trên chiếc xe cảnh sát:

-Bát béo, anh tập trung một chút đi!

-Đừng hời! Tối qua đến giờ tôi đã ăn gì đâu! __ Người đàn ông ngoài ba mươi dáng vẻ khổ sở cố gắng nhét nốt cái bánh vào miệng, nước sốt trào ra qua kẽ tay.

-Chúng ta còn phải theo dõi đối tượng đó.

-Biết rồi!

-Vụ án lần này thật đau đầu. Tôi nghe đàn anh tổ trên nói bọn chúng đề phòng kỹ lắm, ngay cả thằng cha giao hàng chúng ta phụ trách cũng phải mất cả tháng đội trọng án mới dò ra được địa điểm giao dịch, anh mà để lọt hần thì hai chúng ta không gánh nổi trách nhiệm đâu! __ Người ngồi sau bánh lái đổi tư thế cho thoải mái, giọng dè chừng.

-Mà Văn Nhất này, tôi cứ thắc mắc mãi... Cái chỗ quỷ quái này nhìn quen quen thế nào ấy?

Chiếc xe của họ lúc này đang đậu bên mép một con đường hẹp hai bên um tùm cỏ, lối ra trở thẳng vào một khoảng đất to chất đầy khoang hàng rỉ sét. Không gian bên trong khá nhiều xe đẩy và kéo cùng nhiều cần cầu lớn, lúc này đang bỏ không nằm rải rác xung quanh.

Cảnh sát tên Văn Nhất thẳng người, anh kéo cái cửa kính ô tô xuống, nhòai người ra.

-Anh nhắc tôi mới để ý. Đây chẳng phải là cái công trường lúc đội trưởng Vương phụ trách thu dọn sao?

-Cậu cũng nhớ vụ đó đúng không? __ Bát béo móc từ cái túi giấy trên ghế sau một nhúm khăn giấy chùi miệng __ Mấy tay pháp y hôm đó vất vả lắm!

-Ừ, cũng mấy năm rồi nhỉ? Cỏ mọc cao quá làm tôi không nhận ra.

-Không biết “anh ta” giờ thế nào? Hôm đó tôi hoảng quá, cứ tưởng về đội lo giấy tờ. Ai biết đâu được vài bữa ngồi chưa ấm mông đã phải đến hiện trường chứ...

Văn Nhất ngồi trên xe, đôi mày anh nhíu lại nhìn xa hơn vào khoảng không phía trước. Gió thổi nhẹ, cuốn theo rác từ khu đô thị gần đó, ni lông, giấy gói, chai nhựa đủ cả... Mùi nước tiểu, mùi cỏ héo, mùi rỉ sét theo cánh cửa mở hun đốt sống mũi... Văn Nhất bắt giác thở dài, dường như trong không khí vẫn còn lưu lại thứ mùi tanh tuổi nhiều năm trước.

Hà Thanh đứng phắt dậy, cổ họng khô khốc. Anh mang thùng lại cái bàn ở phòng khách rồi đổ hết mọi thứ ra. Bên trong khá ít chỉ có một cái ví, mấy quyển sách, vài xấp giấy đóng bìa vội vàng, ít vật dụng cá nhân, một khung ảnh và cuốn sổ bọc da màu nâu, tất cả chúng đều có vẻ khá cũ giống như đã qua tay khá nhiều người, chất giấy giòn ngả màu chỉ chực mủn ra. Hà Thanh nhấc khung ảnh lên, so với tấm hình đầu tiên anh tìm được thì thứ này rõ ràng hơn rất nhiều.

Lấy tay miết nhẹ mặt kính, ngay lập tức đập vào mắt Hà Thanh là ba bóng người. Anh có thể nhận ra Văn Nha, lúc này còn khá trẻ đang cười toe toét, hai tay cô vòng qua cổ anh, ba lô màu mận khoác hờ bên vai. Khung cảnh sau lưng họ thoáng đặng phủ đầy cây xanh, lộ ra bóng một tòa nhà lớn cùng nhiều dãy phòng trông giống như trường đại học cũ của một trong hai người.

Người còn lại là một thanh niên có vài nét tương đồng với vợ anh. Chàng trai đó sở hữu sống mũi cao hơi gầy, môi mỏng nhợt nhạt và mái tóc màu đen gọn gàng ôm trọn cái trán bướng bỉnh. Cả ba người đứng thành một hàng, chiếc áo sơ mi tối màu của người thanh niên làm anh ta trông trắng hơn so với Hà Thanh và Văn Nha, chỗ tay áo xắn lên để lộ phần bắp săn chắc.

“Đây là ai?”. Hà Thanh thắc mắc. Anh bắt giác nghĩ đến người anh trai ở nước ngoài đã lâu không về của Văn Nha, chẳng hiểu sao kể từ sau tai nạn anh không còn nghe thấy vợ mình nói gì về anh ta nữa.

Người thứ ba nhìn Hà Thanh, lòng anh tự nhiên dâng lên một cảm giác khó chịu trước nụ cười trong hình, chẳng rõ người đó có thật là anh trai Văn Nha không nhưng Hà Thanh có thể chắc chắn rằng ở thanh niên này tỏa ra sự đáng ghét, ghê sợ và quá đáng đến nỗi làm anh không thể ưa được.

Hà Thanh lắc đầu trấn tĩnh, anh gạt khung hình qua một bên rồi tiếp tục thò tay lấy đồng hồ sơ trong thùng lật nhanh, những tờ giấy ô màu lướt vùn vụt, đa phần là hợp đồng, vài thông tin cá nhân vụn vặt,

tên tuổi nhạt nhẽo không có ấn tượng gợi nhớ gì cả. Bất chợt anh dừng tay, mắt chăm chú nhìn vào một xấp giấy mỏng cháy phân nửa kẹp vội trong hồ sơ. Giữa những vết nám đen söt lại ít dòng ghi chú bằng tay.

“Ngày... tháng... năm ...: Lần đầu gặp Hà Thanh ở Tây Tạng.

Ngày... tháng... năm ... :Cả hai đến Thượng Hải.

Từ... đến năm ...:Cả hai di chuyển đến Phi Lai Phong* sinh sống.”

Ở phía dưới cơ hồ còn rất nhiều nhưng Hà Thanh không thể đọc nổi nữa, dòng chữ bị gạch nát, mực nhòe đi vì nước hay vì thứ gì đó khác cùng vết cháy nham nhở. Là ai đã cố gắng tiêu hủy những tờ giấy này? Người thanh niên trong khung ảnh kia là thế nào, liệu anh ta có quan hệ gì với anh và Vân Nha không? Tại sao những thứ này lại được Sở Cảnh Sát gửi cho Vân Nha? Tây Tạng, Thượng Hải và cả Phi Lai Phong, có quá nhiều điều cần giải thích. Hà Thanh thần người, ngày tháng được ghi trong này xảy ra trước khi anh và Vân Nha lấy nhau, anh nhú mày nghĩ đến tờ giấy hôn thú vô tình nhìn thấy mấy ngày trước.

Chuyện đã xảy ra có vẻ nghiêm trọng hơn những gì Hà Thanh tưởng tượng. Ở vợ có một ánh mắt tội lỗi, hành động khó xử gượng ép, anh tự hỏi không biết đây có phải là nguyên nhân chính khiến cho Vân Nha luôn đối xử dịu dàng và ân cần bất chấp sự thờ ơ anh giành cho cô ấy. Bí mật được che giấu quá nhiều, hết lớp này đến lớp khác xoay vòng chèn ép cơ thể anh đến ngạt thở. Hà Thanh khó chịu, các ngón tay vân vê tấm hình đầu tiên kẹp trong quyển sách, lớp giấy bóng bên cạnh chỗ bị rách toí ra để lộ một khoảng trắng, giống như màn sương mờ ảo luôn che khuất đi bóng hình anh ước ao được thấy nhất. Đau đớn, nhớ nhung chưa xót cùng cảm giác bất lực trước những gì nhìn thấy, Hà Thanh mệt mỏi ngồi sụp xuống, tấm lưng rộng chắc khỏe dựa vào tường. Anh hơi ngửa đầu ra sau, bàn tay gác lên trán che đi khuôn mặt góc cạnh tuấn tú.

Một lúc sau có lẽ do không chịu được sự yên lặng, Cooper sửa to. Hà Thanh bị tiếng sửa làm giật mình, anh vội vợ lấy chiếc điện thoại để trên bàn bấm nhanh một dãy số quen thuộc. Bên kia vang lên tiếng đổ chuông, rồi có giọng trầm khàn lên tiếng.

-Lâu rồi không nghe tiếng cháu, nhóc Thanh!

-Thật xin lỗi bác, dạo này cháu nhiều việc quá! Bác vẫn khỏe chứ ạ.

-Vẫn tốt lắm. Sao hả? Rảnh rồi thì chở Vân Nha sang ta nhé. Có mấy hộp trà ngon chờ hai đứa bình phẩm đó.

-Vâng, nhất định rồi ạ.

-Tốt, haha __ Lão Thẩm cười lớn.

-À, cháu có chút chuyện muốn hỏi bác. __ Hà Thanh ngập ngừng.

-Chuyện gì?

-À, là về vụ tai nạn cháu bị một năm trước ...

Đầu dây bên kia im bật. Hà Thanh có thể nghe thấy loáng thoáng có tiếng đồ vật rơi vỡ. Lão Thẩm nói ngắt quãng, sự niềm nở lúc nãy phút chốc bay sạch.

-Khụ .. khụ ... vụ án đã kết thúc rồi, phía cảnh sát đã kết luận chỉ là tai nạn bình thường thôi, cháu đừng để ý quá. À! Giờ ta có việc, lúc khác nói chuyện sau nhé. __ Nói rồi ông lão đập máy, chẳng thèm đợi phản ứng của người bên kia.

Hà Thanh nhú mày, anh quyết định gọi về cho ba mẹ.

Tút. Đường dây bận.

Anh tắt máy, quăng điện thoại lên ghế sofa. Cooper chạy lại gần, nó đưa cái miệng nóng hổi liếm ướt cả tay Hà Thanh, cuốn sổ bọc da vướng vào sợi dây bị kéo lê theo con chó. Anh cúi xuống, gỡ ra cho Cooper.

Sổ tay của vợ anh. Vân Nha cười, đi học, chơi đùa, dưới mỗi hình ảnh hay thông tin đều có ghi “Jolly”, Hà Thanh nhớ có lần Vân Nha bảo đó là tên tiếng Anh của cô. Hình trong quyển sổ nhỏ này đơn giản hơn hai tấm hình trước, chỉ đơn giản là vài hình vẽ kí họa về một cái chóp nhà thờ hình vòm, đỉnh chóp có cây

thánh giá lớn xỉn màu mưa gió. Xa hơn nữa là một cái tháp cao nhiều cửa sổ, nét vẽ đứt quãng tô đậm cho thấy bên trong còn cầu thang xoắn ốc, cây cối dày đặc chen cả vào cửa sổ của tháp.

Một dòng chữ nhỏ khắc lên phiến đá gần cái tháp ấy, nhỏ nhắn nhưng đứt khoát lọt vào mắt Hà Thanh.

“Heaven of John and Joel” với chữ Heaven bị gạch chéo và thay bằng Hell.

Heaven of John and Joel!

-Joel ... Joel.

Hà Thanh vô thức gọi đi gọi lại cái tên đó, nước mắt cũng từ từ trượt dài trên gò má anh ...

-John, đừng khóc!

* Phi Lai Phong hay còn được gọi là Linh Tự Phong, nằm ở phía Đông thành phố Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, cao 168m có vô số hang hốc, khối đá với nhiều hình thù độc đáo, vô số dây leo chằng chịt, và nhiều cây cổ thụ tỏa đầy bóng mát. Ngoài cảnh núi non hùng vĩ hữu tình, không khí nơi đây cũng tuyệt nhiên yên tĩnh và trong lành.

6. Chương 6: Tiếng Gọi Từ Đất Tạng

Trời đã về chiều, ánh nắng bắt đầu trở nên dịu mát. Hà Thanh nghịch tai Cooper một lúc rồi quyết định gọi lại cho ba mẹ. Bên kia có người nhắc máy nhưng chỉ là người làm trong nhà, bà ấy là đầu bếp chính của gia đình anh nhiều năm qua, lúc này do ở trong bếp dọn dẹp nên không nghe thấy tiếng chuông. Người đầu bếp già nói với Hà Thanh rằng ba mẹ anh đã ra nước ngoài ngay sau hôm anh đến thăm, không rõ là bao giờ mới trở về, cũng không để lại số điện thoại di động hay địa chỉ khách sạn. Hà Thanh cảm ơn rồi tắt máy. Anh rót một ly rượu rồi từ từ nhâm nhi nghĩ “Trùng hợp đến vậy sao?” Nói rồi đứng dậy, bước vào phòng tắm xối nước, tắm một chút cho thoải mái.

Xè!

Dòng nước tưới lên cơ thể anh, làm ướt tóc, chảy dọc hai bên sống mũi xuống phía dưới. Nước theo từng thớ cơ rần rần giống như mạch suối lan khắp làn da màu mạch nha, cơ ngực phập phồng. Căn phòng chẳng mấy chốc phủ đầy hơi nóng, Hà Thanh dựa lưng vào tường, để mặc nước rửa sạch phiến muộn. Chát lỏng từ vòi sen trên cao đi qua anh rồi nhanh chóng rút cạn theo lỗ thoát nước. Anh nhìn theo rồi thở hắt ra, đưa tay vuốt mái tóc ướt rử trước trán, đầu hơi ngẩng, hàng mi lấm tấm hơi.

Tắm xong, Hà Thanh quấn khăn quanh eo bước đến bên tủ áo. Mặc dù trước khi đi công tác Vân Nha có chuẩn bị đầy đủ nhưng anh lại muốn mặc thứ gì đó khác. Hà Thanh xem qua mấy cái áo được vợ xếp gọn gàng trong hộc tủ rồi lục xuống đồng đồ ở phía dưới. Anh thấy mấy chiếc váy cũ của Vân Nha cuộn gọn lại giữa đồng khăn bông nên tò mò đưa tay kéo ra. Có lẽ do đã được xếp khít vào nhau nên khi Hà Thanh vừa chạm đến, tất cả bắt ngờ xê dịch, chạm đến cái hộp đen được lén chọt vào phía trên khuất trong góc tối. Anh hơi ngạc nhiên vì không nghĩ là chỗ đó còn thứ khác, cái hộp bật khỏi chỗ chứa, lăn ra mở tung. Một chiếc khăn lớn xổ tung, đập vào mắt Hà Thanh.

Khăn bằng da bò ư? Là bò Yak?

Chiếc khăn khá to so với cái hộp, chắc vì thế mà nó bị bung ra. Mặt khăn có thêu nhiều dấu triện đỏ vuông bọc quanh hàng hà sa số chữ phạn nhỏ li ti, dọc bên mép lại có thêm nhiều tua mềm, chúng rủ xuống giữa những ngón tay Hà Thanh. “Đây là vật từ đất Tạng”

Tây Tạng là một vùng đất kì lạ với nhiều truyền thuyết tâm linh. Người Tạng quan niệm rằng khi một loài nào đó chết đi, linh hồn của nó sẽ lưu luyến không siêu thoát ít nhất là một ngày sau đó. Nhìn chiếc khăn

mà lòng Hà Thanh ngổn ngang cảm xúc khó tả, đầu anh lại đau, không biết do quá khứ đang cố tìm về hay do linh hồn con bò nguyên rủa.

Giữa cơn đau ngất quăng, mắt Hà Thanh mờ đi. Anh ngửi thấy mùi cỏ, mùi gió, mùi hạnh phúc của một chuyến du lịch. Mặt hồ Namsto xanh lấp lánh mặt trời vàng, những con người hành hương đi quanh hồ trong im lặng tìm sự thanh thản và giải thoát, anh còn thấy những mảnh đất trải dài hút tầm mắt được điểm tô bằng lều trại sắc sỡ của người bản xứ. Cờ phiến trong đêm tung bay khi tất cả cùng đắm chìm bên lửa trại, chăm chú lắng nghe sự tích xưa từ người kể chuyện. Hà Thanh lúc ấy đang ngồi trên một khúc gỗ lớn, bên cạnh anh là mấy cô gái người Tạng đang ríu rít trò chuyện. “Này uống chút chứ? Món này nhẹ lắm.” một cánh tay đưa anh cốc bia Chang, Hà Thanh đón lấy cười vui vẻ. Gương mặt người mới lên tiếng lơ lửng giữa sắc đỏ bập bùng từ lửa trại dường như còn muốn nói điều gì nữa...

Hà Thanh tỉnh người. Anh mặc vội cái áo sơ mi rồi chạy ra khỏi nhà, khuy áo còn chưa cài hết. Trong đêm tối, chiếc Audi R8 mui trần bóng bẩy lao vun vút trên đường, mũi xe xé gió lao đi bất định, chủ nhân của nó chỉ lái theo bản năng. Hà Thanh như người mất trí chẳng biết phải đi đâu. Anh cứ như thế cho đến khi chiếc xe đến bên chân cầu lớn, dòng sông êm ả trong đêm, đỡ lấy bóng trăng méo mó. Giang hai tay đón gió lộng, Hà Thanh ngẩng đầu cố gọi kí ức về.

Vẫn là đêm, vẫn là vàng trắng đỏ nhưng sao trong anh giờ đây lại quá đổi trống rỗng. Đêm lửa trại trên đất Tạng, hai thân người kề sát bên nhau, bóng vươn ra nhảy múa trên mặt đất lấm tấm cỏ tối đen. Người bên cạnh khi đó đã nói một điều, dù cho bây giờ không còn nhớ nhưng cũng để lại cho Hà Thanh một ấn tượng mơ hồ ám ảnh. Trái tim đón lấy lời người đó để rồi vui sướng đáp trả, đập mạnh trong lồng ngực Hà Thanh, anh đưa tay về phía bóng tối nơi có người vừa nói, gương mặt kia gần như ngay trước mắt.

-Joel!

Chưa bao giờ anh thấy lòng mình khó chịu đến thế, cái tên đó, địa danh đó in sâu vào lòng anh sắc nét – mạnh mẽ - hoang dại. Đó là chuyến đi đáng nhớ nhất đời anh, từ Trung Quốc băng qua Tây Tạng, Hà Thanh ngỡ rằng mình gần như có thể nhớ ra hết mọi việc nhưng rõ ràng tất cả đến bây giờ chỉ là những mảnh ghép ngổn ngang.

Đứa trẻ dễ thương năm nào đã lớn lên thành một người đàn ông trưởng thành chuẩn mực. Ba mẹ và họ hàng Hà gia lúc nào cũng tự hào mỗi khi nhắc đến anh. Với họ, Hà Thanh như một bức tranh hoàn hảo cân bằng từ màu sắc đến bố cục, duy chỉ có một điều làm họ không yên tâm đó là từ trước đến nay anh chưa từng có quan hệ với bất cứ một cô gái nào.

Sau đó, bằng đi một thời gian, chính xác là vào những năm đầu đại học, Hà Thanh quen Lý Vân Nha. Các thành viên của Hà gia vô cùng vui mừng, trong lòng họ dần bắt đầu xem Vân Nha là “con dâu”, ba mẹ Hà Thanh hay nhắc anh đưa cô bạn gái xinh đẹp về, lại thường xuyên tổ chức những chuyến đi xa nhà cho đôi bạn. Chẳng ai biết giữa họ đã nảy sinh tình cảm gì mà sau đó khi đã tốt nghiệp và có việc làm ổn định, Hà Thanh đồng ý kết hôn. Chuyến đi đến Tây Tạng là chuyến đi độc thân cuối cùng của anh trước khi làm lễ cưới. Chiếc khăn kia là một trong những món quà lưu niệm anh đã mua.

Rồi chuyện bất ngờ đã xảy ra, trở về từ Tây Tạng Hà Thanh không kết hôn nữa mà chuyển đến Thượng Hải, cuối cùng dành ba năm sống tại Phi Lai Phong hẻo lánh. Lấy vợ là chuyện sau này, khi anh gặp tai nạn phải mất một năm điều trị. Vân Nha lúc ấy là bác sĩ giỏi của bệnh viện, ngoài việc cùng các bác sĩ cứu chữa anh, cô còn ngày đêm túc trực bên giường bệnh Hà Thanh, giúp anh nhớ ra mình là ai. Ba năm ở Phi Lai Phong anh đã làm gì để rồi gặp tai nạn đến mức mất trí nhớ? Ba mẹ anh và cả Vân Nha liệu có biết được sự tình bên trong không? Hà Thanh tự hỏi. “Không lẽ họ sợ một khi đã biết anh sẽ thay đổi?”

-Anh sẽ tìm ra, Joel! Nhất định là như thế.

Sớm hôm sau. Hà Thanh đổ đầy thức ăn và nước cho Cooper trước khi đến chỗ làm.

Bước vào phòng làm việc, Hà Thanh nhìn thấy tách cà phê quen thuộc của Hoắc thư kí đang phủ khói nhẹ trên bàn, lịch trình hoạt động và các văn kiện quan trọng trong ngày cũng được đặt ngay ngắn chính giữa. Anh gạt đầu với cô thư kí rồi bắt đầu làm việc. Được một lúc, Hà Thanh quyết định bấm máy.

-Aigooo, xem ai đang gọi đến cho tôi đây?

-Gửi cho tớ tất cả lịch trình trong năm năm qua của tớ qua đây!

-Thái độ gì thế? Tưởng mắt trí là ngon à? Tớ không - đưa- đấy!_ Ông Thần kéo dài giọng.

-Thế hợp đồng du lịch cuối năm bên tớ có lẽ lỡ hẹn với cậu rồi....!

-Được lắm!

Ông Thần tức tối đập máy. Khoảng gần 10 phút sau một email được gửi đến cho anh, trên đó là danh sách tất cả các chuyến đi lớn nhỏ bao gồm chi tiết tỉ mỉ như mã số chuyến bay, ngày giờ khởi hành, sân bay, nơi quá cảnh, địa điểm đến với phía dưới là dòng chữ to tướng CẬU LÀ ĐỒ CHẾT BẦM ! nhấp nháy xanh đỏ.

Hà Thanh phì cười, Ông Thần là người bạn thân của anh từ thời trung học đến đại học, làm bên một công ty hàng không và du lịch có danh tiếng trong nước, trước giờ tất cả các chuyến đi của anh đều do người bạn này lo liệu. Tuy cợt nhả nhưng lại có một tính tốt mà Hà Thanh khá thích đó là không bao giờ tò mò chuyện người khác. Chắc đó cũng là lý do mà Ông Thần không hề hay biết việc đã xảy ra trong khoảng thời gian bạn mình từ Tây Tạng về và mấy năm sau đó. Hà Thanh thở dài, tự nhiên anh ước gì Ông Thần nhiều chuyện hơn để bây giờ đỡ mất công thế này.

Di di con chuột xem nhật kí hành trình, Hà Thanh kinh ngạc khi phát hiện mình đến Tây Tạng một mình, khác với Thượng Hải và vài địa điểm khác là hai người. Nhật kí cho biết anh cùng người đó đi cùng nhau rất nhiều lần để rồi dừng lại ở Phi Lai Phong. Khoảng thời gian đó anh đã sống với một người tên Joel? Sau đó Joel đã đi đâu và điều Hà Thanh muốn biết nhất là:

Joey là ai ?

7. Chương 7 : Tiêu Du Vũ

Hôm sau Hà Thanh dậy sớm từ lúc trời còn mờ sương, lững thững bắt xe khách đến góc phố cũ quen thuộc, nơi có quán cháo nhỏ anh và đám bạn vẫn hay tụ tập từ tấm bé. Mùi cháo đầu ngày tỏa ra thơm ngon đến nao lòng lôi kéo không biết bao nhiêu là thực khách. Hà Thanh nhanh chóng gọi cháo rồi chọn một bàn gần cửa sổ, anh hít hà làn hơi tỏa ra, miệng ứa nước.

Kẹt.

Bên cạnh Hà Thanh xuất hiện một bóng người, anh ta kéo chiếc ghế duy nhất còn trống lại gần, miệng không ngừng xin lỗi với đôi tình nhân đứng sau vì lỡ đụng vào bàn của họ. Quán cháo tầm này lúc nào cũng đầy ắp khách, mọi người tấp nập vào ra, trí thức, lao động, học sinh đủ cả. Ai ai cũng muốn làm ấm bụng với thứ cháo gia truyền nóng hổi ở đây.

Hà Thanh đưa chén lên húp cạn, vị nóng làm đầu lưỡi anh hơi tê, cháo lỏng theo cổ họng chạy xuống bụng, chả mấy chốc làm cơ thể đang cóng lạnh ấm lên sáng khoái.

-Bác cho cháu thêm chén nữa! Nhiều gia vị vào ạ. _ Hà Thanh gọi với theo người phụ nữ luống tuổi trông mập mạp phúc hậu đang đứng gần cái nồi vĩ đại phía cửa. Bà ấy quay sang anh gật đầu vui vẻ, tay thoăn thoắt múc cháo.

-Cháo thịt băm ở đây vẫn là nhất, ăn rồi chẳng muốn dừng lại. _ Anh ngả người ra sau, tay xoa bụng suýt xoa nói với người mới đến.

-Cậu nói như đâm vào mặt tôi ấy. Nhà họ mấy đời gia truyền, sao lại không ngon được cơ chứ?

-Tiêu tiểu tử, lâu rồi không thấy đến. Sao hả? vẫn không ăn được đồ cay phải không? _ Bác chủ quán phúc hậu đích thân bưng cháo đến bàn, bàn tay thô ráp chai sần vì làm bếp nhiều năm đập lên vai người ngồi cạnh Hà Thanh. Bác mở quán ở góc phố đã hơn chục năm ròng, quý nhất vẫn là hai thằng tiểu tử này.

-Cháu lớn rồi! Bác cứ xem cháu là thằng nhóc ấy.

-Chu choa mạ ơi. Xem thằng bé kìa. _ Người phụ nữ cười lớn, thấy cái khăn ướt nước cháo lỏng quay lại quây.

Hà Thanh tủm tỉm, anh xoay người sang nhìn bạn.

Người đang ngồi cạnh anh là bạn thời trung học tên Tiêu Du Vũ, hiện đang làm giáo sư tại trường đại học trước đây của anh và Vân Nha, nghe đâu dạy môn gì cao siêu lắm. Hà Thanh mấy lần nghe mà không hiểu nên cứ để trôi từ tai này qua tai khác, một phần cũng do bận bịu việc công ty mà ít khi gặp nhau. Về sau anh gặp tai nạn hôn mê mất mấy tháng trời, Tiêu Du Vũ có đến thăm, nghe Vân Nha kể lại cậu ta cứ ôm lấy tay Hà Thanh mà khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi tèm nhem đến nỗi các bác sĩ phải kéo ra ngoài. Hôm nay Hà Thanh có chút việc muốn hỏi nên rủ cậu ta đi ăn, sẵn tiện ôn lại tình cảm bạn bè năm xưa, dù sao thì từ lúc xuất viện đến giờ vẫn chưa cảm ơn Tiêu Du Vũ tổn công đến thăm anh.

-Cậu không khác gì mấy nhỉ? _ Từ sau khi gặp tai nạn, trí nhớ Hà Thanh bị tổn thương nghiêm trọng, cũng may là kí ức về người bạn này vẫn còn khá nguyên vẹn. Nếu không, anh cũng không biết mà hẹn cậu ta ra đây.

Tiêu Du Vũ mặc sơ mi trắng, quần tây đen gọn gàng, bên ngoài trông thêm một cái áo len rộng màu xanh rêu, phía dưới chân còn để một cái cặp da to đùng nhét đầy sách và giấy chi chít chữ. Hà Thanh ngán ngẩm, đúng là con mọt. Anh nhớ mang máng ngày xưa ở chung lớp, Tiêu Du Vũ mất cận đeo hai cái dít chai học giỏi nhất lớp, ngồi bàn đầu hăng hái phát biểu, môn gì cậu ta cũng học tốt, đến giờ kiểm tra mà ngồi cạnh thì kiểu gì cũng qua. Còn Hà Thanh, vốn thông minh nhìn sơ là hiểu bài lại đẹp trai nên khá nhiều người hâm mộ, khác hẳn với Tiêu Du Vũ mọt sách hay bị bắt nạt.

Hà Thanh xưa nay không thích giao du với những thành phần đơn điệu, đắm đầu vào học đến kiệt sức như Tiêu Du Vũ, cho nên mặc dù chung lớp nhưng cả hai lại chưa có lần nào nói chuyện với nhau. Lớp học lại chơi theo từng nhóm nên cơ hội chạm mặt càng ít. Mọi chuyện cứ đều đều trôi qua cho đến ngày đầu năm cuối trung học...

Hôm đó trời vừa có bão, cây cối xơ xác nghiêng ngả, rác từ đâu bị lốc cuốn đến lăn lóc khắp sân trường. Hành lang nhèm nhẹp, mỗi lần có người đi qua lại xuất hiện chi chít vết giày, lá cây bị nhúng ướt bết chặt vào sàn. Lớp học cũng không khá hơn là bao, rèm che bị kéo rách, thứ gì không được cố định thì bị gió tạt cho xô lệch, thậm chí có lớp cửa sổ còn bị vỡ. Toàn thể trường học trở nên tiêu điều sau một đêm đánh vật với bão.

Các học sinh giành ba tiết buổi sáng để dọn dẹp lại khuôn viên trường, giáo viên cũng xắn áo vào phụ giúp. Có khá nhiều thứ phải quét dọn sắp xếp nhưng đám học sinh chẳng lấy gì khó chịu, ngược lại chúng thấy rất hứng thú và vui vẻ khi được nghỉ hẳn nửa buổi học ngày hôm đó. Lớp của Hà Thanh nằm sâu trong trường, gần cuối dãy hành lang, lại được che chắn bởi tòa chung cư phía sau nên khá sạch sẽ so với những lớp còn lại.

Hà Thanh nhìn Tiêu Du Vũ đang cắm mặt vào chén cháo, hơi nóng từ thức ăn bay lên ám vào mắt kính cậu bạn làm đôi mắt đen dài của cậu ta có vẻ long lanh hơn. Tính ra gương mặt Tiêu Du Vũ không đến nỗi tồi, có thể nói là khá đẹp trai... à không, “xinh trai” mới đúng. Hà Thanh chống cằm quan sát. Làn da bạn anh trắng, lại không có mụn dù anh biết Tiêu Du Vũ hay thức khuya học bài, đầu mũi hơi hếch, tròn tròn xinh xinh. Đặc biệt là đôi mắt, người ngoài nhìn vào rất dễ bị đánh lừa bởi cặp mắt kính dày, nhưng Hà Thanh biết mắt của Tiêu Du Vũ đẹp đến dường nào. Bạn anh nghe đâu có mẹ là người thuộc một dân tộc sống khép kín mà tất cả người trong tộc đó nổi tiếng với đôi mắt cong dài, mống mắt to nâu sậm lúc nào cũng có vẻ ngấn nước.

-Này, cậu đang tính làm gì tôi à? _ Tiêu Du Vũ đẩy gọng kính rướn mắt lên hỏi, cậu ta đã tàn sát xong ba chén cháo sườn.

-À, chỉ là bỗng nhiên nhớ ra vài chuyện. Tôi đang nghĩ về ngày đầu tiên nói chuyện với cậu.

-Cậu vẫn nhớ được chuyện đó sao? _ Tiêu Du Vũ ngạc nhiên.

-Ừ! Kì lạ quá phải không? Không hiểu sao tôi vẫn nhớ được mang máng về hồi còn trung học với vài sự việc lúc nhỏ. Chỉ là thời gian sau đại học, rồi chuyện mấy năm trước.... cứ như bị xóa sạch ấy. _ Hà Thanh vỗ đầu.

Tiêu Du Vũ đẩy mấy chén cháo qua một bên, vẻ nghiêm trọng.

-Hà Thanh à, tôi phải cảm ơn cậu. Tình nghĩa cậu cho tôi ngày đó Tiêu Diêu Vũ này không bao giờ quên. Nếu có gì có thể giúp, cậu cứ nói, tôi sẽ cố gắng làm cho bằng được.

Hà Thanh nhìn cậu bạn tự nhiên tỏ ra nghiêm túc mà buồn cười, cái con người trí thức này không ngờ lại có lúc quyết liệt thế đấy. Anh bảo Tiêu Diêu Vũ gọi thêm hai cốc trà gừng cho tiêu thực rồi tiếp tục mơ màng về những năm cuối trung học...

Nhắc lại sự việc xảy ra sau đó, Hà Thanh có thể nhớ lúc đó là giờ nghỉ trưa sau ba tiết, tất cả học sinh đều tranh thủ xuống căn tin ăn hoặc chạy dưới sân, các câu lạc bộ tranh thủ tụ tập trao đổi, từng đám học sinh tùm nập năm tụm ba khắp nơi. Tiêu Diêu Vũ không có bạn cũng chẳng có gì đáng nói, ngay cả Hà Thanh lúc này cũng thờ thẩn ngồi một mình trên cái bàn đá gần đó. Không phải anh bị xa lánh mà là không thích tám chuyện vớ vẩn với lũ con gái hâm mộ hay mấy chuyện phá phách nghịch ngợm của đám con trai.

-Ê! Thằng một sách. _ Một đứa lớp chín to béo, áo xộc xệch đâm tay vào bức tường cạnh Tiêu Diêu Vũ làm nó giật bắn.

Hà Thanh nhìn sang, anh thấy có thêm vài đứa nữa gia nhập nhóm bắt nạt, chúng vò đầu, hất đổ cơm của Tiêu Diêu Vũ trong khi một nhóm khác đứng cười. Hà Thanh thở dài, đứng dậy ôm suất ăn của mình định tìm chỗ khác yên tĩnh hơn.

Bỗng khóc mắt hơi giật, anh thấy bọn trẻ kia lôi Tiêu Diêu Vũ đi.

Nếu là ngày khác Hà Thanh sẽ không để ý, nhưng không hiểu sao hôm nay anh thấy hơi chán, tay chân có vẻ bức bối khó chịu. Bỏ đồ ăn thừa vào thùng rác, Hà Thanh đi theo.

-Làm cho nó “tươi” hơn nha tụi mày! _ Một đứa đề nghị. Tức thì cả đám xung quanh nhao nhao đồng ý. Tiêu Diêu Vũ sợ hãi ôm chặt cái cặp da cũ vào người. Chúng nó lúc này đang ở phía sau dãy lớp học cũ sắp được phá bỏ. Do không được sử dụng nên chẳng có ma nào đến dọn dẹp, khắp nơi bốc mùi xú uế, bẩn thỉu, cỏ dại mọc um tùm, từng vũng nước đọng đen xì mai phục bốn góc.

Việc sau đó chắc hẳn ai cũng rõ, bắt nạt đứa yếu hơn thì có muôn vàn cách. Tiêu Diêu Vũ đáng thương mảnh mai xưa nay chỉ biết cắm đầu vào học làm sao đánh lại lũ trẻ con to xác vốn lấy nỗi đau người khác làm trò vui? Tận mắt chứng kiến cảnh bạn mình ôm đầu lăn lộn trên đất, chiếc áo gọn gàng của nó bị lấm bẩn, cái mắt kính và cặp da bị dầy xéo văng sang một bên, Hà Thanh tức giận. Rồi tự nhiên cái máu nóng anh hùng thời tuổi trẻ nổi lên, anh lao vào đám trẻ kia đâm đá một trận.

Tuy Hà Thanh có học võ nhưng dù gì mà nói thì số lượng hai bên quá chênh lệch, quần thảo mãi anh mới đuổi được đám trẻ kia đi. Tiêu Diêu Vũ ngược mắt nhìn Hà Thanh, mi mắt ầng ậng nước, cậu lí nhí cảm ơn.

Hà Thanh phủi người sửa sang lại áo, anh quay sang nhìn và ngay lập tức gần như đứng hình khi lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt phía sau mắt kính của Tiêu Diêu Vũ. Nó đẹp và ấn tượng có khi còn hơn mắt con gái ấy.

-Cậu có sao không? Làm phiền cậu...

-Không sao, tôi vận động chút thôi. _ Hà Thanh ngắt lời. Anh không muốn ở đây diễn trò ủy mị, cái cần nhất bây giờ là vào nhà vệ sinh rửa cho sạch sẽ.

Tiêu Diêu Vũ cúi đầu, nó đã nhặt hết đồ bị rơi và đang xoa xoa cái bụng.

-Chưa kịp ăn à?

-À...Ừm...

-Tôi biết một quán cháo ngon lắm, giờ này chắc bác ấy vẫn còn bán. Sao hả? Đi không? _ Hà Thanh hất cằm.

-Nhưng sắp vào tiết học...

Hà Thanh không trả lời, anh túm lấy tay Tiêu Diêu Vũ rồi lôi đi. Không hiểu sao lúc đó một đứa chăm học như nó lại ngoan ngoãn đi theo anh. Hai đứa trẻ trốn anh bảo vệ rồi lượn sang hẻm nhỏ phía sau trường, chân thấp chân cao chạy đi.

-A! Không ngờ trốn học cũng vui ghê! __ Tiêu Diêu Vũ tự nhiên cười, giọng cười của nó lạnh lạnh.
Hà Thanh thích thú đập tay vào vai nó. Chưa bao giờ trốn học lại “đã” như hôm nay.

8. Chương 8: Trường Đại Học

Mặt trời lên cao, sương sớm đã tan hết. Xe cộ bắt đầu rục rịch di chuyển dọc theo các tuyến đường, tiếng người huyên náo chuẩn bị một ngày mới lan tỏa từng góc ngách. Thành phố mới lúc trước còn tĩnh lặng ngủ say giờ đã vươn mình thức dậy.

Tại quán cháo, lượng người đến ít dần. Khách ăn vào giờ này chủ yếu là những người làm muộn hoặc dư dả về thời gian. Bên kia đường, mấy quán cà phê bắt đầu kéo ghế xếp ra ngoài hiên, đâu đó cạnh đấy còn có vài vị khách thoải mái dựa người đọc báo bên tách cà phê nóng hổi.

Tiêu Diêu Vũ áp hai tay vào thành cốc trà gừng đưa lên ngang tầm mắt, nước trà vàng nâu song sánh tỏa mùi thơm nức mũi.

-Cậu nói xem, hôm nay có việc gì cần nhờ tôi thế? __ Tiêu Diêu Vũ nhấp nhẹ một ngụm trà, hơi suýt xoa vì trà nóng làm rộp môi.

-Ừm, hôm qua gọi điện thoại, chắc cậu cũng hình dung được lí do đúng không? __ Hà Thanh hỏi thăm dò, anh chỉ sợ cậu bạn mình cũng như những người khác có ý che giấu.

-Ồ...! __ Tiêu Diêu Vũ hơi giật mình. Chiếc cốc thoáng nghiêng, trà nóng tràn ra trôi dọc theo thành cốc bằng gốm nâu.

Hà Thanh chăm chú theo dõi. Phản ứng của Tiêu Diêu Vũ cũng không ngoài dự đoán của anh, chần chẫn cậu ta biết điều gì đó. Lúc ấy khi Hà Thanh nằm viện, ngoài Ông Thần không màng thế sự còn có Mạc Hiểu Hy và Tiêu Diêu Vũ. Trong ba người này hoàn toàn có thể loại Ông Thần, Mạc Hiểu Hy đang công tác ở vùng núi không liên lạc được thì bây giờ chỉ có Tiêu Diêu Vũ mà thôi.

-Chuyện này....

-Lúc này cậu bảo sẽ giúp tôi mà? __ Hà Thanh hỏi, giọng có chút trách móc.

-Hà Thanh à. __ Tiêu Diêu Vũ cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt bạn. Vị giáo sư trẻ tuổi kéo miếng khăn giấy khỏi hộp chấm nhẹ lên khóe miệng, sau đó nhẹ nhàng xếp đồng chén đã dùng xong thành một chồng nhỏ ngay ngắn, cũng không quên lau sạch thức ăn vương trên mặt bàn.

Hành động trước mắt sao mà quen thuộc như đã từng xảy ra trước đây quá.

-Chuyện này tôi cũng có biết hơn được cậu bao nhiêu đâu.

Hà Thanh cảm thấy hai lá phổi trống rỗng như bị ai đó rút sạch không khí. Chẳng lẽ anh lại đâm đầu vào ngõ cụt một lần nữa sao, là anh đa nghi nên mới nghĩ sẽ moi được điều Vân Nha và ba mẹ giấu từ Tiêu Diêu Vũ? Cậu ta là bạn thời trung học, từ khi vào đại học đến tận sau này cũng rất ít khi gặp lại, biết được bao nhiêu chứ.

-Tôi biết cậu đang làm giảng viên tại trường đại học cũ của tôi.

-Ừ. __ Tiêu Diêu Vũ trả lời.

-Tôi cũng không muốn làm cậu khó xử, nhưng cậu có thể cho tôi biết đây là ai được không?

Hà Thanh rút ra một tấm hình đẩy về phía Tiêu Diêu Vũ. Cậu bạn nheo mắt nhìn, tay vẫn để trên đùi.

-Tôi mới tìm được. Người này nhìn rất quen, ban đầu cũng không để ý nhưng dạo này cứ nhìn anh ta là đầu tôi lại đau.

-Người này....là anh vợ cậu.

-Anh vợ tôi ư? __ Hà Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên, xem ra điều anh nghĩ là sự thật.

Thật kì lạ, cũng lâu rồi hai vợ chồng anh không có tin tức về người anh này. Hơn nữa, đồng hồ trong thùng giấy kia chắc chắn quá nửa có liên quan đến anh ta, Hà Thanh nghĩ mãi cũng không hiểu sao những giấy tờ đó lại theo dõi hoạt động của anh, mà còn lại được gửi đi từ Sở Cảnh Sát nữa.

-Anh ta tên gì vậy? Xem ra cũng là sinh viên cùng trường tôi. Cậu xem! _ Hà Thanh lấy tay gõ vào dây nhà phía sau. _ Cậu biết chỗ này đúng không?

-Tên thì tôi không nhớ. Nhưng mà chỗ này thì đúng là nơi cậu bảo đó, đây là dây phụ của khoa Hóa Sinh, khá gần văn phòng của tôi. Chắc cậu cũng quen chỗ này có hàng lan tím đẹp thần sầu luôn rồi. _ Cậu bạn giáo sư thử dài ai oán.

-Tôi đang nhức đầu gần chết đây. _ Hà Thanh xoa tay.

-Sao không hỏi Vân Nha, anh cô ấy mà?

-Tôi nói chuyện rồi, cô ấy chỉ bảo anh ta đang ở nước ngoài.

Bác chủ quán đến bàn của Hà Thanh dọn dẹp, hỏi hai người có dùng thêm bánh không nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. Tiêu Diêu Vũ gọi thêm một bình trà gừng, anh rót thêm vào ly cho Hà Thanh. Trà gừng chảy thành dòng đẹp mắt vào gợn trong cốc, nước sóng sánh xoay vòng.

-Hồ sơ trong trường chắc còn lưu giữ hồ sơ chứ? _ Hà Thanh cầm lấy cốc trà.

-Chắc có, nhưng lâu rồi, tìm chắc cũng có chút khó khăn.

Hà Thanh im lặng nhìn tấm hình. Ba bóng người trước mặt hơi cử động theo làn khói từ cái cốc, nụ cười vui vẻ giờ đây có gì đó méo mó đến đáng sợ. Người thanh niên anh muốn biết khoác tay qua vai Vân Nha, đôi mắt đen sâu hun hút nhìn xoáy vào Hà Thanh đầy thách thức. Đây là manh mối đầu tiên, bằng mọi giá phải tìm ra. Vân Nha đã che giấu nhiều năm như vậy, dù cho cạy miệng cũng sẽ không nói. Hà Thanh phải tự tìm hiểu thôi.

Tiêu Du Vũ để yên cho bạn mình suy nghĩ, anh lắc cái cốc rồi nhìn nước đập vào thành gốm, thử dài nói.

-Được rồi, để mình giúp cậu.

Hôm sau trường đại học có việc nên đa số sinh viên đều được nghỉ, chỉ có vài nhóm nhỏ chuyên ngành học nâng cao chưa đến hai trăm người có mặt. Lúc này tất cả đang tập trung tại các phòng nghiên cứu rải khắp các khoa nghe giảng. Không khí yên tĩnh đến nỗi một cái lá bay qua đường như cũng để lại tiếng.

Hà Thanh đón Tiêu Diêu Vũ rồi cả hai cùng đến trường đại học. Anh biết bạn mình đi dạy đã được vài năm, được mọi người trong giới học thuật khen ngợi vì có nhiều nghiên cứu ấn tượng, tuổi còn trẻ mà đã trở thành giáo sư, được đích thân đứng lớp. Tiêu Diêu Vũ cũng không vì thế mà kiêu ngạo, ngược lại khá khiêm tốn, lại dễ gần với đám sinh viên, tiền lương anh nhận được phần lớn gửi về cho ba mẹ nên đến giờ vẫn chưa mua xe.

Hà Thanh lái xe quẹo vào khu vực cạnh trường. Anh bắt giắc ngẩng đầu hít sâu. Bãi giữ xe nằm dưới hàng cây cổ thụ chắc chắn, tán lá xòe rộng rung rinh trước gió, lá khô rơi nhẹ sau mỗi lần chuyển mình. Một hàng rào bằng cây lớn chắn phía trước, Hà Thanh có thể thấy bên kia cánh cổng thép uốn giữa đồng cây là sân chính trường đại học, góc xa là khu vực tụ tập của đám sinh viên.

Những năm tháng đại học anh đã quên.

Hà Thanh theo Tiêu Diêu Vũ vào một khu nhà có vẻ cổ kính. Hành lang kéo dài thẳng tắp, một bên là các phòng đóng kín với bảng tên bằng đồng, bên kia là cửa sổ lớn kéo dài từ trần. Từ đây có thể nhìn thấy gần như toàn bộ khuôn viên của trường.

Sau khi quẹo trái quẹo phải, Tiêu Diêu Vũ dừng chân ở một căn phòng khuất bên phải hành lang, đứng trước để bức tượng đồng hình người đàn ông. Bức tượng hung dữ trợn mắt nhìn Hà Thanh như phản đối hành động của anh.

Bên trong xộc lên mùi giấy. Kệ gỗ đóng dọc khắp tường chèn kín sách, hồ sơ. Tiêu Diêu Vũ thu người luôn qua một cái giá sách lớn đến cạnh cái bàn cuối phòng. Anh để túi lên bàn, khởi động cái máy vi tính già cỗi rồi quay sang Hà Thanh.

-Tôi sẽ kiểm tra lại thông tin cũ trong bộ nhớ máy tính của trường. Cậu tìm trong đồng hồ sơ đăng kia, hàng kệ gần cửa sổ ấy. Anh ta hơn cậu một khóa nên chỉ cần tìm ở đó thôi. — Tiêu Diêu Vũ đưa tay.

Hà Thanh gạt đầu, anh lững thững tiến đến chỗ bạn chỉ. Tay lướt qua các niên khóa sau mình trở ngược về trước. Thông tin được dán lên khá chi tiết, những dòng chữ nhỏ ngay ngắn được chú thích cẩn thận.

-A! Đây rồi.

Hà Thanh dừng lại, anh lôi từ trên kệ xuống một cái thùng giấy lớn dán chặt bằng keo. Tiêu Diêu Vũ lại phụ rồi cả hai mang nó đặt lên bàn, Hà Thanh nhanh chóng tách mở hàng keo dán.

Bên trong thùng chứa rất nhiều sổ dán kín ảnh, là kỷ yếu và lý lịch trích ngang cùng bảng điểm học tập của sinh viên hơn khóa Hà Thanh. Anh kiên nhẫn kiểm tra từng trang một. Những tấm hình nhỏ vuông vức được xếp ngay ngắn thành hàng, mỗi hàng bốn bạn, một trang sáu hàng, phía dưới chân dung mỗi người là thông tin cơ bản như tên – lớp.

Thời gian trôi qua chậm chậm, mỗi lần qua một trang mới lại khiến cảm giác nhộn nhạo trong bụng Hà Thanh dâng lên một ít. Con cú mèo trên chiếc đồng hồ treo đường lúc lắc cái đuôi, đôi mắt đảo qua lại trong tiếng kim giây kêu đều đều.

-Tìm được rồi, A Vũ là người này!

Hà Thanh kích động chỉ vào tấm hình hàng dưới cùng. Mặc dù nhìn người đó có chút trẻ hơn nhưng đường nét và thần thái nụ cười thì không lẫn vào đâu được.

-Lý Hạo Đình. — Tiêu Diêu Vũ lẩm nhẩm rồi gõ cái tên đó cùng niên khóa vào ô tìm kiếm trên máy tính. Cái máy rên lên, đồng hồ chờ xoay vài vòng rồi đưa ra kết quả.

Màn hình hiện ra cửa sổ thông tin chi tiết gồm nhiều thư mục con. Tiêu Diêu Vũ nhấp chuột, cửa sổ lập tức chuyển sang màu xanh, trên đó nhấp nháy chi chít chữ. Hà Thanh liếc nhìn.

Lý Hạo Đình, sinh viên khoa kinh tế, lớp C3 niên khóa... Đã tốt nghiệp.

9. Chương 9: Vân Nha Và Bí Mật

Tiêu Diêu Vũ thủ thủ với cô gái phụ trách phòng hồ sơ của trường cho mượn một ít tài liệu. Cô gái trẻ mới vào làm nên khá nhút nhát, ít được đồng nghiệp để ý nhanh chóng bị Tiêu Diêu Vũ đánh gục. Cô đem cái thùng anh cần giao ra, không chú ý đến phần keo dán cũ đã được bóc trần và thay mới.

Hà Thanh nhận lấy cái thùng từ tay bạn, miệng không ngớt cảm ơn nhưng Tiêu Diêu Vũ chỉ vờ vai anh cười cười.

Vân Nha cứ cách một ngày lại gọi điện về hỏi thăm chồng, dặn anh phải chăm sóc bản thân thật tốt, cái gì không cần thiết thì đừng nên phí sức, chuyện nhà, ba mẹ, công việc và Cooper có tốt không? Cô hơi lo khi hôm nọ có gọi về nhà ba mẹ chồng nhưng không ai nhắc máy. Hà Thanh trấn an Vân Nha, anh nói ba mẹ đi du lịch giải khuây nên cũng đừng lo lắng quá rồi hỏi cô bao giờ về. Vân Nha cười vui vẻ cho biết hội thảo diễn ra rất suôn sẻ, nghiên cứu mới được mọi người khen ngợi rất nhiều. Hiện giờ cô đang hoàn tất những bước cuối cùng, chắc chỉ tầm vài ba hôm nữa là có thể xong, sẽ nhanh chóng về nhà thôi.

Hà Thanh ban ngày đi làm, tối đến về nhà giải quyết chuyện công ty xong lại quay sang xem xét giấy tờ từ cái thùng. Trí não anh từng bị vụ tai nạn làm cho vỡ vụn, kí ức tứ tán. Giữa màn sương mờ lung không vật chỉ đường, Hà Thanh chỉ còn biết bám vào từng manh mối anh nhớ ra. Cooper ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn chủ. Giấy phủ kín mặt bàn tràn cả ra ngoài rơi xuống mặt nó, con chó sủa văng lên rồi chạy biến ra sân nghịch cây.

Vài ngày trôi qua nhưng Hà Thanh không thể tìm thêm bất cứ điều gì nữa . Anh chán nản quyết định nghỉ ngơi một hôm , vừa hay hôm nay là thứ bảy , việc công ty cũng đã bàn giao xong nên có thể không cần đến chỗ làm .

- Đi nào Cooper ! __ Người đàn ông tay ôm cái giỏ lớn bước ra sau xe , lúi húi sắp xếp trong khi một con chó to vàng chạy loạn xung quanh . Cooper đang rất hưng phấn khi được dắt ra công viên .

Một người một chó cứ thế nằm dài trên thảm cỏ xanh mượt gần bờ sông . Nơi anh dừng chân là một công viên lớn với nhiều khu vui chơi nằm gọn giữa một quần thể thiên nhiên ấn tượng . Hà Thanh biết rõ nơi này như lòng bàn tay vì một phần công viên hiện nay là do anh tạo ra .

Bắt đầu từ con đường lớn giữa trung tâm thành phố kéo dài về phía Bắc , một con đường nhỏ hơn phủ rợp bóng cây dẫn đến cổng chào lớn . Chỉ cần bước qua cánh cổng sắt to kia , khách đến sẽ hoàn toàn bị choáng ngợp bởi không khí xanh tươi mát , tiếng chim hót líu lo và tiếng cười sảng khoái . Những con đường đầy bóng râm với màu xanh kéo dài như chạm đến mây , chim trời riu rít chuyền càn ngó xuống nhìn con người với vẻ tò mò , hát vang bài ca hạnh phúc . Từng khóm hoa nở rộ lác lác , chạm nhẹ vào gấu váy những cô gái xinh đẹp đang chụp hình gần đó . Các bạn trẻ, có lẽ là sinh viên đến từ một trường nghệ thuật tùm tùm chia sẻ cho nhau những bức tranh chỉ vừa mới kịp khô màu . Bác thợ chụp hình già ôm máy dựa vào cây cột nghỉ ngơi trong lúc chờ khách đến . Từng tốp gia đình hạnh phúc đi dạo , đám trẻ con tay cầm kẹo bông vẩy vẩy trong không khí .

Một ngọn đồi nhân tạo phủ đầy cỏ xanh giăng tay ôm trọn lòng hồ biếc óng ánh đằng xa , thấp thoáng bóng người đi lại . Trên mặt nước lấm tấm thuyền con , vài đôi tình nhân dựa vào vai nhau đưa tay khỏa nước , ánh mắt mơ màng chìm đắm trong tình yêu .

Giữa cái hanh nóng hun đốt sắt thép cao tầng , công viên xuất hiện như một cứu cánh cho người dân muốn giành thời gian cùng gia đình , muốn tận hưởng cái không khí thiên nhiên không dễ gì kiếm được , muốn thả hồn bay bổng với nghệ thuật, Và hơn hết , như Hà Thanh lúc này , muốn tìm một sự giải thoát , gột sạch tâm trí nặng nề .

Anh ném đồ chơi cho Cooper rồi ngã người xuống tấm khăn trải , tay gác lên trán nhìn trời . Không gian phía trên vô cùng rộng lớn ngất một màu xanh lơ , mây trắng lốm đốm đủ hình dạng lười biếng trôi qua . Hà Thanh suy nghĩ về những manh mối anh tìm được trong thời gian gần đây , cảm giác bế tắc lại tràn về . Những gì anh có hiện nay quả thực vẫn còn rất mơ hồ không chắc chắn , Hà Thanh sợ chỉ cần nhẹ tay siết chặt , chúng rất có thể sẽ vỡ ra , tản mát trôi đi như những đám mây trên trời kia vậy .

Ngày mai vợ anh sẽ về .

Hà Thanh chơi với Cooper đến khi trời tắt nắng mới rời khỏi công viên . Con chó có vẻ rất vui , cứ thò đầu ra ngoài cửa kính sửa ỉnh ỏi . Người đàn ông đang lái xe im lặng để mặc con chó , anh còn đang bận với những dự tính sắp tới của mình.

Hôm sau Hà Thanh quần áo gọn gàng thoải mái bước xuống nhà . Anh nhìn thấy vài món ăn nhẹ dùng cho buổi sáng đang bốc khói nghi ngút trên bàn , cạnh đó còn có một tờ tin tức cuối tuần cùng tách cà phê . Cooper đang vực mõm vào bát thức ăn , tiếng lanh canh vang lên không ngừng khi nó cố liếm sạch hai bên mép bát .

Vân Nha ở trong bếp, cô cười bên lên khi thấy Hà Thanh .

-Em về lúc nào thế ? __ Anh hỏi.

-Em về lúc sáng , máy bay khởi hành sớm . Thế nên em mới về kịp để chuẩn bị bữa sáng cho anh và Cooper . __ Vân Nha trả lời, cô vuốt đầu Cooper, ngập ngừng một lát rồi nói tiếp .

-Ở nhà tốt chứ anh ?

-Ừm , cũng không có gì . Em ngồi xuống dùng bữa luôn đi. __ Hà Thanh nhắc, anh không biết nên bắt đầu hỏi Vân Nha như thế nào.

Vân Nha hơi bất ngờ, cô rửa tay rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện . Hà Thanh cắt một khoanh bánh mì rồi đặt vào đĩa cho vợ . Cô mở to hai mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên , ở nhà có chuyện gì làm anh trở nên khác lạ thế.

-Để em ! _ Cô đón lấy con dao, lấy khăn lau vụn bánh.

Trong bữa ăn , hai người nói chuyện, mọi thứ cũng chỉ đơn giản xoay quanh công việc của cô và của anh, mọi chuyện rất bình thường như trước giờ vẫn vậy. Dừng xong bữa, Hà Thanh bưng chén đĩa đến bồn rửa cho Vân Nha, cô khéo léo đổ nước lau vào khăn xấp, nhẹ nhàng xoa đều hai bên. Hà Thanh đứng bên cạnh, cơ thể hơi dựa vào bức tường phía sau. Anh nhẹ nhàng bật ra một câu hỏi.

-Anh nhớ em còn có một người anh trai nữa phải không ? Sao lâu rồi không thấy anh ấy ghé chơi vậy ?

Xoảng.

Cái đĩa rơi xuống vỡ tan trong bồn rửa, Vân Nha luống cuống nhặt, một mảnh vỡ đâm vào tay cô làm bật máu. Vân Nha đứng im, tay đưa ra, máu đậm dần rồi nhỏ giọt xuống, màu đỏ hòa lẫn với nước tạo thành một thứ màu hồng nhờ nhẹ .

-Em chảy máu rồi, phải cẩn thận chứ. _ Hà Thanh bóc một miếng băng cá nhân, nhẹ nhàng cuốn quanh ngón tay bị thương của vợ.

-E... Em cảm ơn. _ Vân Nha lúng túng.

Hà Thanh xoay lưng bước ra khỏi nhà bếp. Đến cửa, anh dừng lại nhìn vợ, cô có vẻ bồn chồn, chén đĩa va vào nhau lanh canh. Hành động của Vân Nha thật đáng ngờ, nó như càng khẳng định nghi ngờ của anh. Đã đến lúc, anh phải làm rõ mọi chuyện với cô rồi.

Một lúc sau, Vân Nha quay trở lại phòng khách. Cô muốn nhanh chóng lên phòng trốn câu hỏi của Hà Thanh. Lúc đi ngang qua cửa, cô nghe thấy giọng anh nói một câu làm trái tim như đứng lại.

-Mấy ngày trước cảnh sát có chuyển một bưu kiện cho em. Anh đã nhận thay rồi!

Cô quay lại, đôi mắt đen lầy to tròn mở to. Hà Thanh không trốn tránh, anh nhẹ nhàng rút ra một tập hồ sơ nhẵn nhúm để lên bàn, không quên xoay chiều dày về phía Vân Nha, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào người phụ nữ có vẻ hốt hoảng.

Anh bảo: “Chúng ta cần phải nói chuyện!”.

10. Chương 10: Đời Như Giấc Mơ

-Đã đến lúc chúng ta ngồi xuống và giải quyết tất cả... Vân Nha ạ! Anh chán cái cuộc sống như thế này lắm rồi.

Hà Thanh nhắc lại, đôi mắt vẫn dán chặt vào người vợ đang hốt hoảng. Đốm sáng trong móng mắt cô tán loạn, môi mấp máy. Vân Nha hít sâu rồi từ từ thở ra, chậm rãi đi đến ngồi xuống đối diện Hà Thanh. Gương mặt hơi cúi, mái tóc cột hờ bung ra, xoa dài bên má.

-Em đây! _ Cô ngồi thu người trên ghế, dường như cố che giấu bản thân khỏi câu hỏi của chồng.

Hà Thanh nhìn vợ, anh biết cô khó xử, biết cô trốn tránh, nhưng anh không thể chịu đựng được bất kì phút giây nào nữa. Cái cảm giác sống trong sự mơ hồ, trong cảm giác lừa dối và cả thái độ mập mờ của gia đình bóp nghẹt trái tim Hà Thanh.

-Em hãy giải thích cho anh biết cái bưu kiện cảnh sát gửi đến là thế nào?

-Hà Thanh! _ Vân Nha cầu khẩn, giọng nói hơi ngắt quãng.

Anh đứng dậy, tiến đến cái tủ rượu dựng sát bức tường đối diện, mở ngăn trống bên cạnh và kéo ra cái thùng giấy được gửi đến tuần trước. Vân Nha nắm chặt lớp nệm ghế, móng tay đâm cả vào màn vải xô bọc xung quanh. Cô đã nhìn thấy.

Hà Thanh chậm rãi lấy ra từng thứ, nhẹ nhàng đẩy tất cả đến trước mặt Vân Nha.

Mắt cô đảo nhanh qua những đồ vật nằm ngổn ngang trước mắt, lông mày nhíu lại như đang tìm kiếm một thứ gì đó.

-Nó ở đây!

Hà Thanh chỉ cho Vân Nha khung hình xưa cũ. Rồi lần đầu tiên kể từ lúc hai người bắt đầu ngồi xuống, vợ anh ngừng đầu. Cô giống như anh, cũng kiệt sức, cũng quá mệt mỏi với trò chơi trốn tìm này. Ngón tay miết nhẹ lên thớ gỗ, cô nói chậm, trong giọng nói hòa lẫn

sự cay đắng.

-Người anh hỏi... là anh trai em.

Nước mắt cứ thế trào ra, len qua đôi mi dày buông mình xuống. Giọt nước trong veo mang theo kí ức ngày xa xưa chạm vào chân cô, vỡ tung. Trong căn phòng vắng lặng, tiếng cô vang lên như mũi kim xé rách chút kiềm nén cuối cùng còn sót lại.

-Anh ấy là Lý Hạo Đình. Em sẽ kể cho anh nghe một câu chuyện.

Buổi sáng hôm nay trời thật xanh, mây thật trắng, gió cũng thật nhẹ.

Và ngày hôm đó nhiều năm về trước cũng vậy.

Trời cao tươi xanh vươn mình nhìn xuống nhà lớn Lý gia, cười cho hạnh phúc của gia đình họ hay mỉa mai với tai họa sắp đến gần?

Vân Nha như trở lại thời điểm ấy, kí ức đưa cô quay ngược thời gian. Câu chuyện bắt đầu từ cái ngày cô gặp người anh trai cùng cha khác mẹ của mình; Lý Hạo Đình.

-Mẹ bím tóc cho con nhé? _ Cô bé váy hồng nói. Cái váy nó mặc khá dễ thương, chân váy xòe xếp tầng dính hạt lấp lánh không hiểu vì lí do gì mà có vẻ hơi rộng, vai áo lệch qua một bên.

-Sao hôm nay con lại mặc váy? Lại còn đòi bím tóc nữa. _ Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn bông hoa trên tay cô bé.

-Tiểu Tây, Tiểu Văn và đám A Mặc bảo con không phải con gái. Chúng nói con nhóc nhà Hoan tổng đẹp nhất, giỏi nhất. Con muốn cho chúng biết con cũng là con gái, cũng mặc váy được! _ Cô bé tức giận.

Trần Mộng Vân phu nhân cười, gương mặt toát ra phong thái kiêu sa cùng vẻ khinh khỉnh của người có tiền. Bà kéo tay cô bé lại, xoa đầu nói.

-Vân Nha lớn, biết làm đẹp rồi.

Nói xong bà luồn tay vào mớ tóc dày của con gái, kéo gỡ những lọn tóc rối. Vân Nha thích thú híp cả mắt lại, tưởng tượng cảnh trông mắt bọn bạn gái ra khi thấy mình xinh đẹp.

Là một đứa trẻ thông minh năng động, trong khi đám con gái cùng tuổi sống với thế giới cổ tích màu hồng ngập tràn công chúa, hoàng tử, kì lân thần kì cùng những bà tiên bay lượn thì Vân Nha lại hoàn toàn ngược lại. Cô bé thích đọc sách, mặc đồ con trai và lúc nào cũng lấm lem bùn đất. Với Vân Nha, niềm vui sướng tốt cùng không phải búp bê hay thú bông, cũng không phải những món quà xinh đẹp mà đó chỉ đơn giản là một quyển sách mới thơm mùi giấy, một món đồ kì lạ kích thích trí tò mò ham học hỏi của cô.

-Quay lại để mẹ nhìn nào! _ Trần phu nhân chỉnh lại vai áo cho Vân Nha, xoay người cô bé lại để nhìn ngắm một lượt.

Vân Nha vui vẻ nhún chân, bắt chước tiểu thư nhà Hoan tổng xoay một vòng, tay đung đưa gấu váy. Cô nhìn mẹ với bộ mặt trẻ con nũng nịu.

-Ôi con bé này. _ Phu nhân nhéo má con gái, thường ngày nhìn con bé chăm chú đọc sách hoặc trồng những mầm cây nhỏ ngoài vườn từ lâu thành thói quen. Bây giờ nó xúng xính váy áo, tóc thắt bím cài hoa làm bà không khỏi nhện cười.

-Oa, mẹ là người đẹp nhất. _ Vân Nha nói, ôm chầm lấy mẹ.

-Chỉ giỏi nịnh thôi!

Thực ra Vân Nha không sai. Trần Mộng Vân đẹp, đẹp kiêu sa đến mức cao ngạo. Bà sinh ra đã là tiểu thư một dòng họ lâu đời với khối tài sản đáng nể, cuộc đời Mộng Vân định sẵn sẽ bước đi trên con đường hoàng kim rực rỡ ấy như mọi thành viên trong gia tộc. Lớn lên giữa sự rèn giũa để biến thành viên kim cương hoàn hảo nhất, lấy một người chồng môn đăng hộ đối, nối tiếp truyền thống từ bao đời là nhiệm vụ và cũng là ước mơ của cô tiểu thư xinh đẹp.

Sự giàu có làm Trần tiểu thư tự cao, lạnh nhạt với tất cả những người không cùng tầng lớp.

Và rồi vào một ngày mùa đông lạnh lẽo trên nước Pháp. Trần Mộng Vân chân nọ đá chân kia vịn vào người đàn ông to cao về khách sạn sau một buổi tiệc tối.

Người này ngoại hình cân đối, quan hệ rộng, tham vọng lớn, tuyệt đối là đối tượng lí tưởng trong mắt nhiều tiểu thư. Cô gái họ Trần lúc ấy vừa tốt nghiệp đại học, được gia đình tổ chức du lịch Châu Âu làm phần thưởng và người đàn ông đang đi bên cạnh rất có thể sau này sẽ là chồng của cô.

Bề ngoài họ khá ăn ý, nhưng bên trong Mộng Vân thừa hiểu anh ta chỉ là một cái vỏ rỗng có tổ vẻ hoàn hảo mà thôi. Sau này, trong một lần khám sức khỏe, cô vô tình gặp được Lý Thừa Ân, một thực tập sinh dễ mến, có tài nhưng lại nghèo. Chuyện đời đưa đẩy, cuối cùng ai có thể ngờ rằng, cô tiểu thư cao ngạo năm nào lại đem lòng yêu thương chàng trai đó.

Tình yêu hai người giành cho nhau không một chút vụ lợi. Lý Thừa Ân hiểu rằng với hoàn cảnh và địa vị hiện nay, chuyện bước chân qua cánh cổng nhà họ Trần là điều không thể. Vậy nên anh lao đầu vào học, cố gắng nắm lấy từng cơ hội nhỏ nhất bất chấp việc đó có thể vắt kiệt tuổi trẻ của bản thân. Tủi nhục - khổ đau - ánh mắt khinh thường cuối cùng chỉ như một giấc mộng. Một thời gian sau, anh chàng thấp cổ bé họng ngày nào đã trở thành một trong những vị bác sĩ giỏi nhất nước với đôi tay tài hoa người người ngưỡng mộ.

Và đó là lúc, Lý Thừa Ân có thể ngẩng cao đầu sánh bước cùng Trần tiểu thư trên lễ đường hạnh phúc.

-Con muốn sau này lớn lên cũng được như mẹ. __ Vân Nha nhỏ bé nhón người thơm lên má Trần Mộng Vân.

Hai mẹ con vui vẻ, tiếng cười lanh lảnh của cô con gái nhỏ vang khắp căn nhà.

Bỗng nhiên, người quản gia bước đến, nghiêng người nói nhỏ vào tai phu nhân. Nét cười trên mặt bà ngay lập tức đông lại, vỡ ra thành một gương mặt khác méo mó, vẻ hồng hào thoáng chốc chuyển thành trắng, xanh rồi tím đen.

-Ông đưa tiểu thư ra ngoài đã! __ Giọng nói lạnh tanh.

Người quản gia nắm lấy bàn tay nhỏ của Vân Nha, đưa cô ra sân với đám trẻ con. Bên trong nhà lớn Lý gia, Trần Mộng Vân ngồi bất động trên ghế, bàn tay siết chặt khiến các khớp xương gồ lên, hồ như còn có thể nghe được tiếng lắc rắc.

Lý Thừa Ân có con riêng. Và đứa trẻ đó... sắp bước vào căn nhà này!

.....

Ngoài lề - Tâm sự với mẹ ghẻ

TryHọa : Tui thấy mình để bạn Hà Thanh xà quần lâu quá rồi đấy, mãi chưa tìm được cái mợ gì?

Hồng Trà: Thằng đó chết mợ đi cho rảnh nợ, vô dụng vãi lều. Đi hết 10 chương toàn ngồi hoang tưởng!

Try Họa : ...

11. Chương 11: Anh Trai Và Em Gái

Trong cái thế giới này, không có thứ gì yếu đuối, lung lay và dễ đổi thay bằng lòng dạ con người. Lý Thừa Ân năm xưa đã từng là người mạnh mẽ, tuyệt vời đến mức có thể giành lấy Trần tiểu thư cao quý, đường hoàng ngẩng cao đầu sánh bước cùng giai nhân xinh đẹp đến với thành công rực rỡ ngày hôm nay.

Và cho đến lúc cái nghèo, sự khổ đau, nỗi nhục nhã lùi xa, người đàn ông đó lại mắc phải một sai lầm mà sau này mỗi khi nhớ lại, nó như một mảnh xương chặn ngang cổ họng làm ông day dứt khôn nguôi.

Chuyện xảy ra khi Trần Mộng Vân mang thai đứa con đầu được vài tháng.

Phụ nữ mang thai tính khí thường hay nóng nảy, lại phải kiêng cử nhiều thứ, nhất là những chuyện thân mật động chạm cộng với vẻ đồng danh tiểu thư nên cuộc sống hai người dần chồng chất nhiều bất đồng. Lý Thừa Ân bận rộn ở bệnh viện cả ngày, đến khi tối về nhà bị sự khó chịu của vợ làm mệt mỏi. Không thể chịu được, ông bắt đầu uống rượu.

Có lần, ông say rượu bị cướp hết tiền trên người. Một mình mất phương hướng giữa đêm, Lý Thừa Ân may mắn được một cô gái trẻ sống gần đó giúp đỡ. Kể từ lúc ấy, vị bác sĩ ít về nhà hơn, ông thường xuyên lấy lý do có nhiều ca mổ đêm để ở lại bên cô gái ấy.

Trần Mộng Vân mòn mỏi ở nhà đợi chồng không may xảy chân, cái thai mất khi vừa tròn bốn tháng. Nhìn người vợ nằm trên giường, mái tóc bóng nhờn cùng gương mặt héo hon vì đau khổ, Lý Thừa Ân như sự tỉnh, ông ít liên lạc với cô gái kia rồi cuối cùng ngưng hẳn, thậm chí còn thuê người ngăn cản cô.

Thật không ngờ, vẫn còn sót lại một đứa con trai.

-Ông chọn đúng lúc lắm! __ Trần Mộng Vân khinh bỉ bật ra tiếng rít.

Cái thai bị mất cộng với Vân Nha sau này làm tử cung của phu nhân tổn thương vĩnh viễn không bao giờ có con được nữa. Mà bản thân Lý Thừa Ân cùng những người bên gia tộc bà lại rất muốn có người thừa kế, chắc đây là lý do đứa trẻ đói rách kia được bước chân vào Lý gia.

-Khi nào thằng nhóc đó đến đây? __ Trần phu nhân liếc nhìn người quản gia vừa bước vào.

-Thưa phu nhân, ông chủ nói đã sắp xếp cẩn thận, cậu chủ vừa mới mất mẹ không tiện ở bên ngoài nên ngay sáng mai sẽ đưa đến ạ. __ Vừa nói ông ta vừa đưa mắt lên nhìn.

-Hay cho tiếng cậu chủ! __ Trần Mộng Vân đứng dậy, lớp vải lụa loạt xoạt kêu khi bà tức giận trở về phòng.

-Mày nhìn tao làm gì?

-A! Anh là người mà cha dắt về. __ Vân Nha thò khuôn mặt bé nhỏ từ sau lỗ hổng trên hàng rào, đôi mắt to chớp chớp nhìn người trước mặt.

Cậu bé cao gầy, khuôn mặt đen nhẻm xương xương. Quần áo trên người đã sờn cũ, đường chỉ cáu bẩn, đôi giày dưới chân dường như quá rộng. Lúc này, nó đang ngồi trên cái ghế đẩu ngoài sân, hai tay giữ chặt cái túi nhỏ. Vật trong túi này là thứ duy nhất mà mẹ nó có thể để lại trước khi bà nhắm mắt.

-Ừ! __ Thằng bé ậm ừ rồi nhìn sang chỗ khác. Nó thấy khó chịu khi có người nhìn chằm chằm mình.

-Anh đến lâu chưa?

-Mới.

-Sao không vào nhà mà ngồi đây? __ Con bé liến thoắng.

-Không quen.

-Sao không? Trong nhà mát lắm, có đồ ăn, đồ chơi,...

Không có tiếng trả lời. Vân Nha tưởng cậu bé không nghe rõ bèn chui qua cái hàng rào, nhảy lên cái ghế bên cạnh. Đôi chân trần vung vẩy cách mặt đất một khoảng.

-Vội lại từ giờ cha nói anh sẽ sống ở đây. Mẹ cũng...

-Sao mày nói nhiều thế? __ Thằng bé gắt.

-Sao anh khó chịu thế? __ Con bé bắt chước, môi dưới trề ra. Mặt nó vênh lên, hai mắt nhìn thẳng vào đứa trẻ bên cạnh xem ra chỉ lớn hơn mình vài tuổi.

-Biển đi!

Thằng bé khó chịu bỏ Vân Nha lại.

Buổi chiều, sau khi dặn dò người làm trong nhà và nói chuyện kín với vợ, Lý Thừa Ân đón máy bay rời khỏi thành phố. Trần Mộng Vân chán ghét nhìn đứa con riêng của chồng, trông nó nhếch nhác như đám chó hoang ngoài đường.

-Súc sinh! _ Bà nói, cố tình cho mọi người xung quanh nghe được.

Thằng bé đứng im, cơ thể gầy gò chìm vào giữa những món đồ sang trọng sơn son thếp vàng trông thật đáng thương. Từ nay trở đi, cuộc sống của nó đã thay đổi, nhưng ngoài bản thân nào ai biết được. Đứa trẻ này cuối cùng cũng chỉ như con chim họa mi trong chiếc lồng vàng của Hoàng Đế(*) mà thôi.

Trần Mộng Vân dặn quản gia xếp đại chỗ ngủ cho đứa trẻ, ở đâu cũng được miễn là không làm bẩn mắt những người trong nhà rồi bỏ lên phòng. Chỉ cần biết phận ngoan ngoãn một chỗ, thì từ giờ phút này trở đi, nó sẽ là con trai duy nhất của Lý Thừa Ân, đại công tử Lý gia.

-Mời cậu chủ. _ Người quản gia già đặt tay lên vai nó. Ông cảm thấy thương cho đứa trẻ sớm mất mẹ chưa lâu đã phải đến ở cùng những người xa lạ.

Buổi tối, Trần Mộng Vân cảm thấy khó ở trong người nên không ra mặt, chỉ dặn hầu gái mang chút nước canh và cơm nhạt để ở cửa. Người làm trong nhà lớn rù rì bàn tán “Bà chủ làm gì có chuyện ốm ỉe chứ? Chẳng qua bà ấy tức khi phải nhận cục thịt thừa kia làm con thừa tự mà thôi.”

Nơi hai mẹ con thằng bé ở trước kia so với nơi này thì chỉ như con sâu cái kiến. Mang tiếng chỗ ở nhưng có khác gì một căn phòng? Xập xệ, trần nhà thấp không thể thoải mái vươn mình, tường bong tróc bẩn thỉu nhộp nháp, trời nắng hầm hập không thở nổi, trời mưa xiêu vẹo đi vì nước xối, đến mùa đông gió táp cho cóng người, khổ sở không sao kể xiết. Nhiều lần, nó thấy mẹ ngã quỵ để rồi lại phải đứng lên tiếp tục, tất cả cũng chỉ vì lo cho nó.

Những đêm trời hành không ngủ được, thằng bé nhắm người gác tay chăm chú nhìn người phụ nữ bên cạnh, nó mơ màng tưởng tượng ra cảnh nó và mẹ sống trong một căn nhà đúng nghĩa, nho nhỏ nhưng thơm mát, mẹ nó rạng rỡ trong những bộ váy lành lặn, gương mặt hạnh phúc không còn xạm đi vì sương gió. “Mẹ sẽ là người đẹp nhất với con!”, nó nói nhỏ, nhỏ đến mức những lời vừa thoát ra nhanh chóng bị cơn gió lùa từ lỗ thủng trên mái cuốn bay.

Nhiều lúc, nó gạ hỏi người đã bỏ rơi hai mẹ con nó đang ở đâu? Làm gì? Liệu trong đầu ông ta có một lần nghĩ đến họ không? Nhưng tất cả những gì nhận được chỉ là cái lắc đầu.

Rồi mẹ nó qua đời. Thằng bé như chết lặng trước cái áo quan xiêu vẹo được đóng vội vàng từ những người hàng xóm tốt bụng, bàn tay nhỏ bé đen đúa chặt vật ôm lấy di ảnh, chút tiền giấy rẻ tiền bị lửa đốt thành từng đám tro xám xịt cuộn tung trong không khí. Đám tang hôm ấy diễn ra thật im lặng, không kèn không trống, cũng không một tiếng khóc. Làm sao nước mắt còn có thể chảy khi chính nó đã khô cạn đây?

Vài ngày sau, một nhóm người tự nhận là người của ba thằng bé đến đón nó.

-A! Thì ra anh ở đây! _ Vân Nha từ đâu đột ngột xuất hiện bên cạnh.

Thằng bé hơi giật mình, nó vốn dĩ muốn tìm một chỗ yên tĩnh tránh xa ánh mắt tọc mạch và những lời vào ra của đám người làm.

-Mày đi chỗ khác đi! Tao muốn một mình.

-Một mình chán lắm, cho em “hai mình” ở đây với anh nhé? _ Con bé chớp chớp.

-Mày không sợ phụ nhân mắng sao?

-Bà ấy không biết đâu? Mẹ em xem vậy chứ hiền lắm, có biết cũng chỉ nói mấy câu thôi. _ Nó ngưng một lúc để lấy hơi rồi nói tiếp. _ Hơn nữa từ giờ anh đã là anh trai của em rồi mà.

Thằng bé mặc kệ Vân Nha độc thoại, nó thấy bụng hơi đau, có lẽ do từ sáng đến giờ vẫn chưa có gì lót dạ.

-Cho anh! _ Vân Nha chìa tay, trên bàn tay nhỏ trắng xinh đó là một cái bánh bao to.

-Ồ...?

-Cầm đi chứ! Bánh nóng phồng tay em đó! __ Vừa nói nó vừa dí cái bánh vào mặt thằng nhóc ngồi bên cạnh.

Thằng bé chần chờ một lúc rồi đưa tay nhận lấy. Bánh nóng chắc mới được làm, lớp vỏ mềm mịn trắng tinh tỏa ra mùi thơm khó cưỡng. Nó xuyết xoa tách cái bánh bao làm hai nửa, thịt xá xíu cùng hành băm tươi ra bốc khói.

-Cùng ăn không?

-Ừm, ăn xong em sẽ lấy thêm cho anh! __ Vân Nha chop lấy một nửa cái bánh trên tay thằng bé rồi đút tọt vào miệng nhồm nhoàm, mặt méo xệch vì nóng, nước mắt chảy tong tong.

-Lý Hạo Đình. __ Tiếng nói rất nhỏ.

-Anh nói gì em nghe không rõ. __ Con bé lấy tay quạt nước mắt hỏi lại.

-Anh tên Lý Hạo Đình!

(*) Truyện Con chim họa mi của Hans Christian Andersen.

.....
Đôi dòng tâm sự của mẹ ghê:

Hồng Trà: Nhiều lúc không hiểu cái truyện này có nội dung gì?

Try Họa: Tui cũng đâu có hiểu, tự nhiên muốn viết lang thang vậy thôi pacman emoticon

Mẹ ghê ngồi thở dài, viết được hẵn vài chương rồi vẫn không biết nội dung là gì. Thật là nghiệt ngã quá mà TT__TT

12. Chương 12: Anh Phải Làm Gì Với Em Đây?

Gâu gâu gâu.

Cooper chạy vòng tròn quanh cái bàn ăn , nó chồm lên ngậm lấy mép khăn trải rồi ra sức nhay kéo . Cái khăn lưới mỏng manh dưới sức nặng của con chó lệch sang một bên , kéo theo mấy chai lọ gia vị trên đó nghiêng ngả , va nhào nhau lanh canh .

Vân Nha ngừng kể, cô đứng dậy bước vào bếp . Hà Thanh có thể nghe tiếng nhắc nhở Cooper vọng ra từ phía hông nhà . Anh đưa mắt nhìn nhưng chẳng thể trông thấy bóng vợ trong căn bếp đó , dựa vào tiếng nói vẫn còn nghèn nghẹt phát ra , Hà Thanh có thể hiểu trong gần một tiếng kia Vân Nha đã phải kìm nén và đau đớn đến mức nào .

- Giờ thì anh biết người đó là ai rồi .

Hà Thanh ngồi trên ghế , cơ thể cảm thấy ngày càng nhỏ bé yếu ớt , lớp nệm xung quanh như to hơn , nặng hơn, nhấn chìm làm anh khó thở, không khí xung quanh tù túng đặc quánh như một cái lồng giam .

Dòng hồi ức theo lời kể Vân Nha cứ thế lướt qua trí óc, như thể chính anh một lần nữa chứng kiến tất cả . Biến động trong cuộc đời một con người có thể thay đổi nhân cách họ sang một chiều hướng khác đầy biến thái đến méo mó như thế . Những gì tốt đẹp nhất của một kiếp sống dễ dàng bị bào mòn bởi sự ích kỷ , hận thù và cả cô đơn , là do bản chất hay đơn giản chỉ là mong ước được tồn tại của chính cá nhân đó khi đã trải qua quá nhiều đau thương chồng chất , sự độc ác tang tóc để lại vết nhơ dài tàn phá cuộc sống , có lẽ cũng chỉ là dấu tích quấy mình tìm hy vọng trong những góc khuất tâm hồn mà thôi .

Hà Thanh không biết phải làm gì , mối quan hệ giữa anh và vợ hiện nay giống như một sự hiển nhiên mà ba mẹ để lại . Cuộc hôn nhân của hai người quá mỏng manh , mỏng manh đến nỗi mỗi ngày nhìn lại , anh

lại thấy nó thêm một vết nứt để rồi đến một lúc nào đó , khi hai người xoay lưng chìm trong từng suy nghĩ , lớp thủy tinh hôn nhân kia sẽ vỡ tan thành từng mảnh sắc nhọn đâm thủng giết chết anh và Vân Nha.

Hai tâm hồn đã phải mang nhiều quá nhiều tổn thương . Hàng đêm dưới ánh đèn đường hắt qua lớp màn cửa, mặt đất in bóng vằn vệt vượn người kéo dài phủ lên hai cơ thể đang oằn mình thao thức, một kẻ mãi miết đuổi theo quá khứ và một người kiên tâm che giấu vì tương lai. Vân Nha thương yêu anh, chấp nhận nín nhịn ôm lấy khổ đau để giấu đi cái quá khứ không mấy đẹp đẽ như Hà Thanh lắm tưởng, tất cả chỉ vì cô muốn anh không bao giờ còn phải sống lén lút với cái tình yêu đó. Ấy thế mà, tại sao một người dù không muốn nhưng vẫn mang trách nhiệm của người chồng như Hà Thanh lại nhẫn tâm dùng điều đó để tổn thương cô ?

Quá khứ , hiện tại và có khi là sau này như một cái vòng lẩn quẩn, một sợi dây vô vàn móc xích cuốn chặt lấy họ không thôi.

-Lý Hạo Đình đến Phi Lai Phong rồi sau đó thì sao ?

Hà Thanh nhớ lại cuộc nói chuyện ban nãy với vợ.

-Em không rõ, chỉ biết sau khi nhận được tin báo em đã cố gắng đến sớm nhất có thể nhưng máy bay hôm đó bị hoãn do thời tiết. Khi đến nơi thì anh đã...

-Lúc em đến chỉ có một mình anh thôi sao ?

-Vâng.

Cảm giác khó chịu vẫn lơ lửng trong dạ dày, Hà Thanh cau mày suy nghĩ, lúc đó Vân Nha đã nói, chỉ một câu ngắn gọn nhưng đầy ẩn ý.

-Anh hãy đến Phi Lai Phong đi!

Phi Lai Phong? Đến được sẽ có đáp án ư?

Tối đó trong căn phòng quen thuộc, anh và cô nằm bên nhau nhưng giờ đây mỗi người đều đã có một sự chuẩn bị trong lòng. Không biết có phải vì đã rũ bỏ được phần nào gánh nặng kia mà lòng Vân Nha thấy nhẹ bẫng, không còn cảm giác nghèn nghẹt chặt cứng trước đây nữa. Cô xoay lưng về phía chồng như một thói quen, tay nắm chặt lấy chăn và vùi mặt vào, mái tóc đen như suối chảy phủ kín gối, theo hơi thở chậm chậm nhẹ nhàng lên xuống.

Hà Thanh nằm bên cạnh gác tay lên trán, mắt hướng thẳng vào một điểm mờ mờ lung lung đâu đó phía trên trần nhà. Anh trốn tránh vợ, không phải vì anh không thích mà đơn giản chỉ vì anh không biết phải nói gì.

Một lúc sau.

-Ngày mai anh sẽ đi.

Hà Thanh nói, anh biết Vân Nha bên kia vẫn còn thức. Bởi vì hơi thở đều đều của cô trong căn phòng im ắng này nghe mồn một đến kinh người bỗng im bật, rồi chậm chậm tiếp tục, tuy nhiên đã không còn như trước.

Trong dòng xoáy xoay vần đầy cận bã, giấc ngủ trong đêm đến thật chậm, thật ám ảnh. Hà Thanh ép mình chìm sâu vào thư giãn, anh phải dành sức cho chuyến đi sắp tới. Nhanh thôi, khi điều đó đến, cuộc sống mờ mờ lung lung không điểm tựa này rồi sẽ kết thúc.

Gần sáng, đâu đó xảy ra hỏa hoạn, tiếng xe chữa cháy vang inh ỏi.

Lúc Hà Thanh tỉnh dậy, anh phát hiện chỗ nằm bên cạnh trống rỗng, lớp ga giường và gối đã được vuốt thẳng, chăn màn cũng được xếp gọn ghề. Từ lúc lấy nhau, chưa bao giờ anh thấy vợ mình dậy muộn, lúc nào cũng là cô ấy thức dậy từ sớm, cẩn thận chuẩn bị bữa sáng, đồ dùng trong ngày cho cả hai người. Nhịp nhàng, chuẩn xác... như một cái máy.

Anh xuống nhà, hơi bất ngờ khi thấy một cái va li to nằm cạnh cầu thang.

-Khí hậu ở Phi Lai Phong giờ này rất lạnh, em đã soạn sẵn những thứ cần thiết cho anh rồi. __ Vân Nha lên tiếng, đôi tay mảnh dẻ khéo léo đỡ trứng trắng từ chảo vào đĩa.

-Cám ơn em.

-Ăn sáng thôi anh. __ Cô nhắc.

Hà Thanh kéo ghế ngồi xuống. Thức ăn trên bàn tỏa ra mùi thơm khó cưỡng. Hôm nay Vân Nha có làm thêm ít salad khoai tây tẩm rượu ăn kèm cá ngừ, lại hào phóng thêm một lát trứng trắng mỏng vàng ươm sần sật, rau tươi cũng được cô rửa sạch, xếp đầy ra đĩa thành từng đụn nhỏ xinh xinh.

Thức ăn ngon nhưng nuốt vào nhạt nhẽo. Họ ăn uống trong im lặng, chỉ có tiếng dao nĩa ly tách vang lên nhịp nhàng.

Cuối cùng khi đã dùng xong bữa và dọn dẹp sạch sẽ. Vân Nha mới nhẹ nhàng lên tiếng, khuyên Hà Thanh phải biết giữ gìn sức khỏe, đừng cố gắng quá ảnh hưởng đến cơ thể. Ngoài ra cô cũng đã gọi cho một người bạn ở Phi Lai Phong đến đón anh, vùng đất đó heo hút hiểm trở tốt nhất vẫn cần người thông thạo thì tốt hơn.

Hà Thanh mỉm cười cho Vân Nha thoải mái, cô lúc nào cũng lo cho anh, xem anh như đứa trẻ cần chăm sóc. Lần trước đi công tác cũng nói y chang thế này.

Khi chiếc xe lăn bánh mất hút sau góc đường, Vân Nha lấy điện thoại ra gọi. Tiếng chuông vang lên vài hồi rồi một người có giọng hơi trầm khàn nhắc máy.

-Anh ấy đã đi Phi Lai Phong rồi ạ!

Bên kia đường như có tiếng vụn vỡ, biết làm sao đây. Trước sau gì bọn họ cũng phải đối diện với sự thật này, không sớm thì muộn thôi. Sau khi nghe bên kia dặn dò vài câu rồi lễ phép tắt máy, Vân Nha nhìn lên bầu trời và thầm nghĩ bản thân giờ đây đã quá mệt mỏi, cứ cố gắng níu kéo cuối cùng chỉ để cho tình yêu giữa hai người càng thêm nhiều vết xước mà thôi. Bao năm trôi qua giờ nhìn lại, giật mình khi nhận ra cả anh và cô đều mất mát quá nhiều, thanh xuân, tình yêu, những người cả hai yêu quý ... vì những cái không có thật hiện hữu trong khái niệm của con người.

Nếu Hà Thanh thật sự tìm lại được tất cả, anh có ghét, có hận cô không? Vân Nha không biết nữa. Cô chỉ đơn giản nghĩ rằng, nếu lúc đó anh thật sự hận cô, chán ghét và muốn rời xa, cô sẽ chấp nhận. Vì dù sao đi chăng nữa, cuộc đời này phải trả lại cho người kia những gì vốn thuộc về họ, chỉ hai năm ngắn ngủi nhưng như vậy là đủ lắm rồi- quá đủ cho hạnh phúc của cô rồi.

Vân Nha cười, cô ngồi xuống xoa người Cooper. Con chó to nghiêng đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, mắt lim dim sung sướng khi được vuốt ve.

-Được rồi, tao sẽ đưa mày về nhà nhé?

-Gâu!

Cooper nhảy chồm lên, đuôi vung vẩy. Về căn nhà với người chủ thật sự của nó, giữa hàng hoa mimosa xinh đẹp và cái xích đu trắng, cùng cô chó nhà bên lông dài quynh rũ.

.....

Hội thoại ngắn giữa mẹ ghẻ và độc giả

Bạn đọc Luv_SamSam nói : Em thích Vân Nha, Vân Nha rất đáng thương :(tg hãy cho cô ấy được hạnh phúc đi.

Bạn đọc NhưHà cảm thán : Chắc Vân Nha sinh ra là để bị chà đạp ời. Hức.

Bạn đọc Bướm_Đêm_Huyền_Áo nhận xét : Chắc tác giả có thù với phụ nữ rồi, mình thấy Vân Nha rất đáng thương, nhưng nhìn giọng văn thì chắc tác giả chỉ ngược chị ấy thôi :(

Mẹ ghẻ Hồng Trà nói : Không phải đâu, mình có thù với tất cả nhân vật trong truyện luôn ấy =]]

13. Chương 13: Chuyện Mới Bắt Đầu

Trăng đêm nay sáng quá, sáng đến gai người. Vết chân chúng tôi để lại trên mặt đất in rõ mòn một, kéo dài nham nhở xới tung từng đám lá mục. Dưới tán cây, ánh trăng hơi chếch sang góc làm rộ lên một màu đỏ nhờ nhờ, cây ven đường bị thứ chất lỏng từ chúng tôi nhuộm đầm. Tôi đưa tay đỡ lấy cậu ấy, cố gắng dùng toàn bộ sinh lực còn sót lại trong cơ thể kéo cả hai cùng di chuyển. Thân thể nặng trĩu, từng thớ cơ gào thét, đầu óc xoay vòng...

Không được dừng lại...

Chỉ còn một chút nữa thôi...

-10 giờ tối, -

_____***_____

Đêm xuống, phố bắt đầu lên đèn. Từng chiếc lồng giấy nhỏ xinh bọc quanh khung gỗ đỏ lắc lư nhẹ nhẹ, tỏa ra ánh sáng dịu mát. Con đường lát đá mài mòn khúc khuỷu lượn quanh kéo theo nguồn sáng trên cao trải khắp ngôi làng, nhìn từ xa mờ ảo giữa cảnh hoang vắng của thiên nhiên.

Trong nhà trọ nhỏ phía cuối đường.

Những căn phòng cũ kĩ ẩm mốc đọng đầy bụi bặm và mạng nhện, tại đây cũng như nhiều nơi nghỉ chân khác trong làng, vốn đóng cửa then cài trong im lặng không biết từ lúc nào đã đón thêm một vị khách.

Người mới đến ngoại hình cân đối, gương mặt cương nghị, nhìn liếc qua cũng có thể đoán là khách vãng lai từ xa đến, tuy nhiên không hiểu vì lý do gì mà lúc này anh ta có vẻ chật vật, tóc và gương mặt cùng quần áo trên người hơi lấm lem.

-Xin hỏi đây có phải nhà trọ không ạ? Liệu có còn phòng trống nào cho cháu ở lại mấy ngày... _ Người thanh niên nói một hơi, giọng có phần gấp gáp.

Chủ nhà ra mở cửa, cái đèn dầu trên tay chiếu sáng một nửa gương mặt nhăn nheo cùng nhiều vết chân chim, lóm đóm đồi mồi, tuy đã lớn tuổi nhưng đôi mắt vẫn còn khá nhanh nhạy, lúc này người phụ nữ già chăm chú nhìn thanh niên mới đến, như thể vẫn còn hơi bất ngờ.

-Đúng là nhà trọ... nhưng sao đêm hôm thế này cậu mới đến? _ Bà lão hỏi, giọng đậm chất địa phương.

-A, cháu biết giờ này không tiện, nhưng hôm nay cháu bị trễ chuyến bay, tìm mãi mới có xe... _ Anh thanh niên đặt va li xuống nhìn quanh rồi nói tiếp. _ Đến được chỗ này thì trời đã tối, mấy nhà trọ khác không chịu mở cửa, cháu tìm chỗ nghỉ mãi mà không được.

Bà lão chủ nhà đưa đèn dầu ra xa trước mặt để phạm vi chiếu sáng rõ hơn.

-Cậu tên gì, từ đâu đến?

-Cháu từ Bắc Kinh đến, tên Hà Thanh ạ.

-Ừm, Bắc Kinh thì hơi xa đó, đến tận vùng hoang vu này vào giữa đêm như vậy thật không dễ gì. Vào đi, cất đồ rồi tôi mời cậu trà nóng cho ấm người.

Nói xong bà lão lùi lại nhường lối vào cho Hà Thanh, tiện tay châm thêm vài bức đèn trên tường. Không gian phía trong lập tức rực lên màu vàng, căn nhà cũng vì thế mà bớt phần ẩm đạm xưa cũ. Hà Thanh thấy bà lão đồng ý cho anh ở lại liền vui mừng, rồi rút cảm ơn rồi nhắc cái va li bước vào trong.

-Nhà có hơi cũ nhưng gian thất vẫn khá tốt, cậu theo tôi lên gác!

Hà Thanh ngoan ngoãn theo sau, dưới nguồn sáng từ mấy cái đèn trên tường anh có thể mơ hồ thấy được không gian bên trong căn nhà, lòng thầm kinh ngạc vì nhìn bên ngoài trông nó khá nhỏ bé và có phần lố thom giữa mấy căn gỗ đỏ ba tầng xung quanh. Lớp tường mới được sơn vôi còn thoang thoang mùi, trong ánh sáng nhấp nhোয় hiện lên mấy tờ giấy đỏ viết chữ ngoằn ngoèo.

Căn nhà được chia làm bốn gian, ngăn cách nhau bởi một khoảng sân vừa phải, giữa sân có một cái giếng nước và vài cây liễu góc tường. Hà Thanh bắt giặc nhử mày, chỗ này hình như đã có từ rất lâu, cái bia đá đánh dấu đầu làng cũng đã mờ, chữ viết trên đó sớm đã biến mất.

Nhưng trồng liễu trong sân thì thật sự không ổn, lại còn không khí thoảng mùi nhang càn vào sâu càn nồng đậm này, chưa kể mấy tờ giấy dán trước nhà không giống câu chúc bình an mà có phần giống.... Hà Thanh lắc đầu, anh lại nghĩ vợ vẫn rồi. Có lẽ do đã quen với cuộc sống náo nhiệt ở thành phố nên khung cảnh tĩnh mịch nơi đây làm anh dễ liên tưởng lung tung.

Xào.

Hàng liễu góc tường rung nhẹ, từng nhánh cây buông rủ lắc lư, như mái tóc người con gái trước gió.

-Cậu đừng để ý, cây đó do con trai ta trồng, nhìn thì hơi sợ nhưng không có gì đâu. __Bà lão đi trước hình như biết anh đang nghĩ gì liền nói.

Sau đó, Hà Thanh chọn một phòng trên gác, cẩn thận nhét cái va li vào gầm giường, chỉ lấy ra ít quần áo thường ngày đặt vào cái tủ gỗ gần cửa. Phòng hơi nhỏ nhưng thơm mát, giường chiếu đủ đầy đủ, thậm chí còn có cả một cái bóng đèn tròn trên đầu và một cái đèn ngủ nhỏ gần giường nữa chứ.

Hà Thanh cứ nghĩ nơi này không có điện, ai ngờ bà lão sau khi nghe xong liền cười, giọng cười khan khan vang lên giữa căn nhà làm đàn ông như anh cũng phải cảm thấy sợ. Bà ấy nói trước đây dân làng chỉ dùng đèn dầu và bấc nến, nhưng mấy năm gần đây chính quyền dưới thị trấn có khảo sát đường lên núi, nghe đâu tính làm khu du lịch gì đó nên chẳng dây. Ngôi làng may mắn nằm gần đường lên núi nên cũng được hưởng phần nào.

Tuy nhiên dây kéo lên cao, địa hình khu vực xấu dẫn đến điện được cung cấp không ổn định, dân trong làng chỉ bật đèn thôi cũng nhấp nháy đến đau cả mắt nên được một thời gian người nào người nấy lại quay về thói quen cũ. Đèn điện với mấy thứ khác từ đó chỉ được bật khi có khách đến hoặc dịp quan trọng thôi.

Hà Thanh tay cầm cốc trà nóng, nghe bà lão kể lại rồi tiện đường hỏi thăm một số chuyện liên quan. Tên bạn chết tiết của anh không ngờ lại không ra đón, điện thoại thì tắt, báo hại Hà Thanh vừa xuống sân bay Tiêu Sơn đã như cừu non lạc mẹ. Loanh quanh ở Hàng Châu mãi mới tìm được xe chịu đưa đến chân núi Phi Lai Phong, tuy nhiên đến nơi thì trời sụp tối, đường núi ban đêm không an toàn nên Hà Thanh đành phải chạy vào trong làng tìm chỗ nghỉ.

-Biết thế rủ Ông Thần theo cho nó chịu khổ chung. __ Hà Thanh thầm nghĩ đến người đã đặt vé khẩn cấp cho anh đến Phi Lai Phong.

Bên ngoài đã khá muộn, bà lão chủ nhà chỉ cho Hà Thanh nơi tắm rửa, còn vui vẻ cho biết dưới bếp còn một ít bánh nướng rồi về phòng nghỉ ngơi. Anh cảm ơn một lần nữa rồi thay quần áo, rửa sơ người sau đó trèo lên giường, cơ thể căng cứng vì đường dài nhanh chóng được thả lỏng, cảm giác thư thái thoải mái dần lan tỏa, giấc ngủ ngay lập tức ập đến.

A à á a...

Nhạc vang lên, cái điện thoại rung mạnh trên bàn gỗ tạo ra tiếng lộc cộc không ngừng. Hà Thanh mắt nhắm mắt mở với tay cầm lên, vừa nhìn thấy tên người gọi đến đã lập tức tỉnh ngủ.

-Thằng chết tiết này!

-Bình tĩnh nào bạn hiền, có gì từ từ nói, đừng cáu kỉnh không tốt đâu. __ Bên kia có giọng trả lời.

-Tốt hay không cậu hiểu hơn tôi, có biết đêm qua tôi khổ sở thế nào không hả? __ Hà Thanh tức giận nói một tràng dài.

-Rồi rồi, giờ tớ bù đắp cho cậu được chưa? Đang ở đâu thế?

-Tôi đang ở một làng nhỏ gần đường lên Phi Lai Phong.

-Ủa, Ông Thần sắp xếp cho cậu ở Hàng Châu mà, sao tự nhiên lại một mình mò lên núi thế?

-Là ai hả? Hôm qua hạ cánh gọi cho cậu không được, tôi lại sốt ruột nên đi luôn.

Bên kia có tiếng lạo xạo, Hà Thanh nghe loáng thoáng bạn mình đang trêu một ai đó, anh thở dài chán nản, Mạc Hiểu Hy ơi là Mạc Hiểu Hy, cậu bao nhiêu rồi mà vẫn còn như thế chứ?

-Ồ đó nhé! Tớ đến ngay! _ Mạc Hiểu Hy có vẻ đã bị cô gái kia cho ăn một cái bạt tai nói.

Hà Thanh âm ừ chỉ thêm chi tiết địa chỉ rồi xuống nhà, bà lão chủ nhà không biết đã đi đâu, trên bàn gỗ dưới bếp có đặt một bát cơm trắng, một thố canh đậu hũ, một đĩa gà luộc đã được chặt khúc cùng vài cái bánh, cạnh đó là tờ giấy ghi chú nhắc nhở của bà lão.

Từ hôm qua đến giờ chưa được ăn tử tế, dạ dày Hà Thanh sớm đã kêu gào nên chẳng mấy chốc anh đã gần như dọn sạch đồng thức ăn trên bàn. Vị cũng không tệ, khá ngon là đằng khác, không hiểu sao cùng là cơm canh thịt gà nhưng ném vào lại có cảm giác khác với những món ăn trong thành phố, rất bình dị, mang lại cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng.

Ăn xong, Hà Thanh quyết định đi dạo một vòng cho tiêu thực, cũng là để giết thời gian chờ Mạc Hiểu Hy đến đón. Anh phát hiện hóa ra trong làng còn có không ít khách vắng lai, người dân cũng không đến nổi cổ hủ như bản thân nghĩ. Xem ra đúng là anh hồ đồ tưởng tượng vớ vẩn rồi.

Cách đó không xa, ngọn Phi Lai Phong nổi bật giữa nền trời xanh thẳm, chất đá vôi lởm chởm cùng cây cối trên đó cũng không che giấu được vài kiến trúc ẩn hiện. Hà Thanh quay đầu nhìn, tâm trí anh hơi xao động, bởi anh có thể chắc chắn một điều...

Đâu đó trên ngọn núi kia, là thứ anh đã đánh mất.

14. Chương 14: Lên Núi

Tôi quay sang nhìn, dưới ánh trăng đêm khi được khi mất, gương mặt ấy tái nhợt đi vì đau đớn. Tôi biết người bên cạnh đang gắng sức, tôi biết thứ chất lỏng không ngừng chảy ra kia là gì... và hơn nữa tôi biết bản thân không còn được bao lâu nữa.

“Xin lỗi! Tất cả là do tôi gây ra...”

-10 giờ 5 phút tối-

Phi Lai Phong hay còn gọi là Linh Thử Phong, cao 168 mét có cấu tạo địa chất bằng đá vôi, bề mặt tứ phía lởm chởm không đều, cây cối già cỗi xen kẽ che lấp địa hình hiểm trở. Toàn núi có khoảng bảy mươi hai hang động nhưng đa số đã bị chìm lấp, cho đến nay chỉ còn khoảng chín động cùng nhiều pho tượng Phật sống động rải rác, góp phần tô điểm thêm màu sắc huyền bí cho cảnh sắc nơi đây

Quía trưa, một chiếc xe đen bóng loáng rẽ vào con hẻm nhỏ gần nhà trọ, do ngõ hẹp quanh co lại lát đá không đều nên chủ nhân chiếc xe sau khi đánh vòng một hồi cũng chịu thua đành phải tấp vào khe hở giữa hai căn nhà cách đó mười mấy mét.

Mạc Hiểu Hy đẩy cửa bước xuống.

Hà Thanh từ trong nhà trọ nhìn ra, vừa hay cửa sổ phòng quay mặt về phía ngoài nên dễ dàng nhìn thấy chuyện đang diễn ra bên dưới. Anh nheo mắt nhìn tên bạn đứng đỉnh chạm rải đi đến, quần đen, áo đen, ngay cả áo khoác cũng ánh lên sắc da đen bóng, lòng thắc mắc không biết hẳn đến giúp anh hay là đi làm đại ca xã hội không nữa.

Hình như Mạc Hiểu Hy nhận thấy có người đang theo dõi, anh hơi ngừng lại rồi ngẩng đầu lên. Căn nhà gạch nâu ám màu xưa cũ, tường hơi bong tróc, đâu đó dưới chân tường còn lấm tấm rêu xanh, vài vũng nước gần đó bị nắng hun cộng thêm bụi bẩn đất cát biến thành từng đồng sền sệt. Thỉnh thoảng vài con chó chạy qua đánh dấu lãnh thổ ngay mấy góc nhà. Hiểu Hy chun mũi, anh vốn nhạy cảm với mùi và những thứ như thế này.

Rất nhanh chóng, người thanh niên phát hiện ra Hà Thanh.

-Hey, tớ đến trễ! — Hiểu Hy đưa tay lên vẫy, khoe miệng hơi nhếch, đôi mắt dưới tác động của nụ cười mà cong lên thành một hình cung.

Hà Thanh lườm tên bạn, nói về tính cách thì Mạc Hiểu Hy có phần giống Ông Thần, đều là loại nghịch ngợm thích trêu người khác. Ông Thần còn có lúc bình thường kiềm chế được, còn tên Hiểu Hy này thì thật sự hết thuốc chữa. Hắn có thể trêu chọc bạn gái trong trường đến nổi ăn tát đỏ cả mặt mà vẫn ngêngh ngang không biết xấu hổ. Thật không ngờ sau bao năm gặp lại không hề thay đổi, cùng là cái bộ mặt hại người rồi xem như không có gì như thế.

Vợ vội cái áo khoác trùm lên người, Hà Thanh xách balo xuống nhà.

Phía dưới, Mạc Hiểu Hy đang nói gì đó với chủ nhà. Bà lão nhìn thấy Hà Thanh đến thì có vẻ vui mừng.

-Sao cậu không nói cho ta biết đến đây đợi người?

-Ờ? — Hà Thanh ngạc nhiên.

-Không sao đâu ạ, lỗi do cháu không đến đón nên cậu ấy mới một mình đến đây. — Mạc Hiểu Hy ngừng lại, đôi mắt vẫn cong lên một cách đáng ghét quay sang nhìn Hà Thanh rồi nói tiếp. — Ai ngờ thanh niên yếu đuối không lượng sức bị lạc.

-Cái thằng này... — Nếu không vì có bà lão trước mặt, chắc Hà Thanh đã lao lên móc hai con mắt bạn mình rồi nhét vào mũi nó.

Sau đó, không đợi Hà Thanh thắc mắc, Mạc Hiểu Hy đã kéo anh rời khỏi nhà trọ. Cả hai chân thấp chân cao bước đi, mắt không ngừng nhìn xuống dưới để tránh vấp ngã. Sau khi nghe Mạc Hiểu Hy lải nhải lung tung, cuối cùng Hà Thanh cũng nhìn thấy một chiếc xe đen cẩu cạch bóng loáng có phần sang chảnh nằm im lìm phía sau một bức tường cũ bỏ hoang.

-Ừm, cậu làm tôi bất ngờ đấy. Với công việc của cậu chiếc xe này có vẻ hơi quá khoa trương thì phải. — Hà Thanh mở cửa chui vào vừa gài dây an toàn vừa bình phẩm.

-Thanh Nhi ơi Thanh Nhi, cuộc đời tớ tởm tã nhoe nhoét lắm rồi! Phải hưởng thụ một chút chứ.

Chiếc xe rung lên khi lướt qua con đường đá, ngôi làng vốn nhỏ bé nên chẳng mấy chốc tất cả đã bị bỏ lại phía sau. Hà Thanh ngồi ghế trước, nhìn cây cối đá vôi cứ liên tục lọt vào tầm mắt rồi lại vùn vụt lao đi. Tất cả diễn ra nhanh chóng đến nỗi nhòe đi thành một thứ màu hỗn tạp. Đến Phi Lai Phong rồi, điều gì đang chờ đợi anh đây? Liệu vùng núi này sẽ là dấu chấm kết thúc cho những chuỗi ngày chơi với không quá khứ, cho sự khắc khoải mong nhớ một tình yêu mơ hồ, cho ám ảnh trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc... hay đơn giản hơn, sẽ chỉ là manh mối dẫn đến một nơi khác?

Trí óc khô cạn, cơ thể rã rời, cảm giác lúc này đây thật quen thuộc.

Mạc Hiểu Hy dừng xe, rút tập hồ sơ lúc này Hà Thanh đưa ra xem. Đôi mắt dưới ánh sáng mặt trời chiếu xiên qua cửa kính ánh lên sắc xám, sống mũi cao thẳng làm một người cọt nhả như anh dường như thêm vài phần nghiêm túc.

Hiểu Hy là sinh viên cùng trường với Hà Thanh và Vân Nha. Nếu như Hà Thanh theo kiến trúc thì hai người bạn họ lại cùng chọn cho mình một con đường gian nan hơn nhiều, đó chính là ngành y.

Thời sinh viên, Vân Nha xinh đẹp, nhà thuộc loại khá giả lại thân thiện tốt bụng không giống đám tiểu thư nhà giàu mới nổi nhan nhản xung quanh nên được lòng khá nhiều người, hơn nữa kết quả học của cô vô cùng ấn tượng, những quyển sách chỉ chút dày cộp chữ cùng những kì thi sát hạch khó nhằn không bao giờ làm Vân Nha chùn bước. Ngày nắng cũng như ngày mưa, dù cho bất kì hoàn cảnh nào, cái tên Vân Nha luôn chễm chệ trong bảng danh sách học sinh ưu tú của khoa cũng như của trường đến nỗi nhiều người còn chọc cô là “nữ thần” y học.

Tuy nhiên, cho dù cố gắng đến mức nào đi nữa, “nữ thần” ấy vẫn luôn chịu thua xếp sau một người là Mạc Hiểu Hy.

Mạc Hiểu Hy - một con người kì lạ, từ tính cách đến ngoại hình. Nếu nói bạn ấn tượng gì ở chàng trai ấy sau lần đầu gặp mặt thì chính là ở đôi mắt. Mạc Hiểu Hy không giống mọi người, cậu ấy có một đôi mắt xám mờ hồ khiến người ta liên tưởng đến khói, lúc nào cũng lảng đãng nhìn quanh quất không chú ý vào bất cứ điểm gì. Ấy thế mà có ai ngờ được con người kì dị ấy lại có khả năng ghi nhớ chẳng khác gì cái máy.

Hiểu Hy vẫn thường hay bảo với mọi người rằng mình bị đột biến rồi nhiều thứ khác chỉ có trong phim ảnh sách báo. Đám bạn xung quanh lâu ngày cũng hiểu tính thẳng bạn mình không được bình thường nên càng chọc. Lâu dần biến Hiểu Hy thành một đứa biến thái, thích trêu gài trong trường bất chấp kết quả học tập thuộc hàng khủng.

Bản thân Vân Nha cũng từng lên gối Hiểu Hy khiến cậu ta vật ra đất giẫy dụa như con cá chết.

Về sau học sinh trong khoa được phép chọn chuyên ngành nâng cao, Vân Nha tự tin với chuyên môn về não trong khi Mạc Hiểu Hy khiến cho đám sinh viên cùng giáo sư đứng lớp bất ngờ với quyết định theo giám định pháp y. Một người đứng đầu khoa với điểm số không thể đuổi kịp lại chọn cho mình con đường khác với tất cả.

-Chỉ có thể này thôi sao Thanh Nhi? _ Mạc Hiểu Hy lật tới lật lui tập hồ sơ.

-Cậu bỏ kiểu gọi thế được không? Nghe kinh lắm!

-Sao hả? Chàng trai lạnh lùng ngượng à? _ Cậu bạn quay sang, hơi ngả người về phía Hà Thanh. Đôi mắt xám cong cong tràn ngập ý cười.

Hà Thanh lấy tay đẩy mặt Hiểu Hy ra xa, chán nản chỉnh lại tư thế. Ước gì có Ông Thần ở đây, người cọt nhả như thằng bạn này cần phải có người tương tự như thế mới trị được. Tiếc là sắp cuối năm, lượng người đi du lịch hơi nhiều khiến Ông Thần xoay như chong chóng không có thời gian nghỉ ngơi. Bằng không, cả ba cùng nhau đi thế này chắc chắn sẽ giải tỏa phần nào cảm giác đè nặng trong lòng Hà Thanh.

-Vậy bây giờ chúng ta đi đâu? _ Anh hỏi.

-Lên núi!

Hà Thanh ngơ ngác nhìn bạn. Mạc Hiểu Hy ánh mắt vẫn như cũ, khóe miệng vui vẻ, để lộ hàm răng trắng quăng trả lại tập hồ sơ.

15. Chương 15: Ai Đó Cùng Tôi Dưới Bóng Linh Ẩn Tự

Giữa thiên nhiên thấp thoáng bóng dáng đường mòn nhỏ do người bản xứ cùng dân du lịch tạo nên, nói đường thì có vẻ khoa trương khi mà cây cối um tùm, đá vôi chất đầy ngổn ngang hai bên lúc nào cũng chỉ chực chờ lấp kín đường đi. Từ góc độ này mới có thể thấy ngọn Phi Lai Phong kì lạ đến mức nào.

-Cậu có biết sự tích ngọn núi này không?

Mạc Hiểu Hy giọng đều đều, một tay đặt trên vô lăng còn tay kia gãi sống mũi. Chiếc xe chở hai người vẫn di chuyển khéo léo, cát đá và cây mục dưới bánh xe kêu lắc rắc. Vài sinh vật trong rừng hoảng sợ nép mình trốn, chim chóc kêu ré lên rồi tung cánh cuồng cuồng bay lên cao, khu rừng vốn say ngủ cùng lời ru từ thiên nhiên thoáng tỉnh dậy tựa mình trong phút chốc.

-Liên quan gì đến tôi._ Hà Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh lười biếng trả lời.

-Ngày xưa trên núi Nga My tỉnh Tứ Xuyên có một ngọn núi nhỏ biết bay. Ngọn núi ấy ham vui không chịu ở yên một chỗ, lúc thì bay về phía Tây, khi khác lại về hướng Đông. Song núi to như thế, đâu phải nói như chim muốn bay thì bay, muốn ngừng thì ngừng. Kết quả là núi kia đến chỗ nào, nhà cửa, người dân và gia súc chỗ đó đều bị dẫm cho tan xác. _ Mạc Hiểu Hy bắt đầu dùng cái giọng đều đều buồn ngủ kể chuyện, mặc kệ người bên cạnh có muốn nghe hay không.

Anh và Hà Thanh quen nhau từ lúc còn là sinh viên, cũng hiểu rõ con người bạn mình thích những gì. Tuy đôi lúc Hà Thanh có tưởng tượng vợ vãn, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ quan tâm đến mấy thứ như chuyện cổ tích nói gì đến lời truyền miệng người xưa về ngọn núi. Lúc này kể chuyện cũng chỉ là muốn đùa giỡn với đứa bạn vô cảm lâu ngày không gặp mà thôi.

Song Hà Thanh không còn lim dim trên ghế phụ nữa, anh hơi nhồm dầy, có vẻ như chú ý đến lời kể của Mạc Hiểu Hy.

-Tiếp đi! _ Anh nhắc.

-Ồ...Ừm. Lúc ấy có một vị hòa thượng điên điên khùng khùng (*) không biết giữ thanh quy không hiểu vì lí do gì mà biết được giữa giờ Ngọ hôm ấy ngọn núi sẽ bay đến xóm nhỏ trước ngôi chùa ông ta tu hành. Sợ rằng nhiều người sẽ bị đè chết, hòa thượng điên vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến thông báo cho người dân nhưng không một ai trong số họ tin lời ông ta...Thời gian càng lúc càng gần, đang lúc không biết phải làm thế nào, hòa thượng kia nhìn thấy phía xa có đám rước dâu, cờ hoa kèn trống đỏ rực vang vọng một góc. Thế rồi vô thanh vô tức, hòa thượng chụp lấy cô dâu đang ngồi trong kiệu bỏ chạy, cùng người dân rờn rợn truy đuổi phía sau chạy một vòng dài đến tận giữa trưa mới chịu dừng lại. Đúng lúc ấy, bầu trời đột nhiên tối sầm, gió to nổi lên liên hồi, kể đến là một tiếng rầm thật lớn làm mọi người hốt hoảng ôm đầu ngồi sụp xuống. Mãi cho đến lúc sau, khi gió đã hết, bầu trời sáng lại, người nào người nấy đều kinh hoàng khi thấy thôn trang của họ bị một ngọn núi lớn đè lên.

-...Sợ rằng ngọn núi sẽ tiếp tục làm hại sinh linh, hòa thượng điên nói với người dân tạc 500 pho tượng La Hán đem rải khắp nơi, chế trụ không cho nó di chuyển, mãi mãi ở lại trước mặt Linh Ẩn Tự. _ Hà Thanh nói tiếp, giọng nói điềm nhiên.

Mạc Hiểu Hy ngạc nhiên quay lại nhìn bạn mình. Không ngờ Hà Thanh cũng biết chuyện này.

-Hình như trước đây tôi đã từng nghe người nào đó kể lại, cũng là ở nơi này thì phải... _ Hà Thanh trả lời, dường như bản thân cũng không tin vào những gì đang nói.

-Thế thì thật kì lạ... _ Hiểu Hy lẩm nhẩm, tập trung vào lái xe.

Hà Thanh đưa tay xoa nắn thái dương, không hiểu vì sao trong lúc nghe Hiểu Hy nói, đầu anh bỗng vụt lên hình ảnh một người cũng đang say mê thuật lại câu chuyện đó. Bóng người ấy gầy nhưng không yếu đuối, gương mặt khuất sau bóng râm chỉ lộ ra một phần nhỏ từ miệng trở xuống. Khóe miệng hơi nhếch, làn da trắng, mái tóc dài quá vai vén nhẹ, vành tai hơi tái đến mức gần như trong suốt, cơ hồ có thể nhìn thấy bên trong ẩn hiện sau sợi tóc.

Anh và người đó ngồi bên nhau cùng trò chuyện, tiếng nói thật nhỏ bé giữa khung cảnh hùng vĩ hoang sơ xung quanh.

“Nếu là mình, bị chế trụ ở Linh Ẩn cũng xem như là một sự giải thoát... Hàng ngày được nghe tiếng chuông, tự khắc thấy lòng không còn vướng mắc, thật sướng khoái!”

“Chúng ta có thể đến bất cứ nơi đâu, cần gì phải như thế.”

“Có thể sao?”

“Tất nhiên rồi, hai đứa mình là ai chứ?”

“Phải rồi, nhưng sau này, tớ vẫn thích ở lại đây hơn...”

“Rồi rồi, đến lúc ấy chúng ta sẽ cùng ở bên nhau được chứ. Tớ sẽ không để người bên cạnh phải cô đơn ngàn năm như ngọn núi kia đâu.”

Tiếng chuông vang lên, kéo theo những lời rì rầm kinh Phật từ nơi nào đó vọng về làm Hà Thanh giật mình. Anh dán thêm một miếng chống nắng nữa lên kính xe rồi hỏi bạn.

-Có tiếng chuông.

-Ừ, từ Linh Ẩn Tự đó, giờ này cũng gần đến lúc tăng nhân trong chùa bắt đầu niệm kinh. Xung quanh sẽ không có người tò mò chuyện chúng ta làm đâu.

-Đến Linh Ẩn đó ư? __ Hà Thanh thắc mắc.

-Trong cái đồng bèo nhèo đáng thương này... __ Mạc Hiểu Hy lấy tay gỡ tập hồ sơ trên người Hà Thanh. __
Mình nhận ra hậu viên của Linh Ẩn Tự, hên cho cậu là chỗ đó ngoài tớ ra ít người biết lắm, thế nên chúng ta sẽ đến đó trước, biết đâu lại tìm được thứ gì đó hay ho.”

-Sân sau người ta không biết cậu lại rõ ràng như thế? Chẳng lẽ...cậu có quan hệ bất chính....

Hiểu Hy đánh tay lái sang một bên, chui vào ngõ hẹp dưới gốc cây cổ thụ rồi dừng lại. Anh gỡ dây an toàn, vuốt lại tóc rồi quay sang liếc Hà Thanh.

-Quan hệ gì chứ? Thanh Nhi lâu ngày không gặp từ lúc nào giống Uông Thần thế?

-Tò mò thôi, tai nạn làm tôi ít nhiều thay đổi.

Nói rồi anh theo Hiểu Hy chui ra khỏi xe, họ đang ở giữa một khoảnh đất phủ đầy lá khô được bao quanh bởi tầng tầng lớp lớp cây cối, vài tảng đá vôi lớn có khắc kinh văn được dựng sát bên ngoài, do thời gian bào mòn cùng sự sinh trưởng của thiên nhiên mà nét chữ có vẻ mờ, bề mặt đá lốm đốm rêu xanh cùng rễ cây len lõi cuốn chặt.

Không khí trong lành có chút hương khói vẫn vương, tiếng chuông qua một tầng lá càng trở nên mong lung khiến lòng người dịu bớt tạp niệm.

-Chúng ta đi đâu nữa đây? Chỗ này không giống lối vào chính? __ Hà Thanh hỏi, anh cũng không rõ tại sao mình lại biết đây không phải là nơi khách du lịch vẫn hay tiến vào.

-A, lối đó đi lên điện chính cùng mười tám đình xung quanh. Nếu muốn vào hậu viên thì chỗ này là gần nhất.

Hà Thanh gật đầu, anh im lặng đi theo Mạc Hiểu Hy. Giữa thanh âm nơi cửa Phật, bóng người kì lạ kia lại hiện ra.

“Chùa Linh Ẩn chúng ta đang đứng đây còn có tên gọi là Vân Lâm, là ngôi chùa cổ nhất Hàng Châu và trú danh khắp vùng Giang Nam đó.”

Cũng như lúc này giống anh và Hiểu Hy. Bóng người đó chạy xa phía trước, mái tóc đen dưới ánh mặt trời hơi ánh lên màu nâu cháy, không hề xơ xác mà bóng mượt đến kì lạ, sóng tóc dưới từng bước chân cùng gió thổi lượn quanh khuôn mặt người phía trước như càng tôn thêm gương mặt rạng rỡ. Giọng nói thân thương liến thoắng giới thiệu như một hướng dẫn viên du lịch lành nghề.

“...Được kiến lập vào thời Đông Tấn, năm Hàm Hòa thứ nhất, từ đó đến nay đã trải qua hơn 1681 năm thăng trầm. Lịch sử bắt đầu ngôi chùa khi ngài Huệ Lý từ Ấn Độ đến Hàng Châu thấy cảnh vật yên tĩnh thích hợp làm nơi ở ẩn cho các vị thánh linh nên đã đặt nền móng cho chùa và đặt tên là Linh Ẩn.”

Hà Thanh ngây ngốc chìm vào khung cảnh mơ hồ, tay vô thức đưa ra, nước mắt cứ thế chảy dài trên gò má. Người đang ở phía trước kia, dường như là khởi đầu cho tất cả những gì anh muốn biết trong quá khứ. Là vui hay buồn, hạnh phúc hay khổ đau... tại sao khi nhìn thấy bóng người đó, anh cười nhưng khóe mắt lại rưng rưng.

.....
* Chùa Linh Ẩn cũng là nơi đã từng có các vị đạo cao đức trọng đến tu hành và giáo hóa, trong đó có ngài Vĩnh Minh Diên Thọ (904-975) và ngài Tế Công - hòa thượng diên (1130-1209)

16. Chương 16: Người Dẫn Lối

Hương khói vẫn vương tâm thanh tịnh.

Chuông đồng vang vọng thấu tim gan.

Dòng người đổ xô về Linh Ẩn hôm nay thưa thớt hơn mọi ngày, các tăng nhân trong chùa đa số đều tập trung đầu đó niệm kinh, thanh âm lẩm rầm nơi cửa Phật cùng không khí huyền ảo mờ đi giữa làn khói trắng lượn quanh đình các. Thật không hổ danh khi năm xưa Khang Hy để du ngoạn lên núi Bắc Cao sau chùa, phóng tầm mắt trải dài bốn phía chỉ toàn hai màu xanh trắng, Linh Ẩn Tự tọa lạc giữa ngàn núi trùng mây từ đó còn được gọi là Vân Lâm. Nghe đâu trước điện Thiên Vương của chùa vẫn còn sót lại tấm bảng bốn chữ “Vân Lâm Thiên Tự” do chính tay Khang Hy đề bút.

Hà Thanh theo sau Mạc Hiểu Hy một khoảng, bước chân vô định, thân thể ở đây nhưng tâm trí sớm đã rời đi cùng bóng người kì lạ. Người đó mong manh như thể được tạo ra từ những làn khói, nắng mặt trời ban trưa chiếu xuyên qua làn da nhợt nhạt cứ ẩn hiện, khi thì chỗ này lúc lại chỗ khác.

Gương mặt không nhìn thấu sao thân thương đến thế, mái tóc kia bị từng cơn gió thổi tung, vô tình tạo nên những gợn cuốn màu đen uốn lượn giữa không gian thanh vắng. “Về rồi!”, tiếng thoảng qua rất nhỏ, bóng người dừng lại bên phải một đình lớn, phía sau hình như còn có lối nhỏ dày đặc cây cối.

-Hà Thanh!

Mạc Hiểu Hy lay người Hà Thanh, ít khi nào anh gọi thẳng tên bạn mình như thế.

-Ồ... Xin lỗi, tôi hơi mất tập trung. Cậu cứ dẫn đường đi!

-Từ lúc vào đây cậu lạ quá, cứ lơ mơ như người mất hồn ấy. Có chuyện gì thế?

-Không có gì... _ Hà Thanh bước lên phía trước rồi quay lại nói. _ Hiểu Hy cũng có lúc đứng đắn nhỉ?

Mạc Hiểu Hy cười, không nói gì thêm chỉ đưa tay vuốt lại mái tóc, bộ dạng y chang lúc muốn gây ấn tượng cho mấy cô gái. Sau đó anh bảo Hà Thanh cứ đợi bên ngoài rồi xoay lưng đi vào Đại Hùng Bảo Điện(*) gần đó.

Dù cho bạn mình không nói Hà Thanh cũng sẽ không đi theo, anh dứt tay vào túi áo, bước qua bước lại trên nền đất lát đá, mắt nhìn xuống đếm khoảng cách và khe hở giữa từng viên gạch.

Sau thời gian khoảng nửa chén trà, Hiểu Hy trở lại. Anh kéo Hà Thanh băng qua ngôi điện cao lớn, từ ngoài nhìn vào có thể thấy rõ có khá nhiều pho tượng Phật Bồ Tát bằng gỗ long não ở bên trong. Cả hai cứ thế đi tiếp về phía Tây, xung quanh người đi lại cũng bắt đầu vơi bớt, tiếng suối chảy róc rách đằng xa càng làm bầu không khí thêm vắng lặng.

-Chính là chỗ này. Thanh Nhi đưa xấp giấy đánh số trong hồ sơ đây!

Cả hai đang dừng chân ở một khu đất khá hoang vu. Cây cối cỏ dại um tùm, gạch vữa đá vôi lẩn lộn. Hà Thanh để yên cho Hiểu Hy xem xét giấy tờ, anh nhìn khung cảnh xung quanh mà cảm thấy thân thể chợt run lên như muốn quy ngã... con suối, thân cây, đất cát trước mắt này...thật quen thuộc như đã từng nhìn thấy.

-John! John! Ném cao lên...

Đôi mắt không biết vì ma lực gì mà chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng lại trên một thân cây lớn với vô số rễ hình thù kỳ quái trồi lên mặt đất. Giữa tán lá xum xuê rung nhẹ trước gió, ngập tràn trong nắng, Hà Thanh mơ hồ nhìn thấy vài chấm đỏ vắt ngang cành cây.

-Cái gì ở đằng kia thế? _ Lưng quay về phía bạn, Hà Thanh đưa tay quệt vài giọt nước mắt vừa chảy. Anh không muốn Hiểu Hy nhìn thấy.

-A, là cây cầu phúc. Mọi người hay ném lụa đỏ lên cây để ước mong một chuyện gì đó. Nhưng ai lại làm ở nơi hoang vắng này nhỉ?

-Cậu đã tìm được gì chưa? _ Hà Thanh hỏi.

-Là khu vực này, xem đi! Nhìn giống phải không?

Mạc Hiểu Hy giật mình, anh bước đến một góc, tay đưa tấm ảnh ra trước mắt cho Hà Thanh so sánh.

-Giống lắm, nhưng sao anh vợ tôi lại chụp lại chỗ này?

-Thử tìm xem, tôi sẽ kiểm tra hạ nguồn con suối này, còn cậu ra kia. _ Mạc Hiểu Hy đề nghị.

Hà Thanh gật đầu, anh cẩn thận di chuyển giữa những khối đá lớn, mắt chăm chú tìm manh mối nào đó để lại, lá mục dưới chân kêu lạo xạo khi phạm vi tìm kiếm ngày một rộng hơn. “Những phiến đá này dường như lưu lại khí tức kì lạ, nhưng sao vẫn không thấy thứ gì bất thường?”.

Bất chợt gió mạnh vụt qua, đám lá cây cùng bụi đất bị xối tung bay tán loạn, Hà Thanh quơ tay gạt không cho chúng bay vào mắt, nhưng khi vừa định cử động thì bàn tay bỗng nhiên truyền đến một cảm giác lạnh lẽo bất thường.

Rõ ràng bàn tay khỏe mạnh cùng nước da hơi sẫm màu trước mắt, vậy mà lúc này đây lại có thêm một bàn tay khác nhỏ hơn đặt lên trên. Hà Thanh hốt hoảng quay đầu nhìn, dưới đồng lá bay che khuất tầm mắt, anh vẫn có thể thấy được bóng lưng khom khom của Mạc Hiểu Hy phía con suối đằng xa.

“Đừng sợ! Cũng đừng chạy trốn! Dù cho thân thể này có tan làm cát bụi, tớ vẫn sẽ ở đây...”

Là bóng người lúc trước với gương mặt không rõ ràng. Người đó đưa một ngón tay thon dài lên bờ môi mờ ảo tỏ ý muốn Hà Thanh giữ im lặng, bàn tay còn lại rút về, thân hình lùi về phía sau.

-Muốn đi theo sao?

Tóc dài vẫn theo gió lượn quanh, y phục quanh người dập dềnh. Bóng người dẫn Hà Thanh xuyên qua một địa đạo tự nhiên do đá tảng chất chồng cạnh đó, rồi bất ngờ biến mất.

-Thanh Nhi, cậu đi đâu thế? Xem tớ thấy gì này? _ Hiểu Hy chân thấp chân cao từ địa đạo chui ra, tóc tai rối bù đầy bụi, gấu quần ướt nhẹp lấm tẩm bùn và lá cây.

-Gì vậy?

-Cậu xem, có một cái đồng hồ. Chẳng phải là của Vân Nha tặng sao?

Hà Thanh đón lấy vật từ tay bạn, cái đồng hồ không hiểu sao bị va đập làm hỏng, dây da xung quanh sớm đã bị nước làm cho mủn ra, mặt kính vỡ tan nhưng vẫn còn mơ hồ nhìn thấy giây phút nó vĩnh viễn ngừng lại.

10 giờ 40 phút.

-Cậu thấy ở đâu thế? _ Hà Thanh miết nhẹ, đằng sau mặt đồng hồ còn khắc dòng chữ nhỏ. “Vân Nha tặng.”

-Ồ con suối, chỗ này là điểm cuối nên biết đâu chừng trên thượng nguồn vẫn còn gì đó. Mà Thanh Nhi đến đây rồi à?

-Không rõ nữa, mọi thứ vẫn mơ hồ quá! _ Hà Thanh lẩm bẩm.

Mạc Hiểu Hy nhìn ngó xung quanh, không ngừng tắc lưỡi tiếc rẻ sao bản thân lại không biết có chỗ như thế này trong hậu viên. Lúc ngang qua một phiến đá đẹp nằm thoải trên sườn đất cao, cậu ta la lên.

-Có cái gì này!

Nói rồi ngồi sụp xuống lúi từ trong ba lô sau lưng ra một đồng thứ linh tinh, Hà Thanh thấy bạn mình xỏ một cái gang trắng rồi lúi húi thổi thổi, bôi trét trên nền đá. Cuối cùng là phun một ít chất lỏng từ cái bình nhỏ, nước trong bình tạo thành đám bọt nước thấm đẫm bề mặt nhám sáng màu của tảng đá.

-Là máu người! _ Mạc Hiểu Hy cất cái đèn pin nhỏ màu xanh và nói.

-Sao... sao biết?

-Tớ dùng Luminol phun lên, nó có phản ứng với sắt trong Hemoglobin từ máu.

Mạc Hiểu Hy móc đầu ra vài túi ni lông nhỏ rồi bắt đầu nạo lớp cặn có phản ứng với hóa chất.

-Nhưng sao cậu chắc là máu người?

-Tớ đoán thế vì độ cao của vết máu, tất nhiên là cũng cần phải lấy về một ít mẫu vật kiểm tra mới có thể dám chắc.

Hà Thanh nhìn theo mà ngẩn người. Chuyện gì đã xảy ra, cái đồng hồ cũ vỡ nát Vân Nha tặng, vết máu giữa Linh Ẩn Tự không ai biết, linh hồn kì lạ thoát ần thoát hiện... tất cả liệu có liên quan với nhau không?

-Còn sống không? _ Hà Thanh hỏi một câu không đầu không cuối.

-Ai? _ Mạc Hiểu Hy khó hiểu nhìn.

Không có tiếng trả lời, nhưng dần dần Hiểu Hy cũng phần nào hiểu được ẩn ý của bạn. Bản thân anh cũng rất tò mò trước những gì vừa tìm thấy.

-Máu đọng không nhiều lắm, xung quanh cũng không thấy có gì khác. Theo tớ nghĩ hẳn chỉ bị thương, không đến nỗi táng mạng đâu.

Tuy không rõ có liên quan đến những gì đang tìm kiếm hay không nhưng Hà Thanh bỗng thấy lòng nhẹ hẳn đi sau khi biết được người đó có thể còn sống. Anh giúp Hiểu Hy thu dọn đồ đạc sau đó quay lại địa đạo đá trở về hậu viên.

Dưới đề nghị của Mạc Hiểu Hy, cả hai thống nhất sẽ men theo bờ suối lên thượng nguồn với hy vọng có thể làm sáng tỏ thêm manh mối tìm được. Điểm đầu của dòng nước có thể nằm đâu đó trên Phi Lai Phong, xuyên qua Hồ Viên động nơi có truyền thuyết ngài Huệ Lý gọi đến hai con vượn trắng và đen.

-Xin thí chủ dừng bước!

Một lão tăng râu trắng khoác trên mình tấm áo tu hành sờn bạc, tay cầm cái chổi rơm từ từ tiến lại gần hai người đàn ông.

-Đường đã tận, hà tất gì phải khổ sở cố chấp như thế.

-Xin hỏi... thượng nguồn con suối này. _Hà Thanh thi lễ rồi hỏi vị tăng nhân già.

-Ta khuyên hai người từ bỏ đi, trước đây mấy năm có ác linh nhập gấu hại người, chính quyền địa phương đã chặt dây phong tỏa, có đi tiếp cũng không ích gì mà còn hại đến thân đó.

-A, xin lỗi, chúng cháu đi ngay ạ!

Mạc Hiểu Hy biết có hỏi nữa cũng không giải quyết được gì, chưa kể nếu làm quá có khi ảnh hưởng đến sau này muốn trở lại điều tra thêm cũng không được nên vội kéo tay Hà Thanh rời khỏi hậu viên. Vị tăng nhân già cùng tấm áo sờn cũ im lặng nhìn theo hai bóng lưng dần khuất, đôi môi nứt nẻ vì năm tháng khê mấp máy. “Buông tay đi!”.

Gió lại thổi, hậu viên im lặng một lần nữa xáo trộn bởi âm thanh hỗn loạn. Thân người mờ ảo với mái tóc dài mềm mượt ngồi sụp xuống, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy đầu, bờ vai run rẩy.

“Ta nói buông tay đi!”.

(*) Vào đời nhà Thanh, khi chùa Linh Ẩn được xây lại thì có Đại Hùng bảo điện là cao lớn nhất với các pho tượng Phật Bồ Tát rất đẹp. Trần của bảo điện cao đến 33,6 mét và tượng Đức Phật Thích Ca ngồi trên tòa sen trang nghiêm từ bi cũng cao đến 24,8 mét. Đến năm 1949 bị côn trùng phá hủy nên tượng Phật bây giờ của chùa là do học viện Mỹ Thuật của Triết Giang thiết kế theo cách của thiền tông đời Đường mà tạo với nghệ thuật tinh vi hơn. Tượng Phật được điêu khắc bằng gỗ long não, cao 19,6 mét và rất sinh động.

17. Chương 17: Kết Luận Bất Ngờ

Sau khi đưa Hà Thanh trở về nhà trọ, Mạc Hiểu Hy nhanh chóng đến phòng làm việc tại cục pháp y thành phố, dọc đường không quên mua cho mình một ly café nóng hổi. Từ lúc nhận công việc này, trước khi bắt đầu một thứ gì đó, anh lại phải nạp chút cafein để lấy tập trung.

Cục pháp y là một nơi lạnh lẽo, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Cứ cách vài ngày họ lại tiếp nhận một vài ca tử vong chuyển đến, từ những vụ đột tử, tai nạn bình thường cho đến các trường hợp nặng hơn như thi thể bị phân hủy, cắt nát hay vô vàn lí do đáng sợ khác.

Nhiều lúc, nhân viên trong sở phải tận tay thu gom từng mảnh thân người tại hiện trường, mùi hôi thối kinh khủng cứ xộc lên ám ảnh tất cả những người có mặt ở đó.

Mạc Hiểu Hy biết công việc của một bác sĩ pháp y không gai như thế nào, nhưng anh hoàn toàn không hối hận. Ra trường với tấm bằng loại ưu, chưa đầy hai tháng sau khi cầm lấy giấy chứng nhận chuyên môn nâng cao, Hiểu Hy trẻ tuổi dễ dàng xin vào sở pháp y thành phố. Về sau, anh xin chuyển đến Hàng Châu để nâng cao hơn một số nghiệp vụ và đó cũng là khoảng thời gian kinh hoàng Hà Thanh gặp tai nạn.

Bất quá thời gian có chút sai lệch, Mạc Hiểu Hy trước khi chuyển công tác có ra nước ngoài tập huấn vài tháng, đến khi trở về thì sự việc đã xảy ra. Đó cũng là chuyện khiến bản thân day dứt mãi, bây giờ Hà Thanh tìm đến, Mạc Hiểu Hy tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể giúp bạn mình tìm lại phần nào kí ức.

Anh chào cô gái xinh đẹp phòng bên cạnh rồi đẩy cửa vào khu vực xét nghiệm phân tích. Việc đầu tiên cần làm là kiểm tra chất cặn trên phiến đá, phân loại tạp chất rồi đối chiếu trong ngân hàng dữ liệu máu xem có thông tin gì về người gặp tai nạn trong khoảng thời gian mấy năm gần đây không... Xem ra, đêm nay sẽ rất dài, Hiểu Hy cầm lấy ly café, nhấp từng ngụm nhỏ.

Hà Thanh trở về nhà trọ trong làng sau một ngày đầy mệt mỏi. Anh cởi áo ngoài rồi nằm vật ra giường, tay đưa lên vuốt tóc thả dài ngao ngán. Đi xa như vậy, vẫn chưa thấy có gì khác biệt ngoài những manh mối chất chồng hết lớp này đến lớp khác. Hàng loạt ký ức chập chờn cùng suy nghĩ mông lung theo bóng người ẩn hiện tại Linh Ẩn Tự cứ như vậy kéo Hà Thanh từ từ chìm vào giấc ngủ.

-Joel...

Hôm sau Hà Thanh dậy sớm, tắm rửa qua loa rồi thu dọn đồ đạc. Mạc Hiểu Hy nói sẽ đưa anh về nhà cậu ấy cho tiện đường điều tra, bản thân Hà Thanh cũng không có gì bận tâm nên đồng ý lời đề nghị, dù sao thì cả hai suốt thời sinh viên chắc cũng đã tụ tập ngủ chung với nhau không ít lần.

Anh lấy cái điện thoại gọi cho Mạc Hiểu Hy, sợ bạn mình lại như hôm qua mặt trời giữa đỉnh mới chịu mò đến.

-Trời ơi, mới bảy giờ mà! __ Bên kia có tiếng ngái ngủ kèm âm thanh lạo xạo chai lọ.

-Xin lỗi, tôi cứ suy nghĩ mãi về mấy thứ tìm được. Mà đêm qua cậu ngủ muộn lắm à?

-Biết còn hỏi.

-Tìm được gì không?

-Được một ít, chút nữa gặp nhau tớ sẽ nói.

Rồi Mạc Hiểu Hy tắt máy, âm thanh tu tu từ đầu dây bên kia càng làm tâm trạng hồi hộp của Hà Thanh tăng lên. Có vẻ như sự tìm kiếm bấy lâu đã có chút tiến triển, nhưng biết làm gì cho đến lúc cậu ta đến đây? Qua giọng nói uể oải kia, anh biết bạn mình đã phải thức trắng đêm làm việc, chẳng biết còn đủ tỉnh táo mà chạy xe đến đón không nữa.

Bà lão chủ nhà vui vẻ chào Hà Thanh khi anh bước xuống nhà, bà bảo vì anh là bạn của cậu bác sĩ pháp y dễ thương nên tiền trọ sẽ chỉ lấy một nửa, còn dọn trước cây hồng sau nhà rất ngon, khi nào về thành phố nhất định phải ghé qua lấy một ít mang về làm quà. Hà Thanh bị sự nhiệt tình của bà ấy làm mủi lòng, ngượng ngùng gãi đầu đồng ý.

Thế là một già một trẻ cùng nhau nói chuyện, bà lão kể cho chàng trai mấy chuyện linh tinh trong vùng, đôi tay già nua không ngờ vẫn còn khá nhanh nhẹn liên tục châm thêm trà vào ấm. Hà Thanh cứ ngồi nghe như vậy cho đến khi có tiếng gõ cửa, Mạc Hiểu Hy đôi mắt thâm quầng đứng tựa người ở cửa chờ anh.

-Cháu chào bà ạ! _ Hiểu Hy thấy bà lão bước ra liền đứng thẳng, vẻ mặt ngay lập tức tươi roi rói.

“ Cái thằng dở hơi, đúng là già trẻ lớn bé không tha!”. Hà Thanh nhìn bạn mình cảm thán.

Sau đó cả hai chào người phụ nữ già lần cuối rồi lên xe. Vừa ngồi xuống ghế, anh đã lên tiếng hỏi nhưng cậu bạn chỉ lắc đầu. “Kiếm cái gì ăn đã!”

Sau hơn ba mươi phút chạy xe, cuối cùng cũng trở lại với cuộc sống ồn ã đông đúc nơi phố thị - Hàng Châu; Nằm ở vùng đồng bằng châu thổ sông Trường Giang, thủ phủ tỉnh Chiết Giang cách Thượng Hải 180 km về phía Tây Bắc, nơi đây được biết đến như là một trong những thành phố nổi tiếng và thịnh vượng nhất với nhiều cảnh quan thiên nhiên tuyệt đẹp cùng du lịch ngày một phát triển.

Mạc Hiểu Hy dọc đường cứ than đói, rằng cả đêm qua chỉ dùng toàn café nên giờ dạ dày không ngừng kêu gào biểu tình. Thế nên khi vừa vào thành phố, anh lập tức tạt ngay vào chỗ ăn quen thuộc, đó là một tiệm lớn nằm ngay mặt tiền với bảng hiệu đen cùng dòng chữ son đỏ uốn lượn.

Cả hai vượt qua đám đông thực khách rồi đi lên tầng hai, cẩn thận chọn một bàn sát góc khá khuất sau tấm bình phong vẽ tranh thủy mặc tiên hạc bay lượn.

-Một thịt lợn kho đông pha, hai súp cá Hàng Châu, nửa đĩa gà ăn mỳ - nhớ chọn con nào chắc thịt, cơm trắng một thố. _ Mạc Hiểu Hy liền thoảng nói với người phục vụ ăn mặc theo phong cách tiểu nhị thời xưa. _ À, thêm một bình Mai Gia Ô Long Tỉnh nữa!

Mắt Hà Thanh mở lớn, xem ra chuyến đi này ngoài việc tìm hiểu quá khứ còn được thưởng thức thêm mĩ vị Hàng Châu. Lại nhớ đến tối qua quả thật chưa có gì vào bụng, thế là nước miếng không ngừng dâng lên. Anh và Hiểu Hy cứ như vậy hau háu nhìn vào từng khay đồ ăn được mang đến, thật chẳng khác gì hai con ma đói.

Phục vụ quán đầu đội khay gỗ vuông trên có bộ trà cụ cùng bình Mai Gia Ô Long Tỉnh, hai tay cầm theo thức ăn khéo léo đặt từng món xuống. Thịt đông pha xếp hình kim tự tháp mềm ngậy mà không ngấy, súp cá trong chén sóng sánh độc nhất vô nhị, gà ăn mỳ nhưng sang chảnh được bọc kín trong lá sen rồi nướng chín, khi bóc ra mùi thơm ngào ngạt, vị thanh mát của lá sen cùng chất thịt mềm còn giữ nước hòa quyện bổ sung cho nhau làm vị giác như được kích thích.

-Dùng trà thông huyệt đã! _ Mạc Hiểu Hy rót trà vào chén, chất lỏng màu xanh ngọc bích chảy thành dòng thật đẹp mắt.

-À chuyện hôm qua thế nào rồi? _ Hà Thanh hỏi.

-Ừm, thứ để lại trên phiến đá quả thật là máu người, hơn nữa không chỉ có một mà là do nhiều loại máu trộn lẫn. _ Cậu bạn chăm chú gấp một nhúm thịt gà bỏ vào miệng.

-Nhiều là sao? Chẳng lẽ còn thêm người bị thương? Nhiều như vậy không lí nào cảnh sát bỏ qua được, cậu đã kiểm tra kĩ chưa?

-Lúc đầu có chút ngạc nhiên, nhưng sau vài lần xét nghiệm lại thì hoàn toàn có thể chắc chắn. Hơn nữa tổ cũng nghĩ như cậu nên đã gọi điện cho một người bạn bên phòng điều tra, cậu ta nói rằng không có vụ việc nào xảy ra xung quanh phạm vi Linh Ẩn Tự cả.

Hà Thanh im lặng, sợ rằng manh mối lại một lần nữa đi vào ngõ cụt.

-Thế nhưng không có gì có thể qua mắt tổ, Thanh Nhi ạ!

-Sao cơ?

-Người bạn kia của tổ đã không thành thật. Bởi vì trong hồ sơ dữ liệu của sở pháp y, có ghi lại một vụ gấu tấn công người, tất nhiên là người thân của anh ta không muốn làm to chuyện nên đã yêu cầu xóa hết thông tin chi tiết cũng như nhận dạng nạn nhân.

-Có phải ác linh gì đó nhập gấu mà tăng nhân kia nhắc đến không? __ Hà Thanh bồn chồn, anh đặt chén cơm qua một bên, thân người căng cứng tập trung.

-Ừ, chính là con gấu đó, và cậu đoán xem... tớ thấy gì?

-Nói nhanh đi!

Mạc Hiểu Hy cười, anh dựa người ra phía sau, tay thông dong châm thêm trà rồi đưa lên mũi hít nhẹ, thoải mái nhấp một ngụm. Đôi mắt cong cong thích thú quan sát vẻ mặt Hà Thanh qua làn khói mờ.

-Một nhân viên trong chỗ tớ có sở thích quái dị đã bỏ ra một số tiền không nhỏ để giữ lại một phần tay con gấu đó... Tất nhiên là bàn tay ấy còn khá nguyên vẹn, móng dính đầy... à, mấy thứ linh tinh sau vụ tấn công đó.

-Ý cậu là... muốn tìm người đó để kiểm tra máu dính trên tay gấu sao?

-Thanh Nhi hiểu rồi đó! __ Hiểu Hy một hơi uống cạn chén trà.

18. Chương 18. Gặp Lại Người Quen Cũ

Nhân Lạc từ lâu được hoạt động và duy trì theo phong cách kiếm hiệp vẫn thường thấy trong sách truyện và những bộ phim ảnh, nổi tiếng với nhiều món ăn hấp dẫn từ bình dân cho đến kì cựu như đặc sản vùng Hàng Châu. Tuy không nằm trong khu vực du lịch chính nhưng hàng ngày vẫn đón tiếp hàng ngàn lượt khách.

Lúc này trên tầng hai, Hiểu Hy và Hà Thanh đang nói chuyện. Bọn họ may mắn tìm được bàn ăn phía sau một tấm bình phong lớn, có thể nói là khá kín đáo.

- Tớ mới chỉ phỏng đoán thôi. Vết máu kia đã lâu, lại trộn lẫn như thế ... xem ra vẫn phải đợi vài ngày nữa mới có kết quả chính xác là của ai . Trong thời gian đó, cứ xem như đi du lịch giải tỏa căng thẳng đi! __ Mạc Hiểu Hy nói .

- Trước mắt cũng chỉ có thế như thế .

Hà Thanh thần thờ , việc trước mắt quả thật rối như tơ vò , không thể nói muốn gỡ là gỡ. Dù gì anh cũng đã quen với những việc như thế này , đợi thêm một vài ngày nữa cũng không ảnh hưởng nhiều lắm. Hơn nữa, cho dù bây giờ về nhà thì cũng bị cái không khí căng thẳng gia đình hành hạ , chi bằng nghe lời Hiểu Hy , giải tỏa một chút , biết đâu qua lần này lại nhớ ra thêm được chuyện gì đó .

-Ăn đi! Ăn đi! __ Cậu bạn gấp một miếng thịt đông pha bỏ vào chén , trù nghệ nơi này quả thật rất khá , miếng thịt cắt vừa đủ , không mỏng cũng không dày , màu nâu vừa đến trông thật bắt mắt .

-Thêm cơm nào!

Hai người dùng bữa xong cũng là lúc hết giờ nghỉ trưa , mọi người xung quanh bắt đầu rục rịch trở về làm tiếp công việc của mình . Ngoài đường vắng hẳn , chỉ còn đa số là khách du lịch , học sinh và những người làm dịch vụ ...

-Việc ở chỗ Thanh Nhi dạo này tốt chứ ? Đi lâu thế Vân Nha không nói gì à ?

Mạc Hiểu Hy cùng Hà Thanh đi dạo , nhìn ngắm phố phường, một bên đường là hồ nước nhân tạo , không khí khoan khoái thoải mái . Từ lúc gặp lại nhau, bây giờ anh mới dám đánh tiếng hỏi thăm bạn , tất cả cũng chỉ vì thái độ lúc Vân Nha gọi điện cùng với lời nhờ vả của Hà Thanh làm Mạc Hiểu Hy có chút thắc mắc .

-Ừ , tôi đã xin nghỉ phép ít lâu . Còn về Vân Nha ... __ Hà Thanh ngập ngừng.

Đúng lúc đó , họ nghe thấy có tiếng hét thất thanh vọng ra từ một ngõ hẻm xung quanh ít người qua lại , chỉ có vài ngôi nhà im lìm và mấy cửa tiệm điều hiu ế khách , nhân viên trong đó ngủ gà gật .

-Cướp! Cướp!

Một thanh niên áo quần bặm trợn, thân hình ngăm đen, thân áo sát nách để lộ ra bắp tay to sứt sẹo cùng vài hình xăm ngoằn ngoèo từ phía trong chạy ra. Trên tay hắn còn cầm một cái túi xách màu đỏ với phần quai đeo đứt tung, xem ra là vật cướp được từ một nạn nhân đáng thương nào đó.

Gã thanh niên chạy sượt qua hai người. Mạc Hiểu Hy đi phía trước bị va phải, ngã dúm dục vào bụi cây bên đường. Thật ra việc này cũng dễ hiểu, một bác sĩ pháp y thì lấy sức đâu mà đối đầu với loại to con trộm cắp như thế, trước giờ người duy nhất Hiểu Hy chạm vào được chắc chỉ có xác chết mà thôi.

Hà Thanh thấy gã to con đụng phải Mạc Hiểu Hy, bước chân hơi loạng choạng bèn nhanh cơ hội nắm lấy tay hắn giật lại, người hơi nghiêng đưa chân ra đập vào khớp xương, dùng sức nặng cơ thể đè lên hắn, tay tì vào cổ tên cướp đang bị khóa chặt dưới đất.

-A! _ Mạc Hiểu Hy sau khi lồm cồm bò dậy cũng chạy đến.

Tên cướp thấy tình thế không ổn, gồng người dồn sức lắc mạnh khiến Hà Thanh trượt tay. Vừa mới định chạm vào thì đã thấy kẻ phía trước lòi ra một con dao bấm, gương mặt hắn nhăn lại hung ác, đôi mắt trợn ngược, gân ở cổ nổi lên phập phồng. Con dao khua khoắc loạn xạ, Hà Thanh dù đã cẩn thận tìm cách tiếp cận nhưng vẫn bị trúng phải một dao, máu tươi nhỏ xuống mặt đường thành từng đốm màu đỏ bắt mắt.

-Bỏ đi! _ Hiểu Hy nhắc bạn.

Tên cướp chỉ chờ có thế. Hắn quét mạnh con dao từ trên xuống rồi xoay mình bỏ chạy. Hà Thanh cũng không đuổi theo, anh nhặt cái túi dưới mặt đất lên.

-Thanh Nhi chảy máu kìa, chúng ta ra kia đi, tớ có mang ít đồ đây...

-Lúc nào cậu cũng vác đồng đó đi à? _ Hà Thanh nhú mày nhìn bạn mình lòi ra thuốc khử trùng, kim chỉ rồi bông băng.

-Ngại quá...!

Trong lúc Mạc Hiểu Hy loay hoay với việc khử trùng vết thương, bên cạnh hai người từ lúc nào đã xuất hiện một người phụ nữ.

-Xin lỗi... Có thể cho tôi xin lại cái túi cậu đang cầm được không? Lúc này...

-Chị bị cướp?

-Vâng, lúc này có một tên to con xăm trổ đầy tay đi theo tôi từ ngoài phố. Trong lúc không để ý bị hắn giật mất túi xách... trong đó có giấy tờ của chồng tôi.

-A, không sao. Của chị đây!

Người phụ nữ có dáng người phúc hậu, mái tóc ngắn ôm lấy gương mặt bầu bĩnh vội cầm lấy cái túi, chị ta mở bên trong ra kiểm tra một lượt rồi thở phào nhẹ nhõm.

-Tốt quá! Thật cảm ơn anh.

-Không có gì.

-Ồ kìa, anh bị thương rồi.

-Chỉ là sượt qua thôi. Bạn tôi đây có thể băng lại ngay... hắn là bác sĩ đó. _ Hà Thanh phẩy tay trấn an người phụ nữ. Hiểu Hy bên cạnh tròng mắt nhìn, mới phút trước còn mĩa mai mình mà giờ đã đổi thái độ khác. Chắc lúc trước tai nạn bị va đập vào đầu nên tính cách người này có sự thay đổi.

-Không được! Vẫn là tôi nên cảm ơn hai người mới phải. Hay là thế này đi, tôi có một tiệm hoa nhỏ gần đây, hai người theo tôi, sẵn dịp băng bó vết thương, uống chút trà nhạt thay cho lời cảm tạ.

-Ồ...

Hà Thanh và Hiểu Hy nhìn nhau, người này cũng thật tùy tiện, dù là cảm ơn cũng không nên nhiệt tình đến thế chứ? Cuối cùng sau một hồi thăm hỏi rồi nghe năn nỉ, cả hai đành bắt đắc dĩ đến tiệm hoa kia.

Nơi họ đến là một căn nhà ba tầng nhỏ nhưng tiện nghi, phía dưới ngăn ra trở thành một tiệm hoa tươi xinh xắn. Trên kệ, trong bình, gần ghế nệm và cả phía mặt tiền ngập tràn sắc hoa đủ màu sắc, giữa cái vắng vẻ xung quanh trở nên thật nổi bật.

-Chồng tôi hay cần nhẩn về đám bé con này. _ Người phụ nữ phúc hậu đưa tay xoa nhẹ một bông hoa gần đó, mặt lộ vẻ yêu chiều. _ Anh ấy bảo khu này chẳng có mấy người, bán cho ai chứ?

-Thực ra thế này rất đẹp! Cứ xem như là có thiên nhiên trong nhà đi! _ Hiểu Hy nói, giọng đầy vẻ xu nịnh.

-Cám ơn cậu!

Khoảng mười phút sau trong lúc cả ba đang uống trà nói chuyện, một chiếc xe cảnh sát đỗ xích trước cửa, từ bên kia bước xuống một người đàn ông mặc cảnh phục.

-A! Anh về rồi. _ Người phụ nữ đặt cốc trà xuống, phỉ phỉ tay rồi chạy ra đỡ lấy bọc giấy trên tay anh ta.

-Ai thế Lan Dung? _ Người đàn ông hỏi.

-À, lúc này anh để quên đồ, em định đến chỗ làm đưa anh thì không may gặp cướp...

-Cướp...? Có sao không? Không bị thương chỗ nào chứ? _ Anh ta hốt hoảng chụp lấy vợ, xem xét một hồi.

-Không sao, nhưng người giúp em lại bị thương. Em có mời họ về nhà uống chút trà.

Nói rồi người phụ nữ lùi lại, chỉ vào Hà Thanh và Mạc Hiểu Hy phía sau.

-Anh còn sống sao?

Người chồng cảnh sát đứng ở cửa, vừa nhìn thấy đã bật ra một câu hỏi làm người xung quanh sững sờ ngạc nhiên. Mạc Hiểu Hy đặt cốc trà xuống, mắt hơi cong lại.

-Anh nói gì thế? _ Hà Thanh bất ngờ, không nghĩ đến việc tự nhiên ở đâu xuất hiện một người vừa gặp đã hỏi mình một câu như thế.

-Thật không ngờ còn gặp được anh... mà lại khỏe mạnh hồng hào thế này.

-Chúng ta gặp nhau rồi sao?

-A, thật thất lễ.

Người đàn ông gãi đầu, quay sang vợ bảo chị ta vào trong chuẩn bị chút điểm tâm rồi kéo ghế ngồi xuống, đưa tay ra giới thiệu.

-Tôi là Văn Nhất (*), cảnh sát điều tra án mạng.

-Ăn mang? _ Hiểu Hy ngồi cạnh hỏi.

-Không phải cậu đến tìm người sao? _ Cảnh sát tên Văn Nhất nhìn hai người trước mặt.

(*) Xem lại chương 5, Văn Nhất và bạn theo dõi một đối tượng tình nghi tại công trường bỏ hoang dưới chân núi Phi Lai Phong.

19. Chương 19. Phải Chẳng Đã Sai Ngay Từ Lúc Đầu.

Bắc Kinh những ngày đầu thu đến thật nhẹ nhàng, hàng cây rung rinh, lắc mình thả trôi một vài chiếc lá đã dần ngả sang vàng theo cơn gió bay xa. Còn khá lâu nữa mới đến mùa đông, nhưng trong không khí cái nóng mùa hè đã biến mất không còn dấu vết, tựa như có ai đó đem củ lửa đi mà thay thế bằng một khối đá mát lạnh, cái khô khan của sắt thép cao tầng chưa bao giờ mềm mỏng hơn đến thế.

Đã hơn hai ngày kể từ lúc Hà Thanh đến Phi Lai Phong.

Vân Nha nhẹ bước trên con đường dành cho người đi bộ vòng quanh khu mua sắm, chân dẫm lên lớp lá nghe lạo xạo, màu đen của đôi giày cô mang cùng sắc xanh hơi vàng lấm tấm trên mặt đường tạo thành một bức tranh kì lạ với gam màu lộn xộn, hòa chung với đó là thứ âm thanh vụn vờ vang lên theo từng cái nhấc chân.

Hôm nay không có ca trực, cũng chẳng có gì để Vân Nha phải ở lại bệnh viện. Trời vẫn còn khá sớm, thành phố vẫn chưa lên đèn, xe cộ xung quanh lười biếng nằm im dọc hai bên con đường đi bộ, một vài nhóm học sinh tan trường sớm rảnh rỗi tụ tập trong các quán thức ăn và nước uống, đâu đó mấy gia đình tranh thủ mua ít đồ, lại thêm không ít đôi bạn trẻ lơ đãng dạo quanh. Bầu không khí chậm rãi nhích dần về đêm hòa chung với cảnh sắc chớm thu thật khiến tâm hồn căng cứng với bộn bề cuộc sống trong chốc lát được thả lỏng.

Vân Nha siết chặt cái áo khoác dài quanh người, bất giác dừng lại trước một nhà hàng ngoài trời. Đôi mắt không chủ ý mà lướt nhẹ về cái bàn gỗ nhỏ phía dưới tán cây phong, có phần tách biệt và lẻ loi.

“Anh sẽ đợi em!”

“Em không muốn nói chuyện với anh.”

“Xin em đấy! Anh...”

“Thôi đi, anh cứ ngồi đó mà đợi, em không muốn đến và cũng không cần phải đến. Chúng ta còn gì để nói với nhau sao? Sau tất cả những gì anh làm. Em thất vọng vì đã quen một người như anh!”

Cái bàn và cây phong vẫn lặng lẽ ở yên một chỗ nhưng người đến đã không còn ở đó mà đợi nữa. Cũng đúng, đã nhiều năm như vậy, ngay cả thân cây sần sùi còn thấm nhuần dấu vết thời gian, bộ bàn ghế trong kí ức Vân Nha đã từng bóng bẩy và trơn láng nay cũng bị bào mòn theo năm tháng. Cô chợt nghĩ, tự hỏi lòng nếu như năm đó không có chấp, nếu như biết đặt bản thân vào hoàn cảnh người khác, nếu như không tham lam si mê níu giữ lấy hạnh phúc không phải của mình, nếu như... cô đến gặp anh.

Gặp rồi... phải làm sao đây? Khó chịu, cứng rắn, mềm mỏng, van xin, đồng ý sẽ rời xa người đàn ông kia? Không, cho dù lúc ấy có làm thế nào đi chăng nữa, với con người của anh ấy, với tính cách của cô, liệu có ích gì? Khi ấy hai người vẫn còn trẻ, sự nóng nảy cùng cái bướng bỉnh không cho phép họ đi ngược lại với quyết tâm của bản thân, nhất là khi cái tôi của mỗi người quá cao ngạo, luôn gây thơ bám víu vào cái suy nghĩ thời gian trôi qua, khi không còn gì cản đường, thứ muốn có sẽ lại quay về.

Đã sai từ khi bắt đầu, thì cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa, vẫn thế mà thôi.

Hà Thanh bây giờ có lẽ đang ở cùng Mạc Hiểu Hy tìm hiểu nguyên nhân tai nạn nhiều năm trước, những gì anh biết được với Vân Nha lúc này không còn quan trọng nữa. Con đường của anh và của cô không giống nhau, có thể cùng nhau sống chung dưới một mái nhà đến tận bây giờ đã là quá đủ. Cô đã nói cho Hà Thanh biết về Phi Lai Phong, lại cũng nhờ Mạc Hiểu Hy giúp đỡ. Có lẽ cũng nên thưởng cho bản thân một chút gì đó.

“Mình sẽ về nhà!”

-Không phải anh đến tìm người sao? __ Viên cảnh sát nhắc lại.

-Người nào cơ?

-Thì cái người đi cùng với anh lúc đó?

Mạc Hiểu Hy ngồi bên cạnh uống trà thấy vậy chen vào, có thể Văn Nhất lúc đó chỉ phụ trách một phần nên việc ở bệnh viện phía cảnh sát không rõ lắm, chuyện Hà Thanh mất trí nhớ lại càng không biết. Anh vội giải thích.

-Bạn tôi có vài chấn thương ở đầu, tạm thời vẫn chưa nhớ hết mọi chuyện. Hai chúng tôi đến Hàng Châu cũng vì lí do đó, hi vọng có thể phần nào khơi gợi được kí ức đã xảy ra.

-Xin lỗi, tôi không biết. __ Văn Nhất có phần khó xử.

-Lúc này anh có bảo, đi cùng tôi còn một người nữa. Người đó trông như thế nào vậy? Liệu tôi có thể gặp được không?

-À, chuyện là thế này. Khi ấy đội trưởng Vương cùng tôi và vài người nữa trong tổ phát hiện một nhóm người tập trung tại công trường dưới chân núi Phi Lai Phong. Bọn họ di chuyển trên hai chiếc xe lớn loại có lắp kính bảo vệ, thân xe được gia cố khá cẩn thận. Tất cả người trong xe đều mặc trang phục sẫm màu, bịt mặt. Do nghi ngờ đối tượng có khả năng mang theo vũ khí nên bốn người trong tổ chúng tôi không dám xông vào, đành tìm một chỗ kín tiếp tục theo dõi đồng thời điện về sở xin thêm hỗ trợ. Sau đó có thêm một chiếc xe thể thao nhỏ chạy đến... rồi chừng hai mươi phút sau, chúng tôi nghe thấy có nhiều tiếng động khá lớn từ bên trong công trường vọng ra.

-Tiếng động? __ Hà Thanh và Mạc Hiểu Hy ngạc nhiên.

-Thật ra thì giống tiếng xô xát hơn. Đội hỗ trợ cũng vừa đến nên tất cả cùng xông vào bên trong. Hai cậu biết đấy, cảnh sát chúng tôi thường xuyên phải đối diện với nhiều tình huống tội phạm nguy hiểm, nhưng những gì hơn chục con người bọn tôi thấy được lúc đó, thật sự rất kinh khủng. Xác người la liệt khắp nơi, thậm chí có người còn ngã vào cả máy nghiền, người khác thì bị găm vào mấy thanh rầm. Máu bắn tung tóe, Phi Lai Phong thời gian đó mấy tháng liền không có mưa, mặt đất vốn khô nóng đến nứt nẻ mà còn trở nên nhầy nhụa nhớp nháp. Tổ của chúng tôi được giao nhiệm vụ phụ trách khu vực công trường, một nhóm nhỏ khác thì lần theo vết máu và kéo lê vào sâu trong núi. sau đó tôi được biết, ở gần một con suối phát hiện ra ba người, trong đó một người đã chết, tình trạng tử vong phải nói là vô cùng thảm. Hơn nữa trong lúc đưa cả xuống núi, tôi có nhìn thấy anh cùng người thứ hai còn sống kia, nhưng do xung quanh khá nhiều thứ phải giải quyết nên cũng không tiện ở lại lâu.

Hà Thanh ngồi im nghe viên cảnh sát kể lại, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ, vậy đây là tai nạn mà nói người vẫn hay nói sao. Nhóm người kì lạ có mang vũ khí, chiếc xe thùng bít bùng, con suối, cái đồng hồ Vân Nha tặc trôi từ thượng nguồn xuống con suối ở hậu viên Linh Ẩn Tự. Ba người được tìm thấy, một trong đó đã chết, Hà Thanh giờ đã khỏe mạnh, thế còn người thứ hai kia?

-Từ công trường anh nói, có lối đi nào có thể lên được con suối nơi phát hiện ba người đó không? __ Mạc Hiểu Hy hỏi.

-Chỉ có hai lối, nhưng một đã bị đá sập không dùng đến, lối kia đi vòng qua Linh Ẩn Tự, cắt ngang một phần hậu viên.

-Thanh Nhi... __ Mạc Hiểu Hy quay đầu nhìn Hà Thanh, đôi mắt mở lớn. Lời kể của cảnh sát Văn Nhất như một tia sáng vụt qua đầu hai người. Vết máu kia, nếu trong đó có lẫn của Hà Thanh, thì không nghi ngờ gì nữa, tất cả mọi chuyện, kể cả người bị gấu ăn kia đều có quan hệ với nhau. Dựa vào kết quả trùng khớp nhóm máu, họ sẽ tìm ra được người thứ hai còn sống, từ đó biết được nguyên nhân tại sao Hà Thanh lại bị nhóm người kì lạ đó đuổi giết.

Đơn giản như vậy, nhưng sẽ là chìa khóa mở cửa quá khứ, giải đáp phần nào những ám ảnh bấy lâu nay.

-Cái người mà anh nói có tình trạng tử vong không tốt kia... Anh ta, có phải bị gấu tấn công không? __ Hà Thanh này giờ vẫn im lặng lắng nghe câu chuyện đột nhiên lên tiếng.

-Đúng rồi, nhưng việc gấu tấn công người, cả việc đã xảy ra tại công trường, quả thật ảnh hưởng không nhỏ đến bộ mặt của Hàng Châu và Phi Lai Phong. Toàn bộ hồ sơ cũng như vật chứng thu được đều được đóng giấu bảo mật cấp độ cao, rất khó có thể điều tra thêm được gì. Hơn nữa, có vẻ như người nhà của anh cũng không muốn truy cứu sự việc thì phải...? __ Văn Nhất nói, đưa mắt quan sát thái độ Hà Thanh.

-Quả nhiên là như vậy? Con rồi vẫn mãi là con rồi.

20. Chương 20. Người Lạ Trong Đêm

Bóng nắng yếu ớt liêu xiêu khê trượt dài qua khung cảnh, rắng vàng xen đỏ nhuộm ẩm góc trời quang. Thành phố nhún mình dưới chín tầng trời dường như có chút gì đó run rẩy, tựa hồ luyện tiếc không muốn chia tay mặt trời vàng rực rỡ trong cái thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm đang gần kề.

Vân Nha dừng xe trước lối vào nhà lớn Lý gia, đôi mắt mà cô vẫn thường tự hào giờ đây có chút rụt rè nhìn xuyên ô cửa kính. Hàng rào kết từ cây bụi cao quá đầu người cùng cánh cửa sắt lớn vẫn giống như lần cuối tiễn cô tiểu thư rời khỏi, có chăng giờ đây thêm vài vết xước cùng bề mặt lấm tấm thời gian. Từ đường lớn, có thể nhận ra từng hàng mái ngói đỏ ẩn hiện được xây theo kiến trúc mở với hai gian nhà chính phụ, nối với nhau bằng một hành lang dài có mái vòm phủ đầy rêu xanh.

Gió thổi nhẹ, mang theo vài kí ức trở về. Ngày đó, thế mà cũng đã hai năm, bảy trăm ba mươi ngày sống trong ma trận cảm xúc. Những tưởng thời gian sẽ phần nào vùi lấp nỗi đau cùng cảm giác an ủi chính bản thân, ấy thế mà tại sao sau ngần ấy năm nhìn lại, mọi thứ vẫn còn rõ ràng sắc nét quá. Cứ như chỉ sau vài nhịp tim nữa thôi, cánh cửa Lý gia kia sẽ lại mở toang, để rồi Vân Nha của quá khứ giạt tung tất cả dè nén, uất hận trong lòng mà lao đi.

Ngỡ ngàng, hoảng loạn, đau đớn, bất lực,... tất cả ập đến như một cơn sóng thần cuốn tan lý trí.

Xuống xe, đến bên cạnh cánh cửa, Vân Nha mím môi rồi dùng lực ấn vào cái nút nhỏ. Sau đó lùi lại, dựa lưng vào cây cột đèn sát bên, đôi giày đen miết nhẹ lên nền đất thành từng vết nham nhở, trong đầu suy nghĩ chuyện gì đó.

Có tiếng lạch cạch nơi ổ khóa, một khoảng trống lớn nhanh chóng hiện ra.

-T... Tiểu thư?

-Bác Dương... _ Cô cười với người sau cánh cửa, tay đưa lên vén nhẹ mấy sợi tóc rơi khỏi mang tai.

-Cô... cô đã về rồi! _ Bác Dương và cũng là người quản gia năm xưa run giọng nói, khóe mắt và cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, bàn tay đặt trên tay nắm cửa thoáng chốc trở nên yếu ớt. Từng ấy thời gian làm việc, chưa bao giờ ông cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức như lúc này.

-Con có việc đi qua nơi này, đúng lúc cảm thấy hơi khát. Bác cho con vào nhà xin chút gì đó nhé!

-V..Vâng _ Bác Dương trả lời, hành động có phần lúng túng.

Vân Nha đặt tay lên vai người quản gia cười nhẹ, cố tỏ thái độ bình thường. Nhìn từ bên ngoài, có lẽ nhà lớn Lý gia trong mắt mọi người vẫn to lớn sừng sững đầy uy lực như thế, như một con hổ mạnh mẽ ẩn mình cùng gia đình bốn người xuất sắc trong đó. Nhưng hơn ai hết, Vân Nha hiểu, mãnh thú kia giờ đây đã không còn đủ sức mà bảo vệ họ nữa, tất cả, từ ba cô, mẹ cô,... và ngay cả bản thân... đều đã già rồi. Với hai người kia, đó là sự bào mòn của năm tháng, còn với cô là cái giá người ở lại phải trả thay cho tội lỗi đã gây ra.

Chào hỏi vài câu phải phép xong, Vân Nha theo lối rải sỏi giữa khoảng sân phủ đầy cỏ xanh và từng bách bước vào gian nhà chính, bên trong tất cả cửa sổ đều đóng chặt, lớp rèm nhung nặng nề bịt kín ánh sáng làm không gian có phần u tối và ẩm đậm. Khuất sâu bên trong, có thể lờ mờ nhận ra một cầu thang lớn uốn cong lên phía trên rồi biến mất trong bóng tối.

Lòng ngực hơi thắt, phần dạ dày có gì đó nhộn nhạo, Vân Nha nhẹ nhàng bước lên tầng hai của gian nhà, bàn tay miết trên lớp đá hoa cương lạnh ngắt. Từ sau vụ tai nạn của Hà Thanh hai năm về trước, ba mẹ cô đã không còn ở đây mà chuyển đi một nơi khác, có lẽ họ cũng đang trốn chạy quá khứ giống như Vân Nha, toàn bộ nhà lớn Lý gia từ đó bỏ không, chỉ còn khoảng hơn chục người làm cùng Dương quản gia ở lại dọn dẹp. Còn được chăm sóc, căn nhà cũng vì thế mà không rơi vào cảnh hoang tàn, cây cỏ héo úa song lại thiếu đi chút gì đó gọi là hơi ấm.

Hành lang dài trải rộng trước mắt, hai bên tường dày đặc những ảnh cùng bằng khen, thỉnh thoảng lại bắt gặp vài bức tượng đồng tinh xảo. Vân Nha không gặp khó khăn nào khi di chuyển trong cảnh tranh tối tranh sáng, cô dừng chân trước một căn phòng cạnh lối dẫn ra ban công, cửa không khóa mà hé mở.

“Anh ấy thích ở trong phòng khóa chặt cửa, không cho ai vào. Luôn khó chịu xa cách với tất cả người xung quanh nhưng lại ân cần nhẹ nhàng với mình.”

-Hạo Đình... em về rồi...

Bản lề cánh cửa gỗ khẽ rên lên, bên trong xộc ra mùi ẩm mốc.

Vợ chồng Văn Nhất và Lan Dung là những người thân thiện mến khách, cả hai cứ năng nặc mời Hà Thanh cùng Mạc Hiểu Hy ở lại dùng cơm tối. Từ chối mãi mà không được nên đến tận hơn tám giờ, Hà Thanh mới có cơ hội nhìn thấy nơi ở của bạn mình.

Đó là một ngôi nhà hai tầng màu trắng sạch sẽ, cửa sổ và cửa ra vào được ép kính trong suốt, không gọi là to nhưng dựa vào công việc của Hiểu Hy thì có phần khá xa xỉ. Có mấy ai mới ra trường chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có thể đường hoàng mua một căn nhà gần khu trung tâm, xe cộ đầy đủ, việc làm ổn định như thế chứ. Hơn nữa chơi chung với nhau, Mạc Hiểu Hy cũng đã có lần nói rằng, ba mẹ cậu ta là những người khá khó tính, dù cho đa số họ hàng đều ở nước ngoài nhưng không vì thế mà dễ dàng dung túng cho con trai, tiền học phí gửi về cho Hiểu Hy chỉ ở mức vừa đủ, mỗi tháng dư ra một khoảng nhỏ để chi tiêu vặt. Nhớ lại hồi đó, thật sự không ai ngờ cậu chàng học giỏi nhưng có phần thần kinh Mạc Hiểu Hy lại là một công tử chứ.

-Thanh Nhi nghỉ trước đi, trên lầu có phòng tắm và chỗ ngủ. _ Mạc Hiểu Hy vừa nói vừa đóng cửa nhà để xe, hơi vất vả khi một bên tay còn ôm theo cái túi lớn được cuộn chặt bằng mấy vòng băng dính.

-Cậu còn làm gì nữa à? _ Hà Thanh giúp bạn.

-Ừm, có tí trò vui với thứ vừa tìm được.

-Thật không ngờ bàn tay gấu cậu nói lại ở trong tay cảnh sát Văn Nhất đó. _ Hà Thanh liếc nhìn vật Mạc Hiểu Hy đang cầm, không hiểu sao cậu ta có vẻ khẩn khích.

-Tớ cũng khác gì đâu, hóa ra hai người đó lại là bạn của nhau. Thế cũng tốt, đỡ mất công phải xuống phòng thu thập, chỗ đó ồn ào rắc rối lắm.

-Có cô gái nào ở đó không muốn gặp sao? _ Hà Thanh mĩa mai.

-Làm gì có! _ Mạc Hiểu Hy vội phản ứng _ Mỗi khi có phát hiện gì đó, phòng thu thập sẽ là nơi phải đến địa điểm đã được thông báo đầu tiên, đủ mọi chuyện đáng sợ, có cô gái nào lại muốn nhìn thấy cảnh không hay như thế chứ! Mà cho là có người dám đi, tớ cũng

chẳng muốn đụng vào đâu, yếu ớt thế này bị đánh thì sao?

Hà Thanh lắc đầu, Hiểu Hy nhìn qua có vẻ thư sinh thế thôi chứ hồi còn ở kí túc cũng thuộc loại trâu bò không kém gì đám sinh viên bên khoa thể thao. Nếu không làm sao cậu ta có thể vừa làm thêm kiếm tiền vừa đảm bảo kết quả đứng đầu khoa?

-Mà Hiểu Hy này, cậu sống một mình hay có thêm người vậy? _ Hà Thanh bỗng nhiên chậm lại vài nhịp, mắt nhìn về phía hàng cửa sổ kính tối đen. Cạnh đó có trồng một bụi trúc nhỏ, tuy nhiên không nhiều lắm, thân cây non hẹp hoàn toàn không ảnh hưởng đến tầm nhìn từ bên ngoài.

-Sao cơ? Tớ có đỡ hơi nhưng cũng biết đâu là giới hạn chứ, không ở một mình thì ở với ma à?

Hiểu Hy ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ, theo phản xạ cũng hướng về cùng một phía với Hà Thanh. Dưới ánh sáng tù mù của ngọn đèn đường, màu vàng yếu ớt cùng sắc trắng từ ngôi nhà dường như triệt tiêu lẫn nhau, làm cho cảnh vật có gì đó hơi nhòe, đôi mắt khó khăn lắm mới điều chỉnh được.

Nhưng sau đó gần như ngay lập tức, anh hiểu ra những gì bạn mình vừa nói.

21. Chương 21. Xóa Dấu Vết

-Thanh Nhi, chỗ đó là phòng làm việc của tớ! _Mạc Hiểu Hy vội kêu lên rồi băng qua hàng cây bụi chắn giữa bãi đậu xe và bên hông nhà, sau đó lao về góc tối nơi bóng đèn xuất hiện. Đám hoa li ti còn chưa bung nở dọc đường bị cậu ta xô phải đến dập nát, một vài cánh nhỏ trắng sữa yếu ớt rơi rụng.

Hà Thanh đuổi theo bóng người kia được tầm hơn trăm mét thì dừng lại, trời tối xung quanh lại có khá nhiều ngã rẽ, nhà ở đây không giống với Bắc Kinh khu trung tâm anh sống vốn tận dụng tối đa diện tích đất, nhà cao tầng san sát mà cách nhau, um tùm cây cối đủ loại nên vô hình chung biến thành trở ngại lớn cho việc truy đuổi. Người lạ mặt kia có vẻ khá thông thạo địa hình khu vực, chẳng mấy chốc đã chui vào một góc vườn nhà nào đó rồi biến mất không dấu vết.

-Thế nào rồi Hiểu Hy? _ Anh hỏi sau khi đã quay trở lại.

-Cửa kính bị vỡ, hấn vào nhà bằng lối sau. Chắc là ăn trộm chứ nhà tớ làm gì có thứ gì quý giá chứ, nhìn từ bên ngoài vào cũng thấy được. _Mạc Hiểu Hy gỡ mảnh vỡ còn bám trên lớp cửa chán nản nói.

-Ăn trộm sao? _ Hà Thanh nhú mồm nhìn đồng nhỏ thủy tinh vương vãi. _ Vào trong kiểm tra xem!

Mạc Hiểu Hy gạt đầu rồi đẩy cửa bước vào, Hà Thanh theo sát đằng sau. Nơi họ đang đứng có vẻ là hành lang sau nhà, cách đó chừng vài mét có thể thấy được cầu thang xây chìm ép thẳng vào tường và một góc nhà vệ sinh phụ phía dưới. Một bộ bàn ghế uốn từ cây mây sơn trắng bọc nệm hoa nằm lẫn lộn trên đất, chắn ngang đường đi.

Cả hai mò mẫm trong bóng tối, tuy không nhìn rõ nhưng vẫn có thể cảm nhận phần nào mức độ đột nhập bằng những vật thể rơi vãi trên nền nhà, âm thanh lạo xạo va đập liên tục vang lên khi hai người cố gắng đến phía bằng công tắc.

Hiểu Hy bật đèn, ngay lập tức không gian xung quanh chói lòa ánh sáng trắng. Quả thật đúng như lời cậu ta nói, Hà Thanh thấy trước mắt là cả một màn đơn sắc có phần nhàm chán. Tường dán giấy giả đá vân trắng, sàn trải thảm màu kem, nội thất trong nhà toàn những gam đơn giản sáng màu, lồng ghép vào dây cửa ép kính khiến cho căn nhà mang vẻ nhợt nhạt chán chường. Điểm nhấn duy nhất có lẽ là cánh cửa xám ánh kim nằm trên tầng hai. Trông tổng thể mà nói, không thể nào thu hút được người ngoài trong khi xung quanh phạm vi nơi này còn nhiều căn nhà khác hấp dẫn giàu có hơn nhiều.

Tuy nhiên, có cảm giác gì đó bất an cứ lớn vồn trong đầu Hà Thanh. Trước giờ kể từ lúc gặp tai nạn, đây không phải lần đầu anh cố tìm kiếm quá khứ, sau khi xuất viện, Hà Thanh đã nhiều lần thăm dò nhưng cái nhận được chỉ là con số không, hoặc có chút gì đó thì ngay ngày hôm sau tất cả biến mất một cách kì lạ cứ như chưa từng tồn tại vậy. Lần này anh đến Phi Lai Phong điều tra, từ lúc xuống sân bay, lên Linh Ẩn tự rồi ngay cả việc gặp được viên cảnh sát năm xưa, mọi thứ đều quá suôn sẻ thuận lợi. Cho nên lúc đứng giữa căn nhà có phần tan hoang này, cảm giác sợ thứ trong tay một lần nữa tuột khỏi tầm với dần tràn về.

-Hiểu Hy, mấy thứ cậu bảo phải đợi một thời gian mới có kết quả chính xác đang ở đâu thế? _ Anh hỏi, linh cảm cho biết đằng sau cánh cửa màu ánh kim kia rất có thể là phòng làm việc của bạn mình và biết đâu chừng mọi thứ cả hai tìm được đang nằm trong căn phòng đó.

-Hả? _ Hiểu Hy đang gom chai lọ trên mặt đất hơi giật mình, cậu ta quay sang nhìn Hà Thanh. _ Lúc đầu là ở phòng pháp y thành phố, nhưng sáng nay tớ đã mang hết về nhà rồi. Dù gì ở đó cậu cũng không thể vào được, chi bằng đem tất cả ra, điều tra cũng đỡ mất công...

Giọng Hiểu Hy càng lúc càng nhỏ dần, rồi không hẹn cả hai cùng nhìn lên phía trên cầu thang. Đèn chưa bật nhưng hình như trên lớp cửa có một khe hở nhỏ tối đen.

-Cậu dùng kính cường lực loại mười hai ly, có uốn thép tạo hoa văn bốn cạnh, khe hở giữa thép và mặt kính không lớn. Một tên trộm bình thường nếu nhìn thấy những thứ này phân nửa sẽ bỏ đi, hơn cách bố trí là không gian mở, lại thêm bốn phía cửa sổ ép kính từ ngoài soi đèn vào cũng thấy rõ. Không lý nào hấn ta lại phải cố sống cố chết như thế... _ Hà Thanh cúi người nhặt một mảnh vỡ gần đó lên _ Thứ này, muốn phá khá tốn sức, lại phải mang theo dụng cụ. Tên trộm dường như là người rất chu đáo, nếu không sao hấn biết nhà cậu dùng kính cường lực để chuẩn bị chứ?

-A! Chẳng lẽ hẳn ta muốn những thứ đó mang về từ phòng pháp y sao?

Nói rồi Mạc Hiểu Hy xoay người bước lên cầu thang, tiến về phía cánh cửa màu xám. Hà Thanh đi sau chừng vài bước, tay vẫn cầm cái túi giấy chứa bàn tay gấu. Nếu như những gì anh nghĩ là thật, thì không chừng vật trong tay lúc này đây là tất cả những gì còn lại.

-Chết tiệt! __ Hiểu Hy chửi thề.

Hà Thanh vội chen lên phía trước, gương mặt cũng không kém bạn mình là bao. Dưới ánh sáng trắng mọi thứ thật rõ ràng, đồ đạc dụng cụ máy móc trong phòng còn tan hoang hơn cả dưới nhà, tất cả giấy tờ đều bị vò nát hoặc xé rách, mẫu vật cất giữ trong lọ ngỗng ngang dưới đất, tạo thành từng đống nhỏ lộn xộn mềm oặt. Mùi hóa chất, mùi giấy ướt, mùi thiết bị điện tử chập điện xộc vào mũi đến khó chịu. Căn phòng gọn gàng sạch sẽ giờ đây thật kinh khủng.

Sau khi kiểm tra một lượt, Mạc Hiểu Hy thông báo cho Hà Thanh biết tất cả mẫu vật anh mang về từ phòng làm việc tại sở pháp y thành phố đều đã không cánh mà bay. Ổ cứng gỡ từ máy tính trong phòng sau khi khôi phục cũng không thể lấy lại dữ liệu, Hiểu Hy không còn cách nào khác là phải lập tức quay lại chỗ làm ngay trong đêm để kiểm tra hệ thống sao lưu trên máy chủ.

Còn lại một mình Hà Thanh trong căn nhà, anh dựng ghế sofa trong phòng khách lên rồi ngã mình trên đó. Lòng tự trách bản thân vì đã quá nôn nóng mà không đề phòng. Số là trong lúc đợi Hiểu Hy mang dữ liệu về, Hà Thanh có kiểm tra lại một lần nữa, và thật ngạc nhiên là bên ngoài bụi cây sau nhà, anh tìm thấy một tấm thẻ nhỏ, là loại chìa khóa từ có dấu hiệu cảnh sát in chìm một mặt. Có lẽ trong lúc bị truy đuổi, người kia hấp tấp không để ý bị cành cây cào phải, cho nên vật này mới bị rơi ra.

Nhớ lại lời Văn Nhất, rằng sau khi tai nạn xảy ra phía cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ thông tin, ngay cả ba mẹ anh cũng không muốn tiếp tục truy cứu, mọi việc cứ thế chìm vào quên lãng. Bây giờ cộng thêm vật tìm được cùng hành động thoát ẩu thoát hiện xóa dấu vết chuẩn xác theo từng bước chân, không cần động não lắm cũng có thể biết được mọi việc đều có thể phần nào liên quan đến họ.

Nhưng tại sao lại thế? Quá khứ ở lại có điều gì không thể mang ra ánh sáng sao?

Đầu Hà Thanh lại đau, đây là lần đầu tiên từ khi đến Phi Lai Phong anh bị như thế. Nhưng thật kì lạ, vì sau bao nhiêu lần lạc lõng giữa màn sương mờ vô định, anh phát hiện ra nơi mình đứng đã có sự thay đổi. Mặt đất lúc trước chỉ tuyền một màu đen giờ đã thêm ít sắc, hơn nữa không còn ảm đạm lạnh lẽo mà tựa như lớp đất xốp cùng cỏ mềm. Ngoài ra màn sương trắng cũng đã vơi bớt phân nửa, cơ hồ không còn chèn ép đến ngạt thở. Có gì đó thay sương chạm vào chân Hà Thanh, không ảo hình vô định mà là thực thể, khẽ lan ra trên lớp cỏ - là nước ư?

Cái điện thoại đặt bên cạnh khẽ rung, tạo nên những tiếng lộp bộp trên nền vải nhám.

-Hà Thanh __ Mạc Hiểu Hy nói trong ngắt quãng, trước giờ anh chỉ gọi tên bạn vào những lúc có chuyện nghiêm trọng. __ Dữ liệu ở phòng phân tích...

-Tôi biết rồi! Trước hết cậu cứ về nhà đi! __ Hà Thanh nói.

-Xin... xin lỗi.

-Lần này tôi sẽ không để mất bất cứ thứ gì nữa.

22. Chương 22. Bay Về Phía Mặt Trời

Nửa tiếng sau Mạc Hiểu Hy về. Cậu ta kể lại chuyện xảy ra tại phòng làm việc trong sở pháp y, tất cả mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như lúc sáng rời khỏi, duy chỉ có thông tin sao lưu cùng kết quả phân tích của Hà Thanh bị mất, máy chủ hệ thống cũng không thể nào truy xuất bất cứ thông tin nào.

Hơn nữa, chuyện đáng nói ở đây là thứ mà Hà Thanh tìm được từ người lạ trong đêm, vật đó hiển nhiên là của cảnh sát. Tất cả mọi việc xâu chuỗi lại với nhau; nhà của Hiểu Hy bị đột nhập, khung thép cùng kính cường lực bị phá một cách đơn giản, dưới nhà đồ đạc chỉ bị xô ngã tạo tình huống giả nhằm che giấu mục đích thật chính là phòng làm việc bên trên, mẫu vật, kết quả phân tích bị tiêu hủy, dụng cụ và máy móc liên quan cũng bị phá nát. Ngoài ra ở sở pháp y cũng xảy ra chuyện tương tự, một nơi nghiêm ngặt như thế, không lý nào người ngoài lại dễ dàng tiến vào rồi xóa dấu vết, hơn nữa lại làm rất sạch sẽ, cho dù bây giờ hai người có quay trở lại hậu viên Linh Ẩn cũng chưa chắc có thể tìm được lại mẫu vật.

Thêm một chuyện nữa là trước đây cho dù đi đến đâu, có làm gì thì mọi hành động của Hà Thanh đều gặp trở ngại. Xét trên nhiều phương diện, nói trắng ra là thái độ của người nhà Hà Thanh cũng thật sự không bình thường, làm gì có gia đình nào con trai duy nhất gặp nạn mà lại nhất quyết không chịu điều tra ngọn nguồn còn đồng ý kí đơn bãi nại, chấp nhận không truy cứu chứ? Mà lúc ấy Vân Nha cũng đang theo đuổi Hà Thanh, một bên là Lý gia nắm trong tay tập đoàn được lớn mạnh cùng vài bệnh viện tuyến trên, bên kia là chủ nhiều hệ thống công trình quan trọng. Chuyện hai nhà, căn bản là không thiếu tiền để đi đến cùng, thế nên chỉ có thể nói; không phải họ không muốn điều tra mà thực chất là... họ muốn che giấu chuyện xảy ra mà thôi.

Lần này cảnh sát can thiệp có lẽ cũng không phải lần đầu. Thế nhưng bây giờ Mạc Hiểu Hy và Hà Thanh phải làm gì khi chứng ngại phải vượt qua lại to lớn đến như vậy?

Đồng vò lon vương vãi trên sàn, hòa cùng cảnh lộn xộn xung quanh tạo nên một không gian có phần nhếch nhác. Hà Thanh miết ngón tay lên cái nắp bật, đột nhiên nhớ đến một người.

Là Tiêu Diêu Vũ, vị giáo sư trẻ tuổi cùng anh trải qua những năm cấp hai. Kể từ sau lần gặp nhau ở quán cháo gia truyền, Hà Thanh mãi mê chạy theo những cánh cửa đóng kín hòng tìm lại những gì đã mất nên cả hai hầu như không gặp nhau. Kể ra ân tình anh nợ Tiêu Diêu Vũ không biết bao giờ mới trả được, giờ một lần nữa phải nhờ sự giúp đỡ của cậu ta thật khiến trong lòng Hà Thanh có chút khó xử. Sau này khi mọi chuyện đã được giải quyết, có lẽ phải làm gì đó để cảm ơn đám bạn đã giúp anh mới được.

-Hiểu Hy, cậu có nhớ Tiêu Diêu Vũ không? _ Hà Thanh hỏi.

-Tiêu Diêu Vũ ư? _ Cậu bạn ngạc nhiên, nghĩ ngợi một lúc rồi phấn khích. _ Là anh chàng một sách đạo mạo đóng bộ nghiêm túc đó hả?

-Cậu ta giờ đã là giáo sư, đang giảng dạy ở trường đại học cũ của chúng ta.

-Cũng đúng. _ Mạc Hiểu Hy âm ờ, vẫn chưa hiểu vì sao Hà Thanh lại nhắc đến Tiêu Diêu Vũ. Anh và cậu bạn đó của Hà Thanh tính ra chỉ gặp nhau vài lần trong những lần rảnh rỗi tụ tập hiem hoai. Sau khi ra trường, ai cũng bận lo cho tương lai trước mắt, những chuyện không liên quan, tốt hơn hết không cần suy nghĩ.

-Cậu cũng biết bệnh tình của tôi, những chuyện hồi nhỏ vẫn nhớ như in, duy chỉ có thời gian học đại học là mờ mịt cái nhớ cái không, càng không nói đến khoảng thời gian sau khi ra trường nhận việc. Với tôi, thời gian ấy đi đâu làm gì, gặp ai luôn là cơn ác mộng mỗi khi đêm về. Cái cảm giác rõ ràng có chuyện gì đó quan trọng phải làm mà lại không nhớ ra nó ám ảnh khó chịu lắm... _ Hà Thanh nói.

-Chuyện đó bọn tớ biết, chẳng phải mọi người vẫn bên Thanh Nhi sao? Quá khứ, cuối cùng sẽ quay lại thôi mà!

-Cảm ơn!

Mạc Hiểu Hy đặt tay lên vai Hà Thanh bóp nhẹ, người bạn này trước giờ lúc nào cũng cứng rắn, ấy vậy mà giờ đây khi cả hai cùng ngồi trên chiếc ghế sofa nhem nhuốc trong phòng khách, dưới ánh sáng trắng từ ống tuýp đèn trên cao, Hiểu Hy thấy gương mặt Hà Thanh đã có nếp nhăn, mái tóc đen cũng thoáng hiện vài sợi trắng. Đêm nay và cả những đêm dài bắt đầu từ hai năm về trước, có lẽ người này chưa bao giờ thật sự được nếm trải cái cảm giác gọi là bình yên.

Nhưng Hà Thanh à? Cậu đã để mất những gì mà phải dằn vặt tâm can mình đến thế? Cậu đã dành trọn con tim thân xác cho ai mà ngay cả Vân Nha cũng không thể lấp đi hình bóng đó? Có đáng không khi chạy theo quá khứ đã lùi xa từ hai năm trước mà trốn chạy thực tại? Chúng ta không còn là những thanh niên

vô lo nghịch ngợm ngày trước nữa rồi. Với cậu, cuộc sống bây giờ đâu chỉ có một mình, cậu còn ba mẹ, còn Vân Nha... Tình yêu của cô ấy, chẳng lẽ không đủ để cậu chấp nhận hay sao?

-Tiêu Diêu Vũ, cậu ấy có thể giúp chúng ta tìm lại mọi thứ. — Hà Thanh tiếp tục, trong lời nói đầy sự tự tin.

-Làm sao được chứ? Mọi thứ đều bị hủy rồi, tất cả những gì chúng ta biết được là cậu bị một nhóm người đưa đến công trường dưới chân Phi Lai. Sau đó có chuyện xảy ra, cậu trốn vào núi theo con đường cắt ngang hậu viên Linh Ẩn Tự và để lại vết máu. Cuối cùng là tại con suối trên thượng nguồn, một người bị gấu tấn công, hai người còn lại thoát nạn. Kết quả phân tích mới được phân nửa, chưa dò được sự trùng khớp nhóm máu với danh sách thì đã mất, phía cảnh sát lại nhúng tay vào chặn đường chúng ta... Bằng không bây giờ đã có thể biết được người thứ hai còn sống kia tên gì ở đâu.

-Thế nên tôi mới nhắc đến Tiêu Diêu Vũ.

-Sao cơ?

-Hiếu Hy, cậu mới gặp và nghe kể vài lần đương nhiên không biết. Thực ra Tiêu Diêu Vũ có lần đã phải vào trại giáo dưỡng vì xâm nhập vài hệ thống an ninh đó.

-Không đùa chứ? Người khờ khờ như cậu ta mà cũng dám sao? Làm thế nào mà Tiêu Diêu Vũ có thể trở thành giáo sư với quá khứ như thế được chứ?

-Thực ra lúc ấy gia đình tôi có nhúng tay vào đôi chút, chỉ cần một vài thủ thuật nhỏ là bản lý lịch đó sạch bong ngay. Thế nên tôi mới bảo không ngạc nhiên khi việc điều tra của chúng ta lại đi vào ngõ cụt như thế. — Hà Thanh trả lời, trong đầu suy nghĩ việc vì để giấu đi quá khứ, ba mẹ anh hẳn đã bỏ ra một số tiền không nhỏ để tẩy sạch tất cả; chẳng trách Phi Lai Phong vốn là nơi du lịch xảy ra chuyện động trời như thế mà cảnh nhà báo phóng viên không hề hay biết, lại thêm một bộ phận cảnh sát ngầm chi phối việc điều tra.

Mạc Hiếu Hy lúc đầu một mực không đồng ý với cách làm của Hà Thanh, với hành động liều lĩnh mang tính tội phạm thế này, nếu lộ ra thì ảnh hưởng rất lớn. Gia thế Hiếu Hy không hề thua kém bạn mình, nhưng cũng không vì thế mà nghĩ cạn, hơn nữa nếu ba mẹ anh mà biết được cậu con trai ở một mình đã làm gì, chắc chắn anh sẽ không còn được ung dung tự tại mà sống thế này nữa.

-Yên tâm đi, chuyện là do tôi làm. Không liên quan đến cậu hay Tiêu Diêu Vũ đâu.

-Nhưng....

-Chẳng phải thời sinh viên, cậu thích nhất là mấy chuyện như thế này sao?

-Đó là lúc trước, ai chả có thời ngu ngơ thích những chuyện hoang đường, giật gân chứ? — Hiếu Hy bực bội — Xét cho cùng, cũng là do thời thế bắt buộc, thôi thì tùy cậu.

Nói rồi Mạc Hiếu Hy đứng dậy, ném lon bia rỗng vào thùng rác rồi cầm theo túi giấy chứa bàn tay gấu mang từ nhà cảnh sát Văn Nhất lên lầu. Hà Thanh nhìn theo bóng lưng bạn mình biến mất sau cánh cửa ánh kim màu xám một lúc rồi quyết định nhắc điện thoại lên gọi. Lúc này cũng đã hơn nửa đêm, nhưng anh biết Tiêu Diêu Vũ vẫn còn thức.

-Tiêu Diêu Vũ, có chuyện này cần cậu giúp!

Hà Thanh nói khi bên kia có tiếng trả lời, giọng vô cùng gấp gáp. Ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra, đêm xuống có mang đi ác mộng, những gì tìm kiếm bấy lâu liệu có sáng tỏ,... có lẽ đều dựa vào cuộc điện thoại này.

23. Chương 23. Tội Ác (1)

Mùa Đông cuối cùng cũng đến, mang theo hơi thở lạnh lẽo trong từng cái chuyển mình. Hàng cây bên đường đã bắt đầu trơ lá, thân gỗ mảnh mai yếu ớt có chút run rẩy co quắp tấm thân gầy guộc trước từng trận gió

đông. Không khí se lạnh, bông tuyết lả lơi vương trên cảnh vật, để rồi thỉnh thoảng lại tung mình hoan hỉ khi có bóng dáng ai đó vụt qua. Trắng xóa - từ màu trời, màu đất, màu nước... đến cả màu tâm hồn.

Hà Thanh nhìn ra ngoài từ ô kính quán cà phê nhỏ cuối ngã tư, hơi nóng thấm thấu qua thành cốc sánh màu nâu đặc sệt ảm phần nào những ngón tay đang tê cóng lạnh giá. Gần nơi anh ngồi có đám nhóm bạn trẻ ríu rít chuyện trò, cặp nam nữ có lẽ là tình nhân hai tay đan chặt trên bàn, cô gái đội mũ len với mái tóc ngắn cười bên lên, hai má hây hây đỏ ửng nụ cười dịu dàng vào cổ bạn trai, chúng bạn cùng bàn cười phá lên trêu chọc. Tiếng nhạc đinh đoong mang âm hưởng Giáng sinh gần kề hòa cùng tiếng cười, tiếng nói chuyện thật kì lạ lại không thể đến gần được Hà Thanh. Cứ như chính những suy nghĩ chất chồng lúc này vô hình chung đã tạo ra một lớp màng mỏng ngăn cách anh với thế giới bên ngoài, chiếm hữu và giam cầm.

Cuộc đời con người vốn dĩ là vậy, khổ đau hay hạnh phúc có thể dựa vào đường đời người đó đi qua thẳng hay cong, gập ghềnh hay trơn láng, mặc dù nói ra có vẻ đơn giản nhưng lại rất dài, rất phức tạp, bởi vì như cổ nhân từng nói, mọi chuyện trên đời không có gì là hoàn hảo.

Con đường với tấm bảng đề tên Hà Thanh, đoạn đầu bằng phẳng với ánh sáng rực rỡ cuối chân trời cho thấy một tuổi thơ hoàn hảo hạnh phúc, để rồi từ đó dần hướng sang một phía khác, nơi kì lạ cổ đại u ám, mặt trời xiên góc không còn chiếu sáng. Đất nơi chân anh chạm vào không còn như trước mà đã lỗ chỗ nhấp nhô, cơ hồ còn ẩn giấu thêm vô số vật cản, và giữa nơi ấy, Hà Thanh thấy cuộc đời mình đi qua không còn cô độc nữa. Từ bé đến lớn, không phải anh chưa từng quen ai mà là những số phận đó chỉ như cái lướt qua tựa gió thoảng mà thôi.

Một cuộc đời, hai cuộc đời, ba cuộc đời,... cứ thế cắt qua Hà Thanh, có cái rực rỡ song cũng có cái ảm đạm, thời thì muôn hình vạn trạng, phong phú vô ngần. Thời gian trôi qua anh đã hiểu thế nào là cuộc sống, khi một người trưởng thành tự đi trên đôi chân của mình, thực sự không dễ dàng. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Hà Thanh có thể chắc chắn một điều; con đường mai sau vẫn còn đó, và nó sẽ trải dài, trải dài mãi mãi cho đến khi thân thể này, đôi chân này, khối óc này không còn đủ sức bước tiếp.

Nhưng người ấy thì không... thời gian của người ấy đã vĩnh viễn dừng lại, đoạn đường kia cũng vô tình trở nên chơi vơi...

Ngày đó tại Phi Lai Phong, bên dòng nước suối trong mát, dưới ánh trăng bạc tựa thác xối, trên lớp cỏ mềm mịn thấm đẫm sương đêm, có còn nhớ chăng khi bóng tối đầy sự thù hận cay độc, chĩa chiết đâm lên hai thân người đầy máu cùng cánh tay xây sát gờ cao con dao to với những ngón tay bầu chặt cán gỗ. Từng thớ cơ run rẩy vì căm tức, vì phẫn khích khi đã dồn được hai kẻ hèn căm hận nhất vào chỗ chết. Giọng nói sắc lạnh, xuyên qua không khí đậm mùi máu bị sương đêm vây hãm như những mũi kim chọc khoét.

“Lũ khốn... hai đứa mày! Đúng rồi, cả hai đứa. Tao sẽ giết chết hết...!”

“Tất cả là do tôi! Muốn chém muốn giết, cứ tìm tôi là được!”

“Không! Chỉ giết mày thôi thì nhẹ nhàng quá. Tao sẽ bắt nó trước, đầu tiên là chân, sau đó là tay... Yên tâm đi, tao sẽ làm thật chậm, thật từ tốn... để mày nhìn thấy thật rõ ràng. Nếu không, làm sao có thể làm yên lòng Vân Nha bé nhỏ của tao chứ?”

“Anh điên rồi!”

“Câm họng! Chính chúng mày mới là kẻ điên, chúng mày gọi cái thứ kia là gì... tình yêu hả? Mẹ nó, thứ tình yêu vụng trộm, bẩn thỉu, hèn hạ đó làm tao ngứa mắt. Tao cứ tưởng mày là thằng biết điều chứ? À phải rồi, do nó đúng không? Có phải do gương mặt xinh đẹp đó mà mày bỏ rơi Vân Nha? Nó có vẻ hơi tái đó, hay tao tặng nó vài đường khởi động cho hồng hào chút nhé!”

Hơn một tháng trước, sau khi nhờ Tiêu Diêu Vũ đánh cắp hồ sơ thông tin những việc đã xảy ra tại Phi Lai Phong, Hà Thanh vẫn còn nhớ rõ mình đã bàng hoàng đến thế nào khi nhận được xấp giấy ấy tại sân bay Bắc Kinh. Ngay sau đêm căn nhà của Mạc Hiểu Hy bị đột nhập, ba tiếng sau cuộc điện thoại cầu cứu, cả Mạc Hiểu Hy lẫn Hà Thanh tức tốc lên máy bay về Bắc Kinh, bắt chập lúc ấy đã gần sáng.

Tiêu Diêu Vũ đứng chờ họ bên chiếc Nissan Tiida màu xanh mượn của ai đó, áo khoác nâu sờn gấu cùng khăn sọc bản rộng, mái tóc hơi rối. Cậu ta không đeo mắt kính, đôi mắt vốn dĩ rất đẹp lộ ra vài phần mệt mỏi. Họ nhanh chóng trao đổi vài câu chào hỏi rồi lặng lẽ lên xe, dọc đường im lặng. Có lẽ đôi bên đang cố

gắng tranh thủ thời khắc yên bình cuối cùng trước khi cơn bão ập đến, mang theo sự thật không lấy gì làm dễ chịu phơi bày ra ánh sáng.

Hà Thanh ngồi ghế sau, nhìn chăm chú vào xấp giấy bọc ni lông. Vật trên tay không nặng, chỉ khoảng hơn chục tờ A4 được Tiêu Diêu Vũ in ra từ máy chủ sở cảnh sát Hàng Châu, đính kèm cùng hồ sơ bệnh án từ bệnh viện tiếp nhận Hà Thanh đêm đó. Chữ in dứt khoát, thông tin rõ ràng, mỗi một hàng chữ như một nhát cửa khoét sâu vào vết thương tâm hồn tưởng chừng đã đóng vảy.

Theo như những gì Hà Thanh đang cầm trên tay nói, thì đêm ngày mười bốn tháng sáu, lúc chín giờ năm phút, tại công trường đóng gói đập nổi và vận chuyển bao bì tập đoàn được Mộc Vũ chi nhánh Hàng Châu, phát hiện sự xuất hiện của một nhóm người kì lạ có vũ trang, chúng mang theo hai người tiến vào trung tâm kho bãi; một là Hà Thanh, con trai ông Hà Minh Thành biệt danh Hà Lão, giám đốc công ty xây dựng Thiên Niên, đồng thiết kế hệ thống trung tâm thương mại Bắc Bình Hoa. Người thứ hai tên Phương Vũ Hiên, gia thế dễ trông, chuyên gia thẩm định văn vật trực thuộc cục khảo cổ quốc gia.

Bản khai nói thêm, do đối tượng mang theo vũ khí, xét thấy tính chất nguy hiểm, bên cảnh sát dẫn đầu là đội trưởng Vương Hoành quyết định không xâm nhập ngay mà đợi đội hỗ trợ. Sau đó hai mươi phút, tức chín giờ hai mươi lăm phút, đột nhiên xuất hiện nhiều tiếng la hét đổ vỡ từ phía trong. Cảnh sát hỗ trợ vừa đến cùng tổ đội của Vương đội trưởng lập tức triển khai hành động tiến vào. Công trường có quy mô tầm trung, bãi giữ xe thông với sân chất hàng, khoảng cách từ cổng đến khu vực phát sinh âm thanh hơn năm mươi mét, được che chắn khá tốt bởi xe kéo, máy cẩu và thùng hàng.

Chín giờ hai mươi bảy phút, cảnh sát phát hiện toàn bộ người trong kho bãi đã chết, không thấy thi thể hai người nghi bị bắt cóc mang đến đây. Dựa theo dấu máu kéo lê trên mặt đất, họ chia thành hai nhóm.

Đến đây có phần ghi chú nhỏ, là lời khai cá nhân của một nhân viên pháp y đi cùng.

[Phía sau công trường là vùng tiếp giáp Phi Lai Phong, lên cao hơn chính là địa phận rừng. Nhóm chúng tôi men theo dấu vết vòng qua hậu viên Linh Ẩn Tự, không phát hiện thấy người chỉ tìm được từng bãi máu lớn vương vãi cuối địa đạo đá. Theo lời nói của tăng nhân già có mặt lúc ấy, ông ta thấy ngoài hai người đang bị thương, còn có thêm một kẻ khác đang truy đuổi, trang phục hẳn có phần đắt tiền.

Trời lúc này khá tối, nhóm bọn tôi dọc đường bị phân tâm bởi tiếng gấu gần đó, xung quanh máu bắn càng lúc càng nhiều, dựa trên thời gian từ lúc bắt đầu chạy khỏi công trường, xem ra hai người kia cũng đã kiệt sức. Qua khỏi Hồ Viên động phía trước thêm chừng hai mươi mét về hướng Tây là thượng nguồn suối chính của ngọn núi, dấu vết ba người để lại vừa hay cùng tập trung về phía đó.

Đồng hồ chỉ mười giờ bốn mươi phút, chúng tôi cuối cùng cũng tìm thấy họ. Đúng như dự đoán, chính giữa thượng nguồn, bên mép nước một phiến đá lớn là hai thân người. Máu chảy khá nhiều, cơ thể có vài phần đập nát; Người tóc dài ngoài phần chân có vết chém thì không có gì nghiêm trọng ảnh hưởng, riêng thanh niên bên cạnh tình trạng khá nặng, bề mặt da có dấu vết tụ máu, xương quai xanh cùng vùng sườn bị ảnh hưởng, có thể do chịu tác động lớn...]

.....

(còn tiếp)

24. Chương 24. Tội Ác (2)

Tôi được thai nghén bởi tình yêu hời hợt và ra đời trong sự vô tâm. Khác với những đứa trẻ cùng tuổi mong muốn một gia đình hạnh phúc ngập tràn, tôi căm ghét tất cả, ngoại trừ người mẹ đáng thương lỡ dở cả cuộc đời chỉ vì một người đàn ông.

“Ngôi nhà” như mẹ tôi vẫn thường gọi đã rách nát từ lâu. Nó có một phòng ngủ được ngăn ra từ căn bếp cùng không gian sinh hoạt lẫn lộn, đồ đạc vật dụng ít đến thảm thương. Nhưng tôi không quan tâm, vì

chính những gì trước mắt kia sẽ là lời cảnh tỉnh rõ ràng nhất cho việc người đàn ông đó đã nhấn tâm đến thế nào...

Nghe nói, “ông ta” đã có gia đình, hơn nữa cũng rất khá. Tôi đã không bao giờ có cơ hội gặp họ nếu như mẹ không lao lực mà bỏ lại tôi trên thế giới này. Cầm trên tay di ảnh đóng vội từ tấm hình cũ của mẹ, tôi đã gạt đi đám tro bụi trong không khí mà thề rằng, sẽ không bao giờ chấp nhận bất cứ ai trong gia đình đó...

...Vậy mà tại sao? Bao nỗi uất ức, tức giận chất chồng lại không thể làm vẩn đục đôi mắt trong trẻo của em ấy... phá vỡ tiếng cười lạnh lạnh đó...

Yêu chính em gái mình, cuối cùng sẽ phải trả giá mà thôi!

Hà Thanh xóc lại xấp giấy, cẩn thận lật sang trang thứ hai. Bên trên vẫn là bản photo từ tờ khai của viên pháp y nọ.

[... chúng tôi sơ cứu cho hai người, mặt khác tiếp tục tìm kiếm xung quanh. Một cảnh sát trong nhóm có thân nhân lâu đời từ ngôi làng gần đó cho biết, núi Phi Lai Phong vốn hiểm trở, chằng chịt hang động xưa nay nhiều dã thú. Gần đây do sự xâm chiếm ồ ạt của các công ty du lịch nên có phần ổn định, tuy nhiên cũng không thể đảm bảo an toàn, nhất là khi đêm nay trời quang, trăng sáng vàng vạc, tuyệt đối là môi trường sẵn mỗi lý tưởng.

Việc tìm kiếm diễn ra nhanh chóng.

Sau khi chuyển hai người bị thương về trước, không khó để nhận ra xung quanh có dấu vết cây cối ngã rạp. Lại nhớ đến tiếng gấu kêu ban nãy nên mọi người cảnh giác tứ phía, thần kinh căng cứng chuẩn bị cho tình huống thú dữ xuất hiện. Sau đó, từ bụi cây mọc theo khe đá chắn ngang con suối, cả nhóm phát hiện ra đối tượng thứ ba cần tìm.

“Anh ta” dường như không may mắn như chúng tôi và hai người kia, nửa thân trên gần như biến dạng, xương trắng bên trong gãy vụn trộn lẫn với máu thịt, gân và nội tạng trong lồng ngực bị kéo giãn, xổ tung trên mặt đất dần chuyển sang màu nâu. Đặc biệt, phần đầu nạn nhân đã hoàn toàn không thể nhận diện, nửa bên phải như bị thứ gì đó lớn và sắc nhọn đập vào, hộp sọ cùng xương hàm không thể chịu đựng tác động lớn đã vỡ nát, óc trắng cùng dịch nhầy từ khoảng trống tối đen tràn ra che lấp nửa bên còn lại, hốc mắt trống rỗng. Tôi phát hiện nó nằm cách một khoảng không xa, lúc này xoay mông mắt về phía nhóm cảnh sát, trợn trừng nhìn họ...]

Đến đây là hết, phía dưới dày đặc chữ kí xác nhận cùng vài lời khai khác.

Hà Thanh tập trung xem hết một lượt, ngoài tình tiết sự việc xảy ra tại công trường còn có thêm thông tin điều tra bổ sung, động cơ nguyên nhân, nghi vấn phạm tội, hồ sơ bệnh án.

Người bỏ trốn cùng anh – có quan hệ như thế nào? Tại sao ba mẹ, Vân Nha lại không hề nhắc đến? Và vì lý do gì sau ngần ấy năm, người ấy không đến? Lẽ nào...

Anh lắc đầu gạt đi suy nghĩ. Mạc Hiểu Hy đã nói, lời khai trên giấy này cũng nói; rằng người đó chỉ bị mất máu, chân có vết thương, cơ thể xây xát,... ngoài ra không thể mất mạng được. Người đáng lẽ phải chết là Hà Thanh, nhưng nhìn xem, anh vẫn khỏe mạnh, thậm chí rất tốt là đằng khác. Xấp giấy trong tay không ma sát tạo nên những tiếng sột soạt.

Hiểu Hy ngồi bên cạnh nhìn Hà Thanh bằng ánh mắt lo ngại. Phía trước Tiêu Diêu Vũ lái xe, thỉnh thoảng lại theo dõi anh qua kính chiếu hậu, bồn chồn định nói gì đó nhưng lại thôi.

-Không có danh sách sao? __ Hà Thanh khó hiểu hỏi.

-À... Không, không có... __ Tiêu Diêu Vũ hơi đảo người.

-Kì lạ... Tôi muốn biết người ở cùng tôi vào đêm ấy. Sao họ có thể thiếu bản danh sách nạn nhân được nhỉ?

__Anh lầm lẫn, không hiểu sao bóng người ở hậu viên Linh Ẩn khiến trong lòng có chút nhộn nhạo, “người đó” khá giống với thân ảnh giữa màn sương mờ của Hà Thanh.

-Xem thử hồ sơ bệnh án đi! __ Mạc Hiểu Hy đề nghị, anh khẽ liếc người phía trước, vô tình bắt gặp ánh mắt trên tấm kính của Tiêu Diêu Vũ. Cậu ta nhú mày, khẽ lắc đầu.

-Tôi xem rồi! Không có gì nhiều. Có giấy chuyển viện sang tuyến trên, giấy xác nhận hiến tạng nội tạng...

-Thanh Nhi được hiến tạng nội tạng á? Thương nặng đến thế sao? __ Mạc Hiểu Hy ngạc nhiên, không rõ là giả vờ hay không biết thật.

Hà Thanh quay sang nhìn, từ lúc lên xe đến giờ mới có chút sinh khí. Anh nói:

-Bạn bè kiểu gì vậy?

-Đừng chì chiết thế chứ! Cậu cũng biết là lúc ấy tớ đang ở nước ngoài. Hơn nữa việc xảy ra mọi người cứ im im không nói, Hiểu Hy đây tốn công dò hỏi mãi có được gì đâu... Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cậu may mắn thật đó. Có mấy ai vừa nhập viện trong đêm mà đã có ngay nội tạng để thay thế đâu?

Đúng lúc ấy Tiêu Diêu Vũ bất ngờ của một vòng lớn rồi đập thẳng. Chiếc xe đang trên đà chạy bị dừng đột ngột hơi chúi về phía trước. Mạc Hiểu Hy vốn muốn thoải mái nên chỉ gác hờ dây an toàn, ai ngờ chiếc xe thẳng gấp làm anh suýt chút nữa đập mặt vào lưng ghế trước.

-Sao dừng lại vậy? __ Hiểu Hy xoa mũi.

-Tự nhiên hơi đói. Hai người bay suốt đêm qua chắc cũng chưa ăn gì tử tế. Tôi thấy hay là chúng ta vào mua ít đồ, ăn no rồi làm việc cũng dễ dàng hơn.

-Ừm, vậy để tôi theo cậu. __ Hà Thanh nói.

-Không cần, trông cậu không khỏe, cứ ở đó đi! Tôi với Hiểu Hy vào là được rồi.

-Tôi á? Nhưng tôi cũng giống cậu ấy bay suốt đêm mà? __ Anh chàng mở to mắt phản đối, lưng dán chặt vào ghế.

-Đừng lằng nhằng!

Tiêu Diêu Vũ nắm áo Hiểu Hy lôi ra ngoài, cậu ta vùng vằng một chút rồi cũng chịu im lặng, thất tha thất thểu lê bước theo vị giáo sư trẻ, gương mặt thể hiện rõ sự phản đối. Hà Thanh nhìn hai người băng qua bãi đậu tiến đến một tiệm bán đồ ăn nhanh. Tấm bảng đồ in hình bánh mì kẹp, gà chiên, và nhiều thứ khác to tướng gắn chặt phía trên.

-Có khu vực cho người lái xe mà. Sao cứ nhất quyết phải vào trong vậy?

Tiêu Diêu Vũ và Mạc Hiểu Hy đứng sau một cái cột lớn, gần tấm bảng dán thông tin khuyến mãi trong ngày bằng giấy bồi.

-Cậu cố ý phải không?

-Sao cơ? Chẳng hiểu cậu nói gì cả? __ Mạc Hiểu Hy quay sang nhìn thực đơn, lăm lăm xem nên ăn gì, mua cho Hà Thanh cái gì.

-Thôi đi! Không qua mặt được tôi đâu. Chẳng lẽ cậu cứ phải khơi chuyện, khiến Hà Thanh dằn vặt mới chịu được hả. Cậu muốn cậu ấy đau khổ đến chừng nào nữa? __ Tiêu Diêu Vũ nói, giọng trầm và thấp, thật khác với hình ảnh tao nhã trí thức thường ngày.

-Vậy cố tình ngăn cản, làm cậu ấy mang danh bất nghĩa, khiến cậu ấy hủy hoại chính bản thân và những người xung quanh thì thế nào?

-Ý cậu là sao?

Mạc Hiểu Hy cười. Tiêu Diêu Vũ này, thật sự không đơn giản như anh nghĩ. Bề ngoài có vẻ đạo mạo đầy vẻ tâm sáng như gương, là thành phần trí thức điển hình, không ngờ cũng biết lấp liếm che giấu chuyện quan trọng như thế.

-Tôi biết trong đồng giấy cậu in ra kia, còn thiếu một thứ.

-Vớ vẩn, tất cả đều nằm trong đó.

-Thật sao?

-Hà Thanh là bạn cậu, cũng là bạn tôi. Ôn nghĩa cậu ấy giúp tôi ngày trước sao có thể dễ dàng vứt bỏ. Một khi nhận lời tôi sẽ làm hết sức mình... Hồ sơ kia thật sự chỉ có nhiều đó, một là một, hai là hai, tuyệt không có gian dối.

-Tiêu Diêu Vũ ơi Tiêu Diêu Vũ, đồng đạo nghĩa của cậu chỉ có thể lờ được đám sinh viên, cũng chỉ nhân lúc Hà Thanh bối rối mà lừa được cậu ấy. Chẳng lẽ phía cảnh sát lại không có thống kê số người hôm ấy sao? Hơn nữa Hà Thanh được ghép nội tạng ngay trong đêm, hồ sơ bệnh án chỉ vờn vờn có một tờ, thông tin nhìn sơ qua là đọc được hết. Bản khai bệnh viện Hàng Châu đâu? Giấy chứng nhận tỉ lệ thương tật, chứng tử những người kia đâu? Rõ ràng có hai người sống sót, kết luận phía cảnh sát rõ ràng... Ấy thế mà chớp mắt một cái chỉ còn Hà Thanh, cùng đồng nội tạng để ghép. Tôi cũng học y mà, từ lời khai của nhân viên kia thì người đó cùng lắm chỉ nằm viện hai ngày là khỏi. Tại sao trong hồ sơ vụ án, chỉ ghi lấp lửng rồi bỏ. Hai năm qua, người đó đi đâu làm gì? Hay cậu nghĩ tôi cũng mất trí nhớ như Hà Thanh của chúng ta?

Tiêu Diêu Vũ im lặng, mơ hồ không còn nghe thấy Hiểu Hy nói gì nữa.

Bên ngoài, Hà Thanh ngả lưng vào ghế, ngón tay gõ theo điệu nhạc phát ra từ sóng radio của xe, đôi mắt chợt bắt gặp chiếc ví của Tiêu Diêu Vũ trên ghế trước. Nhớ đến chuyện trong túi Mạc Hiểu Hy chỉ còn ít xu lẻ, Hà Thanh vội lấy vật nhỏ màu đen đó rồi mở cửa ra ngoài, không quên việc khóa xe cẩn thận.

Bãi đậu họ dừng không lớn lắm, chỉ hiem một nổi đường vào có hơi trơn cùng góc cua gấp, có lẽ đó là lí do lúc này chiếc Nissan Tiida hơi trượt đi khi dừng lại. Hà Thanh nhìn quanh rồi theo khe hở giữa hai chiếc xe bán tải phía trước đi tắt vào tiệm ăn nhanh.

Đột nhiên anh cảm thấy bên phải có gì đó dần lớn, chưa kịp quay người nhìn thì đã thấy toàn thân chấn động, máu tanh ngồn ngột trào qua cuống họng, trước mắt quay cuồng rồi nhòe đi thành một màu đen tăm tó. Thân thể trong phút chốc như không còn theo ý bản thân, cứ thế lăn đi va vào vật gì đó rồi dừng lại.

Sau đó... chẳng còn gì nữa...

25. Chương 25. Ngày Đầu Gặp Nhau.

Khoảng sân đằng sau hành lang nối giữa khu nhà nghệ thuật với sân khấu chính của trường đại học hôm nay có vẻ ồn ào hơn mọi ngày. Nếu để ý kĩ sẽ phát hiện ra âm thanh lạch xạch của vật gì đó va chạm với kim loại.

Hà Thanh ngồi xổm trên lớp đất xốp lác đác lá khô và cỏ mục, lười biếng dùng một cành cây dài chọc vào con vật trong chuồng. Đôi thỏ trắng dựa sát bên nhau, bộ lông mềm theo nhịp thở run rẩy, cái mũi chun lại, đôi mắt đỏ trong veo giương lên nhìn đầy vẻ sợ hãi.

Chúng hoảng hốt khi có kẻ phá bình giấc ngủ, chạy loạn để rồi dúi đầu vào góc chuồng.

-Anh hết trò rồi hả?

-Đâu có, anh giúp chúng tập thể dục thôi mà! Em xem, chúng ăn nhiều bơ đến nỗi béo tràn cả mỡ ra ngoài rồi đây này.

-Em ghét bơ!

Vân Nha khó chịu ngồi xuống băng ghế. Cô quăng cái túi và đồng sách đang cầm trên tay lên cái bàn tạo thành một đồng lộn xộn. Khu vực này là chỗ tụ tập của đám sinh viên nghệ thuật, ban đêm đủ mọi hoạt động nhưng ban ngày thì im lìm đến đáng sợ. Góc sân có một chuồng thỏ trắng, không biết ai đó mang đến từ đâu năm. Vân Nha cùng Hà Thanh có thói quen cùng ăn trưa với nhau tại nơi này nên đôi thỏ cũng vì thế được thơm lây, dần dà dăm ra nhện đồ ăn hai người mang đến.

-Thỉnh thoảng ăn một chút có gì đâu. Mà sao hôm nay em đến muộn thế, thầy Hans lại bắt lớp dọn phòng thí nghiệm à? _ Hà Thanh vừa nói vừa vun sách của Vân Nha thành một chồng ngay ngắn rồi để xuống băng ghế bên cạnh. Sau đó mang ra đồ ăn trưa của hai người.

-Không, em dư sức trào cửa sổ ra được. _ Cô mở lon coca uống một hơi, lấy tay quạt miệng nói tiếp. _ Bọn trong lớp hôm nay vừa hết tiết đã nháo nhào ủa ra ngoài, phòng bên cạnh cũng thế, mấy đứa bạn cứ bảo theo chúng nó xem trò vui nhưng em từ chối.

-Thì ra còn biết nhớ đến anh.

-Đâu có, em nhớ món bánh kẹp của Hà công tử thôi!

Vân Nha nhận gói giấy từ tay Hà Thanh rồi rút miếng pho mát ném vào chuồng thỏ, vật hình vuông mỏng óng vàng bay theo một đường đẹp mắt, lọt qua chấn song đáp xuống nền một cách ngay ngắn và chuẩn xác. Hai con vật ngửi thấy mùi thức ăn ngay lập tức lao đến, tấm thân nung núc lắc qua lắc lại, điên cuồng giành nhau.

-Có phải bơ đâu? Anh mới đổi công thức mà!

-Cũng thế! _ Nói rồi cô há to miệng, cắn ngập răng vào cái bánh, nước sốt nâu hơi rỉ ra, nhỏ tong tong lên bàn.

-Em thật là... ăn từ từ thôi, anh còn mấy cái nữa cơ!

Hà Thanh thở dài, xé bịch khăn giấy rút ra một tờ lau miệng cho Vân Nha. Cô vui đến nỗi cười híp cả mắt trong khi miệng vẫn đầy thức ăn. Đúng lúc ấy một cơn gió khẽ thổi qua võ nhẹ lên tán lá khiến bóng nắng nhảy múa, cây cỏ xao động, không khí theo đó tranh thủ mang theo ít hương thơm từ vườn hồng không xa rải khắp xung quanh.

Hà Thanh và Vân Nha bằng tuổi, quen nhau ấy thế mà cũng đã gần bảy năm trong một bữa tiệc chiêu đãi. Lúc ấy, ba của Vân Nha là ông Lý Thừa Ân sau nhiều năm làm việc quyết định bỏ vốn xây một tổ hợp bệnh viện, và đối tác mà ông quyết định sẽ gửi gắm đứa con tinh thần chính là công ty xây dựng Thiên Niên của người có biệt danh là Hà Lão - vốn rất có tiếng và uy tín cực tốt trong giới xây dựng.

Sau này, hai người đàn ông mang chí lớn vô cùng hài lòng với việc hợp tác nên thường xuyên qua lại. Vân Nha và Hà Thanh cũng vì thế mà gặp nhau nhiều hơn, thẳng cho đến khi quay đầu thì cũng là lúc bắt đầu bước vào đời sinh viên. Tuy nhiên do ngành học khác nhau, số tiết cũng không đồng đều nên Hà Thanh thường chủ động mang theo đồ ăn trưa đợi Vân Nha.

-À mà chuyện anh trai em là thế nào đó?

-Thế nào là thế nào...? _ Vân Nha nhè miếng phô mai còn sót trong nhân bánh. _ Anh phải nói rõ ra chứ?

-Thì chuyện anh ấy cư xử mấy nhỏ sinh viên năm nhất bên khoa nghệ thuật, tụ tập phá phách. Em phải nói gì đi, chứ dạo này nhiều tin không hay lắm liên quan đến anh ấy. Năm nay là năm cuối, kết quả không tốt cộng thêm mấy thứ như thế, ảnh hưởng lắm...

Vân Nha đặt cái bánh kẹp ăn dở xuống, thở dài:

-Tính Hạo Đình vốn trước giờ bất trị, lại bảo thủ. Được rồi, để học xong em gặp nói chuyện. Khách sạn anh ấy thuê cũng không xa đây lắm.

-Ừ, hôm kia anh thấy anh trai em gần sân bóng, thấy có vẻ khó chịu nên cũng chẳng tiện nói.

-Em không hiểu sao Hạo Đình lại ghét anh đến thế?

-Chắc anh ấy không muốn anh gặp em.

-Vớ vẩn, không gặp sao được. Hai nhà có quan hệ làm ăn, chúng ta lại chung trường. Hơn nữa đang yên đang lành, không có gì cũng ghét, rõ là quá đáng. Bao giờ gặp em phải mắng anh ấy một trận mới được!

-Ăn đi! Còn hai mươi phút nữa đến tiết sau đó. _ Hà Thanh nhắc.

-Anh không ăn à?

-Đội lâu ăn xong rồi, với lại chiều nay được nghỉ. Anh ngồi chút nữa rồi sang bên phòng mô hình có việc.

-Vậy chắc em đi luôn!

Vân Nha đeo túi lên vai, ôm chồng sách rồi đứng dậy. Trước khi bỏ đi còn tinh quái lấy thêm vài cái bánh.

Còn lại một mình, Hà Thanh uể oải chống cằm nhìn quanh quất, anh thấy từng tốp sinh viên ăn mặc sành điệu, tóc tai sặc sỡ đi qua, cảm thấy bản thân có phần lạc lõng đối chọi giữa khu nhà nghệ thuật, Hà Thanh ngồi thêm chừng năm phút rồi cũng xách đồ rời đi.

Sỏi đá dưới chân kêu lạo xạo, mặt trời ban trưa nhưng không khí lại thanh mát nhẹ dịu có chút hơi thở xưa trầm ấm. Khuôn viên trường đại học đậm một màu nâu đỏ của gạch vữa xen lẫn rêu phong, từng dãy nhà muôn hình vạn trạng mang kiến trúc châu âu cổ ngang dọc, ẩn hiện sau những thân gỗ lớn. Thậm chí không khó để bắt gặp vài ngọn tháp cao cỡ chục tầng lầu nằm rải rác, có cái còn được nối hẳn với dãy nhà chữ U dùng làm kí túc xá.

Không gian rộng lớn, đáng vẻ thâm trầm, đại học Ellis Jr. Heinz như một nét chấm phá đặc biệt mang âm hưởng cổ xưa phương Tây giữa một quốc gia phương Đông.

Hà Thanh không theo cửa chính vào khu B9 - tổ hợp phòng ốc mới được xây thêm nhằm phục vụ cho các môn hiện đại mà theo cầu thang phụ gần nhà vệ sinh. Anh dừng chân trước cánh cửa sắt bọc lưới mắt cáo, nhanh chóng tra chìa khóa mang theo vào ổ xoay.

Lợi ích khi là học sinh ưu tú cho phép Hà Thanh có chìa khóa phòng mô hình tầng hai. Hàng tuần, cố định vào thứ sáu, khi không có ai sử dụng khu nhà này, anh sẽ theo cầu thang cũ dùng chung với nhà vòm bên cạnh mà toàn quyền sử dụng dụng cụ cũng như thiết bị bên trong.

Cánh cửa mới được tra dầu nhẹ nhàng bật khỏi tường, Hà Thanh thò tay vào ấn công tắc đèn. Thế nhưng ngay lập tức dừng lại, ngón tay vô hình chung lơ lửng trong không khí.

Căn phòng mà anh nghĩ chỉ có một mình hóa ra còn có thêm người khác.

“Người đó” xoay lưng về phía Hà Thanh, trọng tâm hơi ngã về khung cửa sổ đầu kia căn phòng, có vẻ đang quan sát gì đó dưới sân. Mái tóc dài dưới nắng ánh lên màu nâu hơi đỏ, vài lọn tóc mềm khê lay động trong gió thấp thoáng lộ ra sống mũi cao thanh mảnh, hai cánh tay khoanh lại, bàn tay thon dài nhợt nhạt nổi bật trên nền áo dạ đen.

Hà Thanh hơi bất ngờ, anh nhú mồm nhìn bóng lưng cô gái. Phòng mô hình đúng như tên gọi, dọc tường đóng đầy tủ kính, bên trong hắt hắt hà sa số mô hình kiến trúc tỉ lệ siêu nhỏ, giữa phòng có một cái bàn gỗ lớn, trên mặt và bốn phía đều có nhiều cấu trúc công trình do đám sinh viên làm mẫu cùng một đồng thứ linh tinh khác. Cô gái lạ mặt nhất thời bị vật thể trong phòng che khuất nửa người.

Đáng vẻ cao nhưng hơi gầy, cộng thêm chiếc áo mặc bên ngoài tối màu khiến cho đối phương có vẻ gì đó mệt mỏi, kì lạ. Trong đám sinh viên cùng khóa, hình như không có cô gái nào giống như người này, Hà Thanh do dự một lúc rồi nhẹ giọng nói.

-Chào bạn!

26. Chương 26 : Mãi Là Anh Em

Căn hộ tại tầng chín của một tòa chung cư cao cấp nhìn xuống đại lộ trung tâm bốn bề yên ắng, màn che cửa không có gió mà lại khê dao động, thỉnh thoảng để lọt vài tia sáng xuống nền thảm màu xám nhàu nát.

Trong phòng không bật đèn, nhưng dựa vào tấm màn mỏng che chắn vẫn có thể lơ mơ nhận ra nhiều đồ vật ngổn ngang; quần áo, chai lọ, và cả những thứ không tiện gọi tên. Chiếc máy điều hòa đời mới nhất ngự trên tường, cố gắng phả ra từng luồng hơi lạnh át đi nhiệt độ không ổn định trên chiếc giường lớn.

Mùi nước hoa, mùi cồn, mùi cơ thể cứ thế lượn lờ trong không khí.

Một cô gái thân hình bốc lửa, hai tay và chân bị trói chặt vào thành giường, miệng bịt kín khe oằn người tựa quây, đôi mắt ướt rướn nhìn người thanh niên phía trên.

-Tao bảo mày phải im lặng cơ mà! __ Hấn vỗ bàn tay chai sần lên gương mặt nhem nhuốc nước mắt và màu trang điểm.

Cô gái ú ớ, bàn tay vặn vẹo, nhưng càng cử động thì sợi dây da phía trên càng thắt chặt. Cổ tay mảnh dẻ với làn da trắng hồng ngang dọc vết đỏ, trông đến đáng thương.

Lý Hạo Đình chau mày, chẳng lẽ bắt một con đàn bà im lặng khi làm tình lại khó thế sao? Nhớ lại hai năm trước sau khi vào đại học, hắn đã cẩn thận chọn nơi này làm chốn dung thân. Một phần vì chán ghét bộ mặt giả tạo yêu thương của Lý Thừa Ân cùng mẹ vợ già đời, mặt khác để có thể thỏa sức ăn chơi vùng vẫy mà không phải chịu bất kỳ một sự chi phối cũng như những lời can ngăn.

Thế nên, việc đầu tiên hắn làm khi đã ném cọc tiền thế chấp vào mặt tay chủ đầu tư là sửa sang toàn bộ nội thất gian nhà tại tầng chín. Bắt đầu từ giấy dán tường, sau đó đến đồ đạc. Tất cả những thứ như kệ sách hoặc bàn bếp, bàn làm việc đều bị Lý Hạo Đình thẳng tay ném ra ngoài. Thay vào đó, hắn đặt làm một quầy bar lớn rồi ngang nhiên để chắn giữa phòng khách, xung quanh la liệt các món cờ bạc. Cái kệ sách bằng gỗ loại một trang nhà bị tháo rời thành từng mảnh, ầm ục nhường chỗ cho một cái tủ rượu cực lớn được lắp kín bóng đèn dạ quang bốn cạnh. Toàn bộ nơi ở của Lý Hạo Đình điên cuồng trong màu đỏ và đen, men rượu, cờ bạc và gái...

Lý gia đã cho hắn những gì và lấy đi những gì... Hai mươi mốt tuổi, mười năm đầu đời lạc lối giữa dòng nước đen cơ cực đến đờ đẫn, để rồi qua một đêm bước chân vào thế giới khác với tâm hồn chai sạn. Ngỡ rằng bản thân có thể một lần nữa sống dậy, tươi mới và tràn đầy sinh lực với sự giàu có và công nhân của người cha lâu ngày không gặp chỉ làm Lý Hạo Đình thêm thất vọng. Hắn đã từng hi vọng, ước mơ, vui sướng biết bao, nhất là khi nhìn thấy nụ cười rức rở của đứa em gái khi con bé chìa đôi bàn tay đỏ ửng lên mà đưa cho hắn cái bánh bao, hay khi người quản gia già ân cần vỗ nhẹ lên vai, đẩy nhẹ hắn bước vào căn phòng ông đã tự tay sắp xếp, hoặc khi mọi người trong bếp nói nhỏ vào tai rằng cứ tự nhiên mà lấy thức ăn.

Cái cần nhất của một đứa con hoang là gì? Không phải là nụ cười ầm áp quan tâm đôn đốc từ cha mình hay sao?

Lý Thừa Ân mỗi tháng đều chu cấp một khoản tiền cho Lý Hạo Đình, hơn nữa hầu như không bao giờ từ chối yêu cầu của hắn. Dần dà, những tờ giấy màu xanh đỏ cùng vật dụng đắt tiền đó đã giết chết chút tình thương cuối cùng của đứa con hoang đang lớn lên trong phố chợ. Biến hắn thành một kẻ ăn chơi trácnett đúng nghĩa, một tay công tử lăm tiền nhiều tật.

Sau đó thì không biết từ lúc nào, việc tán tỉnh và đưa những con đàn bà hám lợi kịch cõm lên giường đã trở thành thú vui tiêu khiển của Lý Hạo Đình. Chỉ với vài món đồ hiệu, chút tiền dư trong ví cùng lời hứa hẹn ngon ngọt là đã có thể đạt được mục đích. Với Lý Hạo Đình, đàn bà chỉ là một lũ xấu xa, chỉ trừ một người, một người luôn luôn thuần khiết và tinh khôi. Có lẽ cô gái đó là phần trong sạch nhất trong cái tâm hồn sớm đã mục rữa của hắn ta.

Chiếc giường với bộ khung kim loại không biết đã bao nhiêu kẻ tình nguyện để hắn trói vào nhằm thỏa mãn thú vui bệnh hoạn mong đổi lấy chút hư vinh tiền bạc hơi oằn xuống theo cử động mãnh liệt của người phía trên.

Khi đã xong việc, Lý Hạo Đình ngã người vào thành giường, mắt nhắm lại nhìn lên chùm đèn pha lê. Người đàn bà vừa mới ở dưới thân hắn rên rỉ vốn là được bạn bè giới thiệu tại một buổi tiệc. Lúc đầu tỏ ra hiểu chuyện, toàn thân mang đầy phong thái nết nã nhưng cuối cùng vẫn phải lộ bản chất khi đứng trước một kẻ phóng đảng cao tay như Lý Hạo Đình. “Đàn bà giả tạo!”. Hắn liếc nhìn ả đàn bà đó cười khinh bỉ rồi đứng dậy vào nhà tắm. Dòng nước từ vòi sen chảy ra trượt dài xuống cơ thể gọn gàng khỏe mạnh không giống đám công tử bột chỉ biết ăn chơi, mang đến sự dễ chịu xoa bóp lên cơn thỏa mãn dục vọng vừa mới trải qua.

Lý Hạo Đình cứ thế chậm rãi thư giãn, mãi cho đến khi lớp da trên người ửng lên vì nước nóng mới lười biếng quay trở lại phòng ngủ. Hắn giật mạnh sợi dây da, giải thoát cho người phụ nữ ở trên giường.

-Biến được rồi đấy!

-Anh...!

-Sao hả? Còn muốn hầu hạ tao nữa à? — Lý Hạo Đình châm xì gà hút một hơi, sau đó ve vẩy nó trước gương mặt người phía trước rồi dần trượt xuống bầu ngực cô ta. — Thân hình cũng ngon đấy! Nhưng tiếc là mày rên rỉ như một con chó, mà tao thì chúa ghét loại súc sinh đó!

Ả đàn bà trần trối, tức tối trừng mắt không nói nên lời. Cuối cùng vì không chịu nổi thái độ cùng lời nói cay độc của hắn liền nhanh chóng ôm quần áo bỏ đi, miệng không ngừng rủa xả.

Lý Hạo Đình đá đôi tất rách của kẻ vừa rời khỏi xuống đất, hút thêm vài hơi thuốc rồi nhét vào chai rượu uống dở bên cạnh. Điều xì gà màu nâu to hơn ngón cái quay vài vòng rồi lặng lẽ chìm xuống đáy chai còn hơn nữa.

Đồng hồ chỉ gần bốn giờ, kim giây chậm rãi vang lên đều đặn phút chốc trả lại thoáng bình yên cho căn phòng. Không hiểu sao tự dưng hắn muốn gặp một người.

Nói rồi, Lý Hạo Đình bật dậy, mặc vào bộ quần áo tối qua đi tiệc. Không phải hắn thiếu đồ, mà là tất cả mọi thứ trên giá và trong tủ đã bị cơn hoan lạc vài ngày trước làm bẩn. Cẩn thận vuốt lại chỗ nhàu nát, Lý Hạo Đình đón thang máy xuống hầm để xe, nhanh chóng chạy đến trường đại học.

Đường đến cũng không dài lắm.

Cây dẻ trước cổng mới được trồng thay cho đám hoa bụi dật dẹo, vài nữ sinh ăn mặc đơn giản nhưng khỏe khoắn, vai khoác túi gần đó râm ran trò chuyện.

-Vân Nha!

Cô gái đang cong vòng hai tay khum lại trên đầu như miêu tả thứ gì đó với đám bạn vội dừng lại nhìn quanh quất. Mái tóc ngang vai được cột thành một túm ngay ngắn, quần bò đen ôm gọn đôi chân thẳng cùng áo thun hơi rộng để lộ một phần vai hơi gầy.

Nhìn gương mặt của cô gái nhỏ vui vẻ, Lý Hạo Đình đột nhiên cảm thấy chua xót. Nụ cười trên gương mặt người con gái này mãi mãi chỉ dành cho “một người anh trai” chứ không phải là “một người đàn ông”, vì hắn biết tim cô đã dành cho người khác. Lý Vân Nha lúc này chưa mang về thành thực của đàn bà, càng không phải một Lý Vân Nha dịu dàng hiểu chuyện và chu toàn từ việc nhà đến việc xã hội của nhiều năm sau đó. Cô lúc này vẫn là một tiểu thư vui vẻ, có chút kiêu ngạo của một người con gái được nuông chiều.

-Hình như là anh trai cậu đó! — Một cô nàng kính cận vỗ nhẹ Vân Nha.

-Oa, đẹp trai thật nha!

-Vân Nha sướng thế! Có anh trai chở về, lại còn bằng xe xịn nữa.

Mấy đứa con gái thấy người vừa đến ngậy người ra nhìn, thậm chí còn tức tặc chụm đầu vào bàn tán. Vân Nha lắc đầu cười khổ, nhanh chóng tạm biệt tất cả rồi chui vào chiếc ghế bên cạnh Lý Hạo Đình.

-Anh không biết là khoa y lại nhiều bóng hồng dễ thương đến thế! — Hắn xoa cằm, tinh ranh nháy mắt với đám sinh viên bên ngoài cổng trường, một vài cô gái phấn khích hú hét.

-Thôi đi! Bọn họ đều là bạn em, anh đừng mong đụng vào bất cứ ai. — Vân Nha đã cài xong dây an toàn, cô quay sang nắm tóc Hạo Đình giật giật.

-Rồi rồi, không đụng vào. Thế nói chuyện được không?

-Không! — Vân Nha nhả luôn một nắm tóc.

-Đau! Anh đùa thôi mà.

27. Chương 27. Ai Cũng Phải Vì Tiền

Lý Hạo Đình chăm chú lái xe, hôm nay hắn cảm thấy chất cồn trong người nhộn nhạo khó chịu. Lại nhớ đến mấy ngày trước chỉ toàn tiệc tùng, thật không nên nổi suy nghĩ muốn đi ăn một thứ gì đó tử tế. May mắn là lúc này đây có cả Vân Nha, hai anh em có thể ghé vào nhà hàng nào đó cùng dùng bữa.

-Hôm nay anh lại bỏ học sao? _ Vân Nha hỏi, cô đã quá quen với hành tung thoắt ẩn thoắt hiện của anh trai mình.

-Nếu anh nói rằng thầy giáo thấy anh trai em quá giỏi nên cho về sớm thì thế nào?

-Tự kiêu là dấu hiệu của ảo tưởng sức mạnh đó! Có lẽ ngày mai anh nên đến tìm em, em sẽ đặc biệt giới thiệu cho anh giáo sư hướng dẫn. Biết đâu chữa được! _ Vân Nha mơ màng nhìn Lý Hạo Đình. _ Anh ăn mặc kiểu gì thế?

-Đường ống nước bị hỏng, quần áo trong tủ ướt hết, anh chỉ còn bộ này thôi.

-Ừm.

Vân Nha thôi không quan sát anh trai nữa mà bắt đầu lắc lư nhè nhẹ, chân nhịp nhàng theo điệu nhạc trên xe. Lời bài hát cùng tiếng piano đệm chậm rãi, thỉnh thoảng nhấn nhá ở cuối câu không làm nó thêm vui tươi mà có gì đó trầm lắng, giống như một người đắm chìm trong khoảng không riêng nhìn ra khung cảnh náo nhiệt bên ngoài với vẻ bất cần mà cười chê tất cả. Song ẩn trong tất cả những cái nhếch mép coi thường đó còn tồn tại thêm cảm giác muốn được quan tâm, muốn được ai đó chú ý, an ủi.

Lý Hạo Đình không thường im lặng suy tư thế này, nếu gặp chuyện gì đó không ưng ý, chuyện gì đó tức giận, hắn sẽ ngay lập tức sa đọa vào men rượu, khói thuốc, thậm chí là cả chất kích thích. Khi ấy khói ảo hương say cùng mùi thơm từ thân thể đàn bà mới là thứ tốt nhất xoa dịu tâm hồn chai sạn mục rữa của loại người như hắn. Thế nhưng, khi xung quanh không còn màu sắc nhập nhằng, tiếng nhạc chất chứa, cùng những gương mặt bệ rạc của đám ăn chơi... khi bên cạnh là đứa em gái bé nhỏ có chút kiêu căng... Lý Hạo Đình lại muốn nghe thứ gì đó yên ả và thanh bình, sạch sẽ và sâu lắng, tìm kiếm lại chút phần “người” nào đó trong “con thú” khôn nạn đã ăn mòn cơ thể từ lâu.

-Hạo Đình à... Dạo này em ít thấy anh lắm, gương mặt anh cũng hốc hác xanh xao hơn trước...

-Anh vẫn bình thường mà.

-Không, anh khác lắm. _ Vân Nha tắt nhạc rồi quay sang nhìn thẳng vào Lý Hạo Đình. _ Lâu rồi không thấy anh lên lớp, cách nói chuyện cũng gay gắt hơn trước. Còn nữa, em ngửi thấy mùi rượu, anh định dùng nước hoa để lòa em à.

-Trước khi đến đón em có gặp vài người bạn. Anh chỉ uống một ly thôi. _ Hắn cười.

-Còn nữa, em nghe nói anh có vài mối quan hệ không tốt, có người nhìn thấy anh làm một số chuyện ảnh hưởng đến bản thân và người khác, thậm chí có vài bạn nữ đã phải đến bác sĩ tâm lý điều trị... Anh đang nghĩ gì thế hả Hạo Đình? Anh định chôn vùi tương lai của bản thân sao?

-Thằng Hà Thanh lắm chuyện, đồ đàn bà! _ Lý Hạo Đình cắn môi lẩm bẩm. Chắc chắn Vân Nha đã nghe chuyện này từ Hà Thanh, ngoài thằng nhóc đó ra, còn ai có thể thủ thỉ những điều như thế với em gái hắn chứ.

-Chẳng liên quan gì đến anh ấy! _ Vân Nha giận dỗi ngã người ra sau mạnh đến nỗi cái ghế rung lắc. _ Em chẳng thể hiểu tại sao anh lại có thù hằn với Hà Thanh đến như vậy?

-Nó chỉ là một thằng đàn ông nhu nhược cố tỏ vẻ hiểu chuyện mà thôi. Với cái tính đó, sớm muộn gì cũng khiến em đau khổ. Tốt nhất quên đi là hơn!

-Anh...!

Lý Hạo Đình dừng lại trước một nhà hàng sang trọng chuyên phục vụ món Âu với lớp tường đá hoa cương cùng bồn phun nước lớn án ngữ phía mặt tiền. Hắn xuống xe mở cửa cho Vân Nha rồi ném chìa khóa vào người phục vụ đang đợi bên cạnh.

Bên trong mát lạnh và thơm mùi hoa hồng. Bàn ghế trải khăn màu kem thêu hoa xung quanh, chất vải mềm đến nỗi sờ vào trượt đi giữa các ngón tay, lại nhẹ nhàng như nước, chắc chắn là lụa đắt tiền. Đèn chùm, đèn bàn, đèn treo tường vô cùng tinh tế, lớp thủy tinh khéo léo trong suốt ôm trọn bóng đèn bên trong, bên ngoài lại khẽ mở ra theo một đường cong uốn lượn miêu tả búp hoa. Ánh vàng lung linh trong giai điệu du dương, hoa khoe sắc cạnh nhiều bức tượng, thật dễ dàng khiến con người đắm chìm trong không gian cổ tích đầy lãng mạn.

Hai người nhanh chóng chọn món. Bagna Cauda(*), Tomate Crevette(**) cho Vân Nha, thịt bê hầm và khoai tây nghiền Belarus cho Lý Hạo Đình, cả hai đều dùng bánh Madeleine(***) trắng miệng.

Lý Hạo Đình nghĩ Vân Nha vẫn còn giận mình nên gõ nhẹ lên tờ thực đơn in nổi nhũ vàng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

-Cháo ngô Polenta với đùi thỏ cũng ngon lắm, sao em không thử một chút?

-Thỏ á? Không, em không thích. __ Vân Nha lắc đầu, bất giác nghĩ đến chuồng thỏ trắng ở sân sau khu nghệ thuật.

-Vẫn giận anh trai à? Ăn ít thế thật không giống em chút nào.

-Chỉ là lúc trưa em ăn khá nhiều bánh kếp. Bụng có chút không tiêu nên muốn dùng thứ gì đó nhẹ nhàng thôi.

-Cũng được. __ Hấn ậm ừ rồi quay sang nói với phục vụ cho một chai Vang Alsace.

Sau đó hai anh em cuối cùng cũng bỏ qua chuyện đang tranh cãi mà vui vẻ ăn uống. Vân Nha than thở đủ chuyện về việc thầy giáo của cô khó tính thế nào, lớp học nồng nặc mùi hóa chất ra sao? Kể cả những thứ không liên quan như A Mạc nhà bên đã đâm con xe cẩu cạnh của nó vào cây chỉ sau tám tiếng mới mua như thế nào.

Một cô gái phục vụ mặc váy đen mang thêm món tráng miệng đặt lên bàn, đôi bàn tay hơi run rẩy. Lý Hạo Đình đợi cho cô gái đi khuất rồi đứng dậy, nói với Vân Nha mình cần đi vệ sinh.

Dường như cô gái phục vụ đang chờ hấn. Lý Hạo Đình thấy vậy tức giận nói:

-Sao cô ở đây?

-Tôi làm việc. Không được sao? __ Cô gái đẩy hấn ra, duy trì khoảng cách.

-Thế thì tốt hơn hết là cô nên biết điều một chút. Đừng lớn vồn trước mặt tôi, nếu không muốn tìm việc khác. __ Lý Hạo Đình cười khẩy, hấn lấy ngón tay gõ nhẹ lên bức tường phía sau rồi xoay người định bỏ đi.

-Chị tôi có thai!

Hấn dừng bước nhưng vẫn không thềm quay lại.

-Có thai? Ý cô là cái thai đó là của tôi?

Giọng nói nhẹ tâng không cảm xúc xen lẫn hoài nghi. Cô gái tức giận lao tới nắm lấy vai Lý Hạo Đình, những ngón tay gầy ruộc vì lao lực, làn da xuân lốm đốm vết chai không hiểu lấy đâu ra sức mạnh bóp chặt vai, khiến hấn phải quay lại đối diện với cô.

-Tôi còn chẳng nhớ nổi chị cô là ai nữa, làm sao đây?

-Anh...

Không phải hấn không nhớ hay không biết, người con gái đối diện này là Nhạc Tự Linh, là em gái của một trong những mối tình chóng vánh của hấn: Nhạc Tự Hòa. Vì sao hấn lại nhớ rõ như vậy? Vì cô gái tên Tự Hòa cũng để lại cho hấn ít nhiều ấn tượng giữa vô số những người đàn bà đã lên giường với hấn. Nhạc Tự Hòa gia đình tương đối nghèo, cha mẹ đều ở miền quê xa xôi hẻo lánh, trên đây chỉ có hai chị em cô ta dựa dẫm vào nhau, vừa học vừa làm. Tự Hòa không quá xinh đẹp nhưng thừa sự dịu dàng trắng trẻo của một cô gái đơn thuần. Điều đó làm Lý Hạo Đình rạo rức điên cuồng muốn hủy hoại cô gái ấy.

Biết cô gái trẻ đã có bạn trai lâu năm, thậm chí cả hai còn dự tính sau tốt nghiệp sẽ tiến đến kết hôn. Lý Hạo Đình vận dụng sự quen biết cũng như các mối quan hệ của mình để cưỡng ép Tự Hòa, hắt hủi vị hôn phu tương lai ra uy hiếp, thêm cả cha mẹ già, bắt cô phải làm tình nhân thỏa mãn dục vọng trên giường của hắn. Ê đê tiện hơn, hắn còn để cho vị hôn phu tương lai chứng kiến sự nhục nhã của cô mỗi lần làm tình.

Sau đó, chuyện gì đến cũng phải đến. Tự Hòa đáng thương chia tay với người kia, mà bản thân cô cũng bị Lý Hạo Đình vứt đi như một thứ đồ hết hạn. Làm sao một người đàn ông có thể chịu nổi người cảnh sát loạn của người mình yêu với kẻ khác? Với hắn, không có thằng đàn ông nào vĩ đại như vậy đâu. Sự tan vỡ làm hắn thấy thỏa mãn, niềm vui của hắn là thế mà, tự tay bóp nát cái gọi là tình yêu của người khác.

-Làm sao tôi biết được, sau khi chia tay tôi chị cô có ăn ngủ với thằng khác không?

-Khốn nạn!

-Nhưng nếu như cô chịu hầu hạ tôi, biết đâu chừng Lý gia này sẽ xem xét lại... __ Hắn cười, nụ cười đẹp nhưng đầy vẻ ê đê tiện.

(*)Bagna Cauda: có nguồn gốc từ vùng Piedmont của nước Ý. Nguyên liệu chính của món ăn này thường gồm có nấm, cà rốt, ớt, rau thì là, cần tây, súp lơ, lá atiso và hành. Các nguyên liệu này thường được nấu với tinh dầu hạt dẻ hoặc hạt óc chó để mang lại hương vị béo ngậy, đậm đà cho món ăn. Đây là món ăn truyền thống và quen thuộc của người dân Ý vào những tháng mùa thu khô hanh và mùa đông giá lạnh.

(**)Tomate Cravette: điểm nhấn đặc sắc của nền ẩm thực Bỉ. Nguyên liệu chính của món ăn này là những trái cà chua đỏ mọng hấp dẫn, được lấy hết phần ruột bên trong, sau đó nhồi tôm tươi và thịt đã được băm nhuyễn. Những trái cà chua nhồi tôm này được bọc giấy bạc và hấp trong lò vi sóng trong vòng 3 phút để làm chín. Món Tomate Crevette ngon nhất khi được thưởng thức còn nóng, thường được ăn kèm với sốt mayonnaise.

(***)Madeleine: món tráng miệng rất phổ biến và được người dân Pháp ưa chuộng. Mỗi chiếc bánh Madeleine có hình dạng con sò xinh xắn với màu vàng ươm bắt mắt, không thể nhầm lẫn với các loại bánh khác. Madeleine đơn giản thuộc dòng bánh gâteau cơ bản, nhưng có điểm đặc trưng là tỷ lệ bơ chiếm cao hơn một chút so với bột và trứng. Chính vì điểm đặc biệt trong thành phẩm này mà bánh khi ăn rất mềm, mịn và ẩm mượt; kết hợp với vị trà đắng sẽ là một trải nghiệm tuyệt vời.

28. Chương 28: Phương Vũ Hiên

Vân Nha không rõ vì sao anh trai cô trông vui vẻ hơn bình thường khi dừng lại trước cửa nhà lớn Lý gia, trái với thái độ khó chịu mỗi khi nhìn thấy ngôi nhà lọt thỏm giữa hàng rào xanh mướt – mà theo như Hạo Đình có lần nói; giam cầm hy vọng và cướp đi hạnh phúc từ tay mẹ ruột anh ấy.

- Anh không vào sao? Từ khi chuyển đi chưa về lần nào...

- Thôi cho anh xin. Có thằng điên nào tốn chục năm ròng để thoát khỏi nơi đó... __ Hắn ngồi trong xe hắt cằm về phía ngôi nhà. __ ... lại chui trở lại chứ?

- Có cần em chuyển lời cho ba mẹ không?

- Không! Mà tốt nhất em đừng bảo đã gặp anh hôm nay. Anh sợ ông già lại lải nhải chuyện tương lai lắm rồi.

- Biết sợ là tốt!

- Con bé này... __ Lý Hạo Đình cốc nhẹ lên trán Vân Nha, vén mấy sợi tóc mai. Tóc đứa em gái này của hắn thật kì lạ, dù cho có cố gắng túm gọn lại thế nào đi chăng nữa, vẫn sẽ còn đâu đó vài cọng ngắn hơi xoắn, mỗi lần cử động hay có gió lùa sẽ theo đó mà bay tán loạn rồi phủ xuống trên gương mặt.

- Tạm biệt anh trai! __ Vân Nha đặt lên má Hạo Đình một cái thơm thật kêu. __ Hẹn gặp anh ngày mai tại trường.

Lý Hạo Đình ngồi im nhìn theo bóng lưng Vân Nha. Rồi bất chợt khi cô sắp biến mất hẳn phía sau cánh cửa sắt. Hắn vội nói:

- Trưa mai chọn món trong căn tin cho anh nhé!

Ngày hôm sau và hôm sau nữa, cũng như rất nhiều ngày kế tiếp. Mọi người thường xuyên thấy Lý Hạo Đình trên giảng đường, trong thư viện, dạo bước giữa sân ngập nắng, hoặc có khi lại tha thẩn đâu đó dọc hành lang, bóng lưng ăn chơi không còn mang vẻ cổ chấp bất cần mà trở nên gần gũi, thậm chí hắn còn vui vẻ khoác vai đám sinh viên nam cùng lớp, rủ họ chơi bóng trong giờ nghỉ hoặc cùng chia sẻ bài vở.

Giống như hai mặt của một quân bài, mặt trái và mặt phải, sắp hoặc ngửa. Đâu mới là con người thật của hắn?

Vào đầu tháng hai, khi những cô gái vốn nhón nháo như ong vỡ tổ nay càng trở nên hỗn loạn, không khó để nhận ra nội dung trong câu chuyện cả đám đang bàn tán với những tiếng hú hét, suýt xoa... cùng gương mặt xinh xắn hơi ửng hồng hay háo hức.

Thì ra sắp có một buổi hoạt động lớn dành cho toàn thể các khoa, và cuối cùng sẽ được kết thúc bằng một bữa tiệc lớn ngoài trời, địa điểm cụ thể chính là sân bóng và thảm cỏ xanh mượt bao bọc xung quanh.

Thế nên, việc làm tóc trang điểm, ăn mặc như thế nào vào đêm đó... và hơn hết là nhảy cùng ai chẳng mấy chốc đã bắt đầu lan rộng. Và khi ngày cuối tuần gần kề, đám sinh viên thật sự không còn tâm trí đâu mà để ý đến bài vở, một số đã bắt đầu chống cằm lơ mơ nhìn qua ô cửa kính ngắm mây trời, cây cối và chim chóc, thả hồn bay đi với muôn vàn mộng tưởng về buổi tiệc bất chấp nỗ lực kéo cả bọn quay về với thực tại của giảng viên đứng lớp.

- Em không thể tưởng tượng được, có mỗi việc chọn váy thôi mà chúng nó làm như sắp tận thế. Cái này kín quá! Cái này làm tớ béo quá! Ô, ngực tớ như quả cam vậy! Trông tớ như con sắp chết với màu này! __ Vân Nha ngậm kẹo mút, chẹp miệng đảo mắt bắt chước lời mấy đứa bạn khi cả đám đi thuê váy tối hôm qua.

- Thế em thì sao?

Hà Thanh hỏi khi cả hai đang chọn bánh trong căn tin.

- Sao chả được, mà hôm đó anh nhảy bài đầu tiên với em nhé! __ Vân Nha nói.

- Em vốn không thích mấy nơi như thế cơ mà? __ Hà Thanh cầm lấy đồ gấp thức ăn, chăm chú xem xét cái tủ chật kín bánh mới làm còn nóng hổi; bánh ngọt, bánh mặn, bánh chay... thậm chí cả khu vực để bánh kem đủ mọi hình dạng kích cỡ kích thích vị giác.

Vân Nha đứng bên cạnh kiểng chân nhìn qua vai Hà Thanh hỏi: __ Thế anh có đi không?

- Được rồi! Anh sẽ đi, mong muốn của em là mệnh lệnh với anh mà. __ Hà Thanh trả lời, giọng có chút gì đó miễn cưỡng, chẳng qua trước giờ anh vẫn hay chiều theo ý của Vân Nha mà thôi.

- Tốt quá! Thế là em thắng cược với Tiểu Tây rồi.

- Gì cơ?

- Anh hỏi làm gì? Lo mà tút tát sửa soạn đi! __ Vân Nha vỗ vai Hà Thanh, nở nụ cười cực kì dễ mến rồi cầm lấy cái bánh cam anh mới để trên khay chạy mất.

Hà Thanh lắc đầu rồi quay sang nhìn tủ bánh, suy nghĩ gì đó rồi gấp thêm một cái bánh tròn nhỏ, bên trên rắc kín hạnh nhân bào mỏng.

Sân bóng không người đi lại, nền trời xanh thẳm không gợn chút mây hoàn toàn trái ngược với hàng cỏ lám tấm đủ sắc xanh đến vàng, Hà Thanh nhìn thấy hàng ghế gỗ dưới cây có ai đó đang ngồi, mái tóc đen hơi ánh lên màu nâu cháy, thân hình giữa khung cảnh rộng lớn trở nên có chút gì đó nhỏ bé.

- Sao ngồi thơ thẩn ở đây thế?__ Anh hỏi.

Phương Vũ Hiên thấy người vừa đến bèn di chuyển sang một góc để nhường chỗ, sau đó vừa nói vừa đưa tay vén phần tóc mai lòa xòa do gió làm rối trước mặt.

- Tự nhiên muốn yên tĩnh nên ra đây thôi.

- Thế tôi ngồi đây có làm phiền cậu không?

Vũ Hiên lắc đầu cười rồi lại mơ màng nhìn về phía sân bóng to rộng. Ở mép đối diện chỗ hai người đang ngồi, cách đó khoảng hơn trăm mét có thể nhìn thấy được nền sân khấu cùng hệ thống dàn đèn đã được dựng xong phân nửa, xung quanh ngổn ngang đồ đạc.

- Nghe bảo sắp có lễ hội. __ Vũ Hiên đột nhiên lên tiếng.

- Ừ, truyền thống của trường đó. Mấy đàn anh nói gì nhỉ? À, để cho đám ma mới làm quen với mọi người. __ Hà Thanh trả lời rồi rút ra một bọc giấy nhỏ. __ Đây! Cậu bảo thích hạnh nhân, vừa hay ở căn tin có món bánh này, tôi nghĩ chắc cậu sẽ muốn ăn thử...”

- Cảm ơn...

Hà Thanh nhìn Phương Vũ Hiên chậm rãi bóc lớp giấy, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ mà không khỏi thấy kì lạ. Anh gặp cậu ta vào một buổi trưa thứ sáu, trong phòng mô hình của trường đại học. Lúc ấy, ấn tượng đầu tiên mà Vũ Hiên mang lại đã khiến Hà Thanh nhầm tưởng cậu thành một bạn gái nào đó. Khỏi phải nói, cho đến tận bây giờ, khi đã biết phần nào về cậu bạn, Hà Thanh vẫn chưa hoàn toàn có thể quen được.

Phương Vũ Hiên mới chuyển đến đại học Ellis Jr. Heinz được hai tuần vốn mồ côi cha mẹ, được một gia đình tốt bụng nhận nuôi từ lúc còn bé xíu. Thời gian đầu mọi chuyện trôi qua vô cùng bình thường, cho đến khi vào năm sinh nhật tám tuổi, đứa con gái duy nhất của cặp vợ chồng đó không may bị một tên du côn chạy xe va phải trong lúc chạy trốn cảnh sát và qua đời. Người mẹ không chịu nổi cú sốc mất con dần trở nên điên loạn, gia đình nhỏ cũng từ đó không còn tiếng cười mà chỉ còn lại sự sợ hãi cùng những tiếng thét xé gan xé họng giữa đêm khuya.

Nếu đã như thế, thì là trai hay gái nào có quan trọng? Chỉ còn một cách để níu giữ lấy cái gia đình mà Phương Vũ Hiên khó khăn lắm mới có được. Đứa con đã mất của mẹ - cậu sẽ thay, cô bé với mái tóc dài - cậu sẽ cố, những gì con gái của mẹ làm - cậu sẽ thử. Từ giờ trở đi, cậu sẽ làm tất cả để hàn gắn lại nỗi đau ở lại, cho dù việc đó buộc phải đi ngược lại bản chất của chính mình đi chăng nữa.

- Mình đang nghĩ, sẽ hỏi bạn gái nào đó trong lớp...__ Vũ Hiên vừa ăn bánh vừa nói.

- Để làm gì?

- Tất nhiên là đến lễ hội rồi, mình cũng phải sống cho bản thân chứ? Đâu ai muốn làm trò cười suốt đời đúng không?

Hà Thanh không trả lời, Phương Vũ Hiên cũng không nói gì thêm nữa, không gian rộng lớn chỉ còn lại một màu im ắng. Xa xa phía trên, giữa những tán lá lấm tấm hoa vàng cùng quả xanh non mới nhú, hình như có tiếng họa mi thủ thỉ tâm tình.

Gặp nhau - liệu có phải là điều sai lầm nhất trong cuộc đời họ không?

Tác giả: Mình đã viết cái của quý gì thế này? =____=

29. Chương 29: Nỗi Lòng Của Ai...

Cô phục vụ trẻ có lẽ là sinh viên làm theo giờ đến hỏi Hà Thanh có dùng thêm đồ uống hay bánh tráng miệng không nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. Ngoài trời tuyết đã ngừng, đầu đó dưới ô cửa sổ trang trí

của quán cà phê vọng lên tiếng cười nói lạnh lẽo trẻ con cùng nhiều âm thanh huyền ảo khác. Cái loa trên tường không còn phát ra những giai điệu đỉnh đong vui vẻ mà chuyển sang bản hòa tấu nào đó rất quen, nhóm bạn trẻ sôi nổi bàn bên không rõ đã rời đi từ lúc nào, cả góc quán ấm màu vàng từ bóng đèn giả cổ chỉ còn dăm ba người chăm chú đọc sách cùng cà phê ngội ngất.

Hà Thanh đặt chiếc thìa nhỏ vào trong tách khuấy nhẹ, không chú ý đến chất nước nâu dậy mùi sớm đã bị làm cho nổi cả bọt trắng, tiếp tục miên man nhớ về miền kí ức đã mất.

Những gì đã xảy ra... có lẽ khởi nguồn từ cái ngày lễ hội đó.

Vân Nha thả mái tóc ngang vai đã được uốn thành từng búp nhỏ quanh cần cổ trắng ngần, gương mặt trang điểm nhẹ màu phấn hồng cùng chiếc váy đỏ hai lớp đơn giản nhưng không kém phần nổi bật giữa đám con gái trong lớp. Cô đã hẹn Hà Thanh tại chỗ này, nhưng sao tiết mục biểu diễn trôi qua phân nửa mà anh vẫn chưa đến?

- Ra chỗ mấy chàng cầu thủ không Vân Nha? Họ cứ nhìn chúng ta suốt từ nãy đến giờ.

- Không đâu, mình có hẹn rồi... _ Vân Nha cầm ly rượu trái cây nhấp môi rồi xua tay từ chối.

- Là anh chàng Hà Thanh chứ gì? _ Một cô gái có vòng một nảy nở tưởng chừng sắp bật ra khỏi lớp áo quây bằng vải sa vàng trên choker.

Đám con gái nghe vậy liền tùm lại cười khúc khích. Vân Nha vốn nổi tiếng khắp trong ngoài là một cô gái gần như hoàn mỹ; nhà có gia thế, học giỏi, ngoại hình ưa nhìn, chỉ có điều tính cách có phần hào sảng, không giống như đa số tiểu thư khác. Vì vậy chuyện cô trang điểm ăn mặc nữ tính khép nép vì một chàng trai khiến cả đám không sao nhịn cười được.

Tiểu Tây, bạn cùng bàn với Vân Nha lấy cho mỗi người một phần sốt ăn kèm khoai tây rồi nói, mắt không quên liếc nhìn thái độ cô bạn thân.

- Xem ra tớ phải tính đến việc mua đôi giày ở cửa hàng gần nhà rồi! Chẳng phải quá giờ mà chàng hoàng tử kia vẫn chưa đến sao?

- Thôi cho tôi xin, mấy cô đừng ở đây nhiều chuyện nữa. _ Vừa nói Vân Nha vừa đẩy đám bạn về phía đông người, nhạc từ mấy cái loa xung quanh nơi đó đập ầm ầm nhưng có vẻ chẳng ai quan tâm. _ Mà kiểm cái gì che bớt lại đi, tôi không muốn làm công tác tình yêu với mấy anh chàng nữa đâu đó!

Cô gái áo vàng lắc đầu cười, chân thấp chân cao vịn lấy vai một chàng trai cao to rồi hòa vào dòng người chen chúc phía trong.

Khí trời về đêm lạnh lẽo hơn trước, cổ mềm dưới chân lớp xộp như một tấm nệm mút ẩm, ánh đèn màu từ sân khấu tỏa sáng cả một góc sân bóng, ngoài đa số đang tụ tập trong vòng sáng của khu vực chính còn có vài nhóm nhỏ lẻ rải rác nhưng tuyệt nhiên không thấy chút bóng dáng gì của Hà Thanh.

Vân Nha cứ ngồi im trên chiếc ghế gỗ gần khu vực vào như thế, bỏ ngoài tai những lời rủ rê từ đám bạn cũng như mấy thanh niên thâm thương trộm nhớ mà nhắm nháp ly nước của mình. Không hiểu vì lý do gì, rượu trái cây cô uống bỗng nhiên sao chát quá.

- Em gái của anh hôm nay đẹp thế? _ Lý Hạo Đình từ bóng tối sau nhà thể dục bước ra, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Vân Nha.

- Em không biết hôm nay anh cũng có hứng đến đây đó. _ Cô trả lời bằng chất giọng thản nhiên, đôi mắt như sao trời xa xăm cố bám lấy từng bóng người xuất hiện.

- Anh thích tiệc tùng.

Xa xa, tiết mục tự phát của đám sinh viên cuối cùng cũng kết thúc. Từ cánh phải của sân khấu bước ra một nhóm người cao gầy có phong cách đầy chất nổi loạn, gương mặt họ được tô vẽ đậm bởi gam màu thuần đen cùng y phục cắt xẻ chẳng chịt những thứ vô cùng kì quái hết như bước ra từ phim kinh dị hoặc một căn hầm tối tăm nào đó.

Người có vẻ như là ca sĩ chính của nhóm nhạc bắt đầu bài ca rền rĩ đầy sâu thẳm trong khi những người còn lại cố gắng hết sức nện các ngón tay xăm trổ lên đồng nhạc cụ. Lời hát và âm nhạc chẳng có vẻ gì là

ăn khớp thể mà lại khiến cho tất cả người có mặt phía dưới mặc sức gào la, một số phản kích đến nỗi đập cả chai lọ để hòa nhịp cùng bài hát không thể gọi tên trên sân khấu.

Vân Nha chán nản ném ly giấy vào thùng rác, dưới ánh sáng nhấp nháy cái ly vẽ hình ngôi sao bay thành một đường vòng cung đẹp mắt trước khi hội ngộ đại gia đình, anh em của nó trong cái thùng rác hình hoa loa kèn nổ bung ngay bên cạnh.

Tiếc sắp tàn rồi... sao anh không đến?

- Vân Nha....

- Anh đừng nói gì cả!

- Anh biết em đang đợi ai...

- Vậy thì cứ để mọi chuyện như vậy đi! Anh ấy đã hứa với em là tối nay sẽ cùng em nhảy mà... em tin điều đó. Trước kia có bao giờ anh ấy hứa mà không giữ lời đâu. __ Vân Nha ầm ỨC nói, cảm giác nghèn nghẹn nơi mũi ngày một lớn dần.

Lý Hạo Đình không nói nữa mà ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm, tầng không gian cao phía trên không rõ chính xác nơi nào lấp lánh những vì sao nhỏ bé, chòm Đại Hùng, chòm Trinh Nữ cùng muôn ngàn đốm nhỏ đủ màu cứ thế rải đầy trên sắc đen, dễ khiến cho con người mũi lòng mà cảm thấy nhỏ bé. Ánh mắt hắn dừng lại tại một góc nhỏ hơi chệch về phía Tây, ở đó chỉ duy nhất tồn tại vài vì sao đơn lẻ nhưng sáng rực.

Ngỡ rằng gần nhau biết đâu cách xa vạn dặm.

Ngoài người mẹ đã mất, hắn không thể và cũng không cho phép mình được có bất kì tình cảm nào với những nào khác. Vì sao ư? Vì hắn không muốn biến bản thân trở thành một kẻ nhu nhược bị chi phối bởi cảm xúc đặc biệt là thứ mà người ta vẫn hay gọi là tình yêu bất kể yêu đương trai gái hay yêu thương gia đình.

Mười năm mòn mỏi chờ đợi, tình yêu của mẹ hắn hay của người đàn bà họ Trần kia lớn hơn? Và tại sao đến cuối cùng, Lý Thừa Ân vẫn không thể cho người phụ nữ đáng thương đã sinh ra hắn chút yêu thương chăm sóc dù chỉ là vụn vặt. Lý Hạo Đình cứ nghĩ mãi về những điều như thế cho đến một ngày tròn hai năm đến Lý gia. Khi ấy, qua cánh cửa bếp khép hờ, những lời của Trần Mộng Vân cùng cha hắn Lý Thừa Ân như hòn đá nhỏ trượt đi trên mặt nước.

Sự nhu nhược thay đổi của người cha, thái độ khó chịu của người mẹ từ trên trời rơi xuống cùng bản chất bên trong không nghi ngờ gì nữa như giọt nước tràn ly khiến hắn có lần mang trong mình suy nghĩ ngu ngốc muốn họ trả giá bằng đứa con gái quý báu hiếm hoi lắm mới có được.

- Sinh nhật vui vẻ, chúc em ngốc! __ Lý Hạo Đình nói rồi đưa cánh tay săn chắc của mình khê choàng qua người em gái, mái tóc cô theo gió tán loạn chạm vào làn da trần nhúc nhối nhưng hắn mặc kệ.

Vân Nha nắm lấy cổ tay Lý Hạo Đình, nở nụ cười nhưng nước mắt lại chảy, vị mặn theo dòng ngấm vào môi mặn chát rồi rơi xuống chạm vào chiếc váy đỏ tạo nên những chấm ướt loang lổ. Cô hơi ngả người, theo thói quen từ tấm bé dụi mặt vào bờ vai anh trai, nhẹ giọng nói:

- Anh mới ngốc ấy! Em thông minh hơn anh nhiều.

- Em muốn làm gì, đợi ai, đợi đến bao giờ cũng được. Anh sẽ không đi đâu hết, nếu khi em mệt mỏi, em ngoảnh lại thì chắc chắn anh luôn ở đây, ngay sau em làm chỗ dựa suốt đời cho em ... Em gái ạ! __ Lý Hạo Đình nói rất nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu tất cả âm thanh trên thế giới này biến mất cũng không thể nào nghe thấy được. Mặc dù vậy, chúng ta có thể chắc chắn một điều rằng; những lời thoát ra vào cái đêm hôm ấy đã từng xuất hiện và từng tồn tại.

30. Chương 30: Năng Vương Ngày Cũ

- Cô ấy không gặp cậu nữa đúng không?

Phương Vũ Hiên lật trang sách trước mặt, chăm chú nhìn vào những hàng chữ nhỏ li ti ngang dọc. Mái tóc dài đã được buộc lên gọn gàng, cậu chỉnh lại gọng kính trên sống mũi rồi khẽ nói.

- Ủ, sáng nay tôi có đến nhà Vân Nha nhưng cô ấy không chịu ra ngoài.

- Gọi điện chưa? _ Vũ Hiên dùng giấy ghi chú đánh dấu đoạn đang đọc, không nhìn Hà Thanh mà bắt đầu viết dẫn giải lên tờ giấy xanh đỏ, chữ viết nhỏ nhưng bay bổng, các nét mềm mại, hóa ra thứ ngôn ngữ mà cậu ta đang viết là tiếng Pháp.

Hà Thanh thoáng ngẩn người.

- Chưa, Vân Nha tắt máy rồi! Tôi biết làm sao mới có thể giải thích đây... Mà cậu biết tiếng Pháp à, sử dụng nhuần nhuyễn như thế chắc phải học lâu lắm. _ Hà Thanh nghiêng người sang để nhìn cho kĩ.

- Cái này mình tự học, thời gian thì chẳng rõ nữa, rảnh rồi lấy ra xem thôi!

- Cậu...! Cậu đúng là con quái vật mà, y chang Vân Nha... _ Hà Thanh nhắc đến cô bạn lại thở dài, một mội gục mặt xuống bàn, hai cánh tay buông thõng đọng đưa như quả lắc.

Phương Vũ Hiên lắc đầu, cậu gấp quyển sách trên tay, gỡ mắt kính, thu dọn đồ dùng rồi cất tất cả vào trong túi. Hai người đang ngồi trên tầng hai của thư viện, khá khuất so với các vị trí còn lại. Cách đó khá xa cùng tầng chỉ có một nhóm một sách đang ngẫu nhiên đồng bài vở, không gian yên ắng có thể nghe được tiếng muỗi và tiếng sột soạt của những trang sách cứ thế bị lời than thở của Hà Thanh xen vào.

Thật sự không thể nào chuyên tâm học bài, hơn nữa nếu cứ ngồi ở đây thêm lát nữa, nếu cả hai không bị cô thủ thư khó tính đuổi ra ngoài thì chính bản thân mình cũng sẽ phát điên vì nhàm chán mất.

- Được rồi! Đừng buồn nữa. Chúng ta đi ăn món gì đi, hình như hôm nay căn tin có bánh hạnh nhân đó.

Màn hình vi tính ở chế độ chờ khẽ nhấp nháy trong căn phòng tối om.

Vân Nha nằm úp mặt xuống giường, nửa thân dưới chìm trong đồng chăn lộn xộn. Mái tóc ngang vai uốn xoắn thành từng búp nhỏ không còn như hôm qua mà rối tung, đan vào nhau thành một mớ không rõ hình dạng. Dưới giường, chiếc váy đỏ nhàu nhúm cùng đôi giày lấm lóc mỗi chiếc một nơi thật thảm hại.

- Vân Nha à, có người muốn gặp cháu... _ Cánh cửa gỗ phía bên trái cô vang lên những tiếng lóc cóc.

- Cháu đã nói là không muốn gặp anh ấy kia mà. Tại sao cứ bám dính từ sáng đến chiều cơ chứ. Bực quá! _ Vân Nha vừa nói vừa đập mạnh tay lên nệm, lông trắng theo đó bay ra.

- Không phải Hà Thanh... là bạn của nó.

Vân Nha ngẩng đầu vuốt tóc khỏi mặt, uể oải trượt xuống giường, lê chân đến cửa như một thây ma. Cô mở cửa nhìn Dương quản gia rồi nói.

- Là Hiếu Hy hay Ông Thần vậy bác? _ Tính khí của Vân Nha như thế nào ai cũng rõ, nhất là những người quen biết với cô hay Hà Thanh. Lúc này có thể đến tận nhà tìm, chắc chắn chỉ có Ông Thần hay Mạc Hiếu Hy mà thôi.

Bác Dương có vẻ lúng túng, giọng nói không được chắn chắn cho lắm.

- Cháu cứ xuống gặp người ta đi đã... Bác phải đi lấy áo cho phu nhân đây. _ Nói rồi Dương quản gia vuốt lọn tóc rối trên đỉnh đầu Vân Nha. _ Biết đâu đây là cái cơ để hai đứa làm lành thì sao, cháu tính giận thẳng bé đến bao giờ nữa chứ?

Thế là Vân Nha không thể trốn trong phòng được nữa, cô kéo tấm rèm cửa sổ và đứng tựa mình vào khung cửa cao. Từ đây, cô tiểu thư có thể quan sát toàn bộ khoảnh sân trước cũng như cửa chính của ngôi nhà, Dương quản gia đã khoác áo măng tô và đang gật đầu chào với người đợi phía dưới.

Thân hình khá cao nhưng hơi gầy, gương mặt trắng hồng cùng mái tóc dài lấp ló dưới mũ Béret(*) sọc tối màu. Vân Nha cắn nhẹ môi dưới. “ Thì ra là một cô gái, nhưng mình có quen biết cô ta đâu nhỉ?” Và khi chăm chú quan sát kĩ hơn ngoại hình người kia, Vân Nha chợt nhớ đến chuyện Hà Thanh vắng mặt tối hôm

qua. Còn lí do nào tốt hơn để giải thích cho hành động vô tâm của anh vào đúng ngày sinh nhật của cô chứ? Chẳng phải do người con gái khác hay sao?

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, đầu thể đổ hết mọi thứ lên đầu Hà Thanh khi mà hai người vẫn chỉ là bạn bè bình thường, việc anh có bạn gái đáng lẽ với tri kỉ như cô phải thấy vui thay cho họ, cớ sao lại giận dỗi núp mình trong phòng mà ghen tị với người kia? Cứ như vậy, Vân Nha chần chừ mãi rồi mới sửa soạn, chải lại đầu tóc cho gọn gàng rồi xuống dưới nhà.

Trong trường, người hoàn hảo ít ỏi vết như cô rất hiếm, xưa nay chỉ có kẻ khác ghen tị với Vân Nha chứ chưa bao giờ cô cảm thấy phải so đo với họ, đặc biệt là về vấn đề ngoại hình. Ấy thế mà khi bóng người kia càng lúc càng gần, Vân Nha tự nhủ thầm rằng trước nay mình đã quá tự phụ.

Người kia hơi dựa lưng vào cây cột trước nhà, mái tóc nhìn xa tưởng dài thực chất chỉ qua vai một đoạn, có chút gì đó hơi ngả màu do nắng nhưng không vì thế mà kém sắc, ngược lại thêm vài phần hoài cổ cũ xưa. Thân thể cao gầy, đường nét gọn gàng như tạc trong bộ y phục xanh rêu và đen có áo choàng dài. Đôi chân thon của người đó dưới ánh nắng cuối ngày như một cái bóng thứ hai, đẹp nhưng khó nắm bắt, tựa như người cách Vân Nha vài thước kia là một nhân vật bước ra từ những quyển tiểu thuyết tình cảm lãng mạn phương Tây mà thôi.

- Xin chào? _ Vân Nha lên tiếng.

- A! _ Người kia quay lại, gương mặt rạng rỡ. _ Vân Nha đúng không nhỉ?

- Là tôi, bạn là ai thế? _ Vân Nha hơi thắc mắc vì thực sự cô cảm thấy ở người mới lên tiếng có cái gì đó rất lạ. Thảo nào mà lúc nãy Dương quản gia lại bối rối như thế.

- Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện chút nhé?

Vân Nha có chút sững sờ, rốt cuộc là có chuyện gì mà phải hẹn nhau ra chỗ khác. Không lẽ cô gái này là bạn gái mới của Hà Thanh, lo sợ chuyện hai người quen nhau từ bé nên tính dằn mặt sao? Vân Nha vừa nghĩ vừa quan sát, người này có vẻ ôn hòa, chắc không có gì đáng lo.

- Ở đây không được à? _ Cô hỏi.

- Mình thấy không tiện lắm, hơn nữa người đàn ông vừa mới rời khỏi kia nói là sẽ về ngay. Như thế chẳng phải cuộc nói chuyện của chúng ta không được trọn vẹn sao? Hay là thế này đi, bây giờ cũng muộn mà mình lại biết có một nhà hàng gần đây khá ngon, chúng ta đến đó xem như là làm quen. Được chứ?

Thời gian là thứ kì lạ, nó trôi nhanh hơn vào những lúc con người không để ý và chậm đi lúc ngược lại. Chỉ với việc lên mạng quên đi nỗi buồn và nằm dài ảm ức trên giường mà một ngày của Vân Nha chẳng mấy chốc sắp hết. Màn đêm giống như chất mực sẫm màu chảy tràn lên cảnh vật, nhuộm đen tất cả và chống lại ánh sáng đủ màu của thành phố về đêm. Mọi người trên các con phố hàng quán ngày một đông hơn, thoải mái tự thưởng cho mình thời gian cùng bạn bè gia đình hay đơn giản chỉ là mua lại chút niềm vui giữa cuộc sống nhiều lo lắng bộn bề.

Nơi Vân Nha được dắt đến chỉ là một quán ăn nhỏ nằm trong khu vực cao hơn so với mặt bằng chung thành phố, diện tích không lớn nhưng đặc biệt bởi lối lên cho khách là một cái cầu thang đặt bên cạnh khu bếp, cầu thang nhỏ đó có thanh vịn bằng sắt uốn tạo kiểu hoa loa kèn chằng chịt dây nho. Một dãy bàn nhỏ dành cho hai người xếp cạnh nhau, từ vị trí nào cũng có thể nhìn xuống bên dưới.

Phục vụ dẫn hai người đến một cái bàn nhỏ nằm dưới hàng hiên đầy hoa bụi rồi hỏi món.

- Lady first !! _ Người kia cười.

- Vậy cho tôi một phần súp ngô là được. _ Vân Nha quay sang nói với người phục vụ.

- Một ly nước ép việt quất lá bạc hà.

- Sao cơ? _ Vân Nha ngạc nhiên.

(*)Mũ Beret trong tiếng Pháp chỉ một loại mũ mềm với hình dáng có thể thay đổi được. Loại mũ này được ra đời tại châu âu.

31. Chương 31: Tình Yêu Là Không Đủ....

Ngày hôm sau, Hà Thanh nhận được tin nhắn của Phương Vũ Hiên nói rằng cậu muốn nhờ anh chở đến một nơi đang tổ chức hội chợ ngoài trời. Vì không có xe cũng như nơi đó khá xa thành phố trong khi ngoài Hà Thanh ra thì Vũ Hiên không còn thân ai nữa nên mới bắt đắ dĩ cầu cứu.

Vậy là sau gần hai tiếng lượn lách cả hai cuối cùng cũng đến nơi.

Đó là khu đất hoang do một công ty tư nhân góp vốn, ban đầu hai bên tính toán đến việc sẽ xây một khu trung tâm lớn, cùng với hệ thống nhà ở tiện ích. Về sau do tuyến đường chính có thay đổi, giao thông dẫn đến nơi này trì trệ kéo theo dự án đã hoàn tất trên giấy tờ đi vào bế tắc. Tập đoàn đứng ra đầu tư hệ thống hạ tầng quyết định hủy hợp đồng, công ty tư nhân kia cũng vì thế mà phá sản, khu vực này về sau được chính quyền thu lại, chưa có kế hoạch cụ thể mà tạm thời dùng làm nơi tổ chức vài hoạt động nho nhỏ, xem như

không hoàn toàn bỏ phí diện tích.

- Cái quái gì thế? _ Một nhóm năm thanh niên mặc váy kẻ caro đi ngang phía trước khi Hà Thanh dừng xe ở bãi đậu.

- Có gì ngạc nhiên đâu. Chúng ta đang ở một buổi lễ hội văn hóa. _ Mạc Hiểu Hy xỏ đôi găng hở ngón, tươi cười vén tóc nói.

- Tôi tưởng cậu bảo đây là hội chợ ngoài trời thôi mà!

- Khác gì nhau đâu... A! Ở đây!

Hai người ở đầu kia của bãi đậu xe nghe gọi liền lại gần, trong đó cô gái đi phía trước nhìn rất quen.

- Vân Nha...? _ Hà Thanh ngạc nhiên, trông cô không có vẻ gì tức giận hay giận dữ gì anh nữa mà tỏ vẻ vui mừng, hơn nữa người đi cùng lại là...

- Lúc sáng xe em bị hỏng, may mà nhờ có Hạo Đình đồng ý đi cùng, nếu không chắc hai người phải tốn công chờ đợi rồi. À Vũ Hiên, đây là anh trai tớ - Lý Hạo Đình. Còn đây là người mà em đã nói cho anh nghe - Phương Vũ Hiên. _ Vân Nha nhanh chóng giới thiệu.

- Tớ? _ Hà Thanh lén đá vào gót chân Vũ Hiên. _ Cậu quen cô ấy à?

Vũ Hiên quay sang nhìn Hà Thanh bằng ánh mắt rất ngây thơ, cũng chẳng trả lời câu hỏi của anh mà bắt đầu nói chuyện với Vân Nha. Bên cạnh cô, Lý Hạo Đình trông có vẻ hơi bất ngờ khi nhìn thấy ngoại hình của cậu bạn em gái mình, đôi mắt hẹp sắc của hắn dường như hơi tối hơn mọi ngày.

- Anh Hạo Đình... _ Hà Thanh nói.

- Chuyện mày hẹn với Vân Nha rồi để nó đứng đợi tao biết rồi! _ Lý Hạo Đình thôi không quan sát Vũ Hiên nữa mà bắt đầu châm lửa một điếu thuốc, chậm rãi đưa lên môi rít nhẹ rồi thở ra. Khói thuốc dưới nắng tỏa ra thành từng dải xám vẩn vệt.

Sau đó bất chấp không khí đối lập, cả bốn người bắt đầu xếp hàng mua vé rồi men theo dòng người bước qua cánh cổng chẳng ngang hàng rào của lễ hội.

Khung cảnh phía trước rất náo nhiệt và sặc sỡ sắc màu, âm thanh cười nói hòa cùng âm nhạc, có tiếng sáo, tiếng kèn cả tiếng trống, loa gán rải rác trong khuôn viên tổ chức liên tục thông báo nội dung chương trình, địa điểm đang có trò chơi cùng nhiều thứ khác.

Vì nội dung chính của ngày tổ chức hôm nay là lễ hội văn hóa cho nên không khó để có thể nhận ra khá nhiều người mang trên mình quần áo cũng như những món phụ kiện nho nhỏ có đặc trưng của nhiều nước khác. Vân Nha và Vũ Hiên thích thú chạy khắp chỗ này đến chỗ kia, thậm chí Hà Thanh còn suýt không tin nổi vào mắt mình khi thấy Vân Nha không biết kiếm đâu ra một bộ tóc giả vàng cột nơ hai bên với những lọn tóc xoắn như lò xo, liên tục nảy lên nảy xuống theo cử động của cô. Bên cạnh, Vũ Hiên có vẻ tự hào với một cái khăn choàng hình tam giác có tua rua vẽ động vật hết như người da đỏ.

Không rõ hai người kia quen nhau thân đến mức nào mà hết phân nửa buổi sáng, Vân Nha hầu như chỉ nói chuyện với Vũ Hiên, thỉnh thoảng có liếc nhìn sang Hà Thanh với ánh mắt giống như trách móc anh quá cứng nhắc giáo điều. Trong khi bản thân Hà Thanh thì vô cùng khổ sở khi phải đi bên cạnh ông anh trai của cô.

Đến khi đã bắt đầu thấm mệt, Vân Nha quyết định đi mua chút đồ ăn trong những người còn lại có nhiệm vụ tìm một chỗ ngồi sạch sẽ. Bởi vì không thể giành phần với Lý Hạo Đình nên Hà Thanh đành ngồi lại, tranh thủ hỏi Phương Vũ Hiên điều anh thắc mắc từ lúc mới đến.

- Chiều qua tớ đến tìm cô ấy đấy! __ Vũ Hiên nghịch hàng tua rua trên cái áo choàng vừa mua lúc nãy.

- Đến tìm? Cậu biết nhà cô ấy sao? Mà hai người đã nói gì?

Phương Vũ Hiên lại im lặng, cậu mỉm cười nhìn lên những đám mây trắng xốp trên bầu trời, những lá cờ tam giác nhỏ xanh đỏ đủ màu bị gió thổi đến rung cả dây treo cho đến đoàn người rờn rợn đến lượt mình ở hàng xúc xích nướng. Đôi mắt vẫn trong veo như lần đầu tiên hai người gặp nhau, làn da trắng ửng hồng dưới nắng trông thật mong manh nhưng cũng thật đẹp.

Nếu như là con gái... chuyện sẽ thế nào?

Hà Thanh không nói gì nữa, ba tuần là khoảng thời gian không dài nhưng cũng đủ để anh biết được người bạn này của mình thường hay im lặng vào những lúc quan trọng. Mỗi lần như thế ở Vũ Hiên thường có gì đó bí ẩn, mơ hồ như một bức tranh màu nước nhợt nhạt. Chính vì tính cách có phần đặc biệt cùng ngoại hình kia mà Vũ Hiên hầu như không có lấy một người bạn, ít ra là do cậu kể như thế. Còn đối với Hà Thanh, qua những gì cậu đã làm với mối quan hệ của anh và Vân Nha, với sự thù địch không muốn đối mặt của Hạo Đình, qua những nụ cười hành động kia... Hà Thanh hoàn toàn có thể tin chắc rằng người bạn này của mình không hoàn toàn đơn giản như thế, chẳng qua trước giờ Vũ Hiên vốn không thích kết bạn chứ không phải không thể mà thôi.

- L'amour ne suffit pas... a souvent triste fin...

- Gì cơ? __ Hà Thanh giật mình.

- Tình yêu vốn không đủ và thường có kết thúc buồn. __ Vũ Hiên mơ màng đáp. __ Mình đã đọc ở đâu đó như vậy... Cậu nói xem điều đó có đúng không?

- Không có cái gì gọi là đủ cả cả, tình yêu cũng vậy thôi... __ Hà Thanh trả lời, nhìn theo ánh mắt Vũ Hiên về phía hàng người ở quầy thức ăn. Có lẽ trong đó có Vân Nha và Hạo Đình.

- Cậu đã yêu ai chưa?

- Tôi...

- Vậy thì cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu, chúng ta luôn thờ ơ với những gì mình đang có mà không nghĩ rằng nếu không giữ thì cái đang có cũng chỉ là tạm bợ, sẽ có ngày nó mất đi. Đến lúc đó có mấy ai dám tự hỏi bản thân đã làm những gì để phải bị như thế...

Phương Vũ Hiên quay sang nhìn Hà Thanh, những sợi tóc mảnh cứ thế bay theo gió.

- Mà này, Vân Nha có vẻ thích cậu đó.

- Vớ vẩn, cô ấy chỉ xem tôi như một người bạn lâu năm thôi. __ Hà Thanh vội từ chối.

- Để xem... __ Cậu khẽ cười, đôi mắt cong cong dưới hàng mi rậm.

Ở một góc khác, Lý Hạo Đình sau khi mua bánh kẹp cho Vân Nha đã lấy lí do gặp bạn để tách khỏi mọi người. Hắn nói với cô gái rằng sẽ rời đi cùng những người bạn nhưng thực ra lại đứng trong một góc khuất ngắm theo dõi hai người Vũ Hiên và Hà Thanh.

Vân Nha quay lại, vui vẻ truyền lời của anh trai rồi để lên bàn đồng thức ăn vừa mua, sau đó cô rút từ trong bọc giấy nhỏ vẫn kẹp bên người một quyển sách nhỏ rồi đưa cho Phương Vũ Hiên.

- John và Joel? _ Vũ Hiên ngạc nhiên nhìn vật trên tay, tuy trang giấy có phần ố vàng nhưng vẫn rất chắc chắn, chữ in rõ ràng, hơn nữa phần bìa ngoài được làm bằng da có in nổi nhũ. Mùi giấy cũ hòa cùng mùi mực năm tháng mang lại vẻ dễ chịu. Bên ngoài dòng chữ nhũ rõ ràng hơi uốn lượn; John và Joel.

- Quà của tớ, có đi có lại đúng không? _ Vân Nha nói.

- Chỉ là bữa tối thôi mà... _ Phương Vũ Hiên lắc đầu rồi nhẹ nhàng mở quyển sách trên tay ra.

Hà Thanh tò mò ngó nhìn, thì ra toàn bộ quyển sách được viết bằng tiếng Pháp. Những dòng chữ uốn lượn phía trong suýt làm anh nhức đầu.

- Mình biết câu chuyện này, trong đó có hai nhân vật giống cậu và Hà Thanh lắm. _ Cô liếc nhìn Hà Thanh bằng vẻ mặt châm chọc. _ John và Joel yêu nhau, tất nhiên mọi người xung quanh không để ý...

- Rồi sau đó thế nào...? _ Hà Thanh buột miệng hỏi.

- Họ mãi mãi không đến được với nhau! _ Phương Vũ Hiên chậm rãi trả lời. _ Một kết thúc buồn...

32. Chương 32. Nếu Chết Là Điều Đơn Giản Nhất...

Thời gian cứ thế trôi đi, một năm mười hai tháng cuối cùng cũng chỉ như cái chớp mắt. Có nhiều việc ngỡ như quên thật ra lại sâu sắc ám ảnh đến tâm can, lắng mình nằm yên chực chờ cơ hội một lần nữa trở mình khiến con người day dứt. Vô cây sần sùi trong khuôn viên trường bao nhiêu vết nứt là bấy nhiêu nỗi niềm không thể gọi tên trong ẩn chứa trong thâm tâm Hà Thanh.

Đã từ rất lâu rồi, lâu đến tựa chừng như ngay cả niềm vui chỉ tựa một nụ cười, đôn đau gian khổ cũng như giọt nước mắt nhẹ rơi. Bắt đầu vào ngày anh gặp cô trong bữa tiệc xa hoa ấy, Vân Nha bé nhỏ với chiếc váy màu vàng rực rỡ tựa ánh dương, hai bím tóc dày nhưng ngắn lác lác theo mỗi bước chân, Hà Thanh đã có lúc nghĩ rằng cuộc đời sau này định sẵn sẽ mãi dành cho cô bé nghịch ngợm anh gặp hôm ấy...

Vậy mà trải qua bao nhiêu chuyện, nghĩ lại tất cả chỉ như phút bốc đồng ngây thơ của trẻ con, bởi vì giờ đây, Hà Thanh đã có thể chắc chắn một điều rằng; con đường của anh và Vân Nha là không giống nhau, ép buộc được gì khi bản thân anh không dành cho cô thứ gọi là tình yêu.

Tri kỉ... không hơn không kém.

Vẫn những lần hẹn cùng nhau ăn trưa trong khu vườn phía sau khu nhà nghệ thuật, những lần cùng đi dạo nói chuyện băng quơ đủ thứ chuyện trên đời, vài lời hứa chẳng hại ai, dăm suy tính cho tương lai phía trước. Hà Thanh và Vân Nha, hai con người tưởng như sẽ dành cuộc đời cho nhau dưới con mắt của chúng bạn và gia đình.

Kết thúc năm thứ nhất, khoảng chừng giữa học kì năm thứ hai, Vân Nha bắt đầu ngỏ ý rủ Phương Vũ Hiên cùng ăn trưa chung với họ. Cô nhận thấy việc để cậu bạn tha thẩn một mình vào giờ nghỉ trưa là điều không nên, nhất là khi giữa ba người đã có rất nhiều chuyện vui.

Một ngày ít nắng, cô sinh viên chân thấp chân cao chạy đến chỗ hẹn quen thuộc, lá me nhỏ xú dính lơ phơ trên mái đầu, đôi tay giữ chặt một vật trước ngực.

- Vũ Hiên, Hà Thanh nhìn này! _ Vân Nha gọi.

- Từ từ thôi, ngã bây giờ. __ Vũ Hiên nhắc, cậu phải lá cây trên băng ghế đá bên cạnh, xếp lại chồng sách mới mượn của thư viện rồi nhìn Vân Nha. __ Cái gì thế?

- Máy ảnh đấy!

- Sao cơ? __ Vũ Hiên quay sang Hà Thanh. __ Cậu biết à?

- Tất nhiên, tối qua cô ấy cứ nằng nặc đòi tôi đi chọn máy cùng, báo hại sáng nay không có bài nộp thầy...

- Chứ không phải anh lười rồi đổ vấy hết cho em à?

Hà Thanh và Vân Nha cứ thế nói qua nói lại một lúc, tận cho đến khi Vũ Hiên dọa sẽ ăn hết phần mới khiến cho cả hai ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Vũ Hiên này!

- Sao?

- Cậu đẹp thật đấy!

- Vân Nha có thấy dùng từ ‘đẹp’ như thế với mình là chê cười các bạn nữ khác hay không? __ Phương Vũ Hiên vẫn tập trung vào quyển sách đang đọc dở, chậm rãi trả lời.

- Không đâu, cái ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy, tớ cứ nghĩ cậu là bạn gái mới của Hà Thanh, vì cậu mà anh ấy quên mất hôm lễ hội cũng chính là sinh nhật tớ nữa cơ. Buồn cười nhỉ? __ Vân Nha vui vẻ nói.

Ở đầu kia cái bàn, Hà Thanh nhìn hai người với ánh mắt kì lạ.

- Nhưng thật may... __ Cô gái rời khỏi ghế, ôm lấy cánh tay rồi dựa đầu hít hà mùi dầu thơm từ mái tóc Vũ Hiên. __ Cậu là con trai nhỉ? Hai người làm sao mà yêu nhau được chứ?”

Không biết Vũ Hiên nghĩ gì trong đầu khi nghe những lời nói ấy, chỉ biết cậu thôi không đọc nữa mà gấp lại những trang giấy, ngón tay gầy với đầu móng hồng hào búng nhẹ lên chóp mũi Vân Nha.

- Phải rồi, người như cậu ấy chỉ có Vân Nha mới là tuyệt nhất! __ Vũ Hiên nhẹ giọng trả lời rồi ngả người nhìn trời, mắt kính đang mang phản chiếu nền trời xanh cùng mây trắng thấp thoáng giữa những tán cây thẫm màu. __ Yêu sai người, cuối cùng chỉ mang lại nỗi đau mà thôi...

Cậu nói cuối cùng đó dường như không dành cho Vân Nha. Bởi vì cô gái vẫn thích thú nghịch tóc Vũ Hiên, chiếc máy ảnh mới mua bị lật qua lật lại đến chóng mặt.

Sau đó, Vân Nha bắt đầu chạy ngang chạy dọc đòi chụp hình mọi người. Ngay cả Lý Hạo Đình với vẻ chán chường hận đời hút thuốc trong một góc hành lang khuất cũng bị kéo ra ngoài, hẳn vốn không muốn làm em gái mình mất hứng nên miễn cưỡng đứng im.

Tách.

Ba người Hạo Đình, Vân Nha, Hà Thanh trong bức hình chụp từ máy ảnh lấy liền trên tay Vũ Hiên. Ba con người, ba thái độ, ba suy tính khác nhau. Vào lúc ấy, máy ai có thể ngờ rằng, sau này nhìn lại chẳng còn được như xưa.

Lý Hạo Đình hơn Vân Nha một tuổi, năm cuối cùng trước khi tốt nghiệp vẫn nghĩ rằng sẽ thuận lợi suôn sẻ trôi qua ngỡ đâu lại xảy đến một biến cố lớn. Tất cả bắt nguồn từ cái chết của một cô gái tên Nhạc Tự Linh.

Quay ngược trở về trước hai ngày, bà chủ của một dãy nhà trọ nằm phía đông thành phố trong lúc thu tiền giữa tháng đã nhận thấy gian nhà của chị em họ Nhạc có điều bất thường. Bỏ qua cô chị Tự Hòa phải vào viện tâm thần để điều trị tâm lý, thì cô em gái Nhạc Tự Linh hầu như không bao giờ đóng kín cửa cả đêm lẫn ngày như thế này.

Khu nhà trọ phía đông vốn là nơi của người có thu nhập thấp, chật chội, bẩn thỉu nhiều rủi ro, thế nhưng đối với những người làm không đủ ăn thì có một nơi để ngủ lưng mỗi tối đã là điều may mắn nhất, bởi thế mặc kệ người ta nói ra sao về nơi đó thì vẫn không có ít người đến thuê trọ.

Tự Linh và Tự Hòa, không quá xinh đẹp nhưng thừa vẻ hiền dịu ngoan ngoãn. Cô chị Nhạc Tự Hòa nghe đầu trước kia quen được một vị thiếu gia nào đó họ Lý, hàng xóm và những người quen biết cũng vì thế mà mừng cho cô gái nghèo, thế nhưng chuyện đời thật khó nói trước. Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi sau đó, không hiểu có chuyện gì xảy ra mà cái bụng của Tự Hòa ngày một lớn, thần trí cũng không còn bình thường như trước mà thường xuyên thất thần lơ đãng.

Người tốt bụng thì mỗi ngày một lần ghé qua phụ giúp trông nom, người xấu tính thì chỉ chiết dè bỉu sau lưng cô gái chữa hoang bị người yêu bỏ. Cứ thế tất cả mọi việc đều dồn lên đầu em gái Tự Hòa là Tự Linh.

Ban ngày Tự Linh nhận vá áo sửa đồ, ban đêm thì đóng cửa đi làm thứ gì đó. Thời gian đầu khó khăn đủ điều, có những hôm Tự Hòa nổi điên lao vào đóng quần áo cô nhận làm mà xé tan nát, khiến cho tiền không những không kiếm được mà còn phải đền lại cho người ta. Tuy nhiên thời gian gần đây, không rõ Nhạc Tự Linh kiếm được việc mới hay được lên chức mà đã có thể đưa chị gái mình phá đi cái thai trong bụng kèm theo điều trị nội trú ở một viện tâm thần trong thành phố.

Ai có thể ngờ rằng, Nhạc Tự Linh thế mà lại thất cổ tự tử.

Bình thường cô gái sẽ dậy từ sớm, mở tất cả cửa sổ cũng như cửa ra vào cho thông thoáng, sau đó mang cái may máy cũ ra chỗ có nắng chiếu vào mà bắt đầu cặm cụi với đồng quần áo. Thế nên sau ba ngày liên tục không thấy bóng dáng, cộng với mùi lạ thoát ra từ gian nhà, bà chủ họ Giang quyết định kêu thợ đến phá khóa kiểm tra bên trong.

Nội thất rở tiền ngổn ngang, chai lọ vương vãi, một bóng đen cứ thế đứng đưa theo cơn gió lùa qua cánh cửa mới mở. Gương mặt vàng vọt, mắt mở to, chân tay phù nề nhưng vẫn còn có thể thấy được đôi ba phần đáng người lúc sống. Ruồi bọ cứ thế chao đảo, nếu nhìn kĩ còn có thể mơ hồ thấy được khoe mắt trợn trừng kia có vật gì đó trắng trắng ngoe nguẩy.

Tự Linh chết rồi, cảnh sát đến. Họ kiểm tra một lượt xung quanh và phát hiện vài thứ liên quan đến Lý Hạo Đình. Lại thêm một thời gian, lần này dính dáng đến Nhạc Tự Hòa, rồi người này người kia. Cho đến khi sự việc gần như không thể kiểm soát được, Lý Thừa Ân quyết định dùng tiền cũng như sự quen biết của mình che giấu tất cả.

Lý Hạo Đình cứ thế ra nước ngoài dưới danh nghĩa học nâng cao, nhưng thực chất những người trong cuộc đều biết rõ tất cả chỉ là chạy trốn khỏi tai tiếng chờ cơ hội lắng xuống mà thôi.

Chỉ là... nếu như hắn mãi không trở về thì tốt rồi...

33. Chương 33: Ký Ức Của Chúng Ta

34. Chương 34: Vĩnh Biệt Diesel

35. Chương 35: Xin Lỗi.

Hà Thanh trở về khách sạn. Từ ngày một lần nữa tỉnh dậy trong bệnh viện với đầy đủ kí ức, nhà giống như một cơn ác mộng kinh hoàng với đủ thứ dụng cụ tra tấn, giày vò. Cái ghế nệm êm ái ở phòng khách tựa bàn chân, giường như bàn gỗ, nước như thuốc độc,...

Cuộc nói chuyện của hai vợ chồng trẻ trong phòng dịch vụ đặc biệt của bệnh viện ngày ấy thế nào nhỉ? À, phải rồi. Anh nằm trên giường với thân thể băng bó hết như cái lần ở Phi Lai Phong, ngược nhìn vợ với ánh mắt đủ mọi cảm xúc, hai bàn tay như muốn giật tung toàn bộ dây dẫn trên người để lao đi tìm Vũ Hiên.

Nhưng Vân Nha chỉ lắc đầu. Hơn mười năm thanh xuân để yêu, vậy mà trong thời gian đó, đọng lại trong anh được những gì? Cô đột nhiên cảm thấy hoang mang khi mà những hoài niệm của cả hai thế mà chẳng vượt qua nổi số đếm trên đầu ngón tay. Mười năm tuổi trẻ đó, cô đã làm gì với cuộc đời mình? Cũng đâu

có gì khó nhớ; Quen nhau lúc mười tuổi, sau đó bốn năm đại học đơn phương một người và ba năm đi bên cạnh mỗi tình song phương đó.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Vân Nha cũng không hối hận.

“ Hà Thanh, anh đang sống bằng trái tim của Vũ Hiên, anh đang nhìn cuộc đời bằng đôi mắt của Vũ Hiên. Anh muốn trái tim cậu ấy phải đau khổ sao? Muốn đôi mắt cậu ấy phải nhìn cuộc đời bằng một màu xám sao?”

Vân Nha biết khi nói ra điều này là một lần nữa róc nát tim gan, máu thịt người cô thương yêu nhất, và cũng chính nó khiến bản thân phải thêm dần vật. Nhưng biết làm sao được, cuộc sống vốn đầy rẫy cay đắng trong khi tình yêu lại chẳng thể cưỡng cầu, tất cả những việc như thế biến đời anh và đời cô như loài xương rồng mọc giữa sa mạc. Chỉ có điều Hà Thanh à, xương rồng vẫn có thể nở hoa, tại sao chúng ta lại không thể?

“ Vũ Hiên ơi, tớ có lỗi với cậu nhiều lắm! Chính tớ đã sửa kết quả xét nghiệm báo cáo khu khai quật hôm ấy, chính tớ dùng tiền mua chuộc cấp trên để ép cậu rời Bắc Kinh. Con chó cậu tặng Hà Thanh, tự tay tớ đã giết nó. Tất cả kỉ vật hai người, tớ cũng đốt sạch tất cả... Bây giờ Hà Thanh như một người khác, lúc nào cũng điên cuồng tìm kiếm quá khứ, tìm kiếm hình ảnh của cậu. Tớ phải làm sao đây Vũ Hiên? Anh Hạo Đình cũng mất rồi... cậu cũng chẳng còn. Ấy thế mà tại sao ông trời vẫn còn dọa dằn tớ, vẫn không cho tớ được một tình yêu toàn vẹn?

Mùi thuốc khử trùng cứ thế thoang thoảng trong không khí, tường ốp gạch bông, sàn men trắng đến nhức mắt. Vân Nha ngồi im trên ghế còn Hà Thanh nằm xoay mặt vào tường, mỗi người trong họ đều có những suy nghĩ và câu hỏi riêng.

- Cậu ấy đang tham gia khai quật một ngôi mộ cổ thời Tây Hạ (*) ở Lão Hùng Lĩnh (**) thì bị người của Lý Hạo Đình bắt. __ Hà Thanh bắt đầu nói bằng chất giọng đều không cảm xúc, tựa như đã quá mệt mỏi với những chuyện dồn dập xảy đến với bản thân.

- Em xin lỗi...

- Tên của Vũ Hiên không hiểu vì sao lại trong bản danh sách thành viên tham gia khai quật lúc đó. Cậu ấy vốn không cần phải đến tận hiện trường như vậy...

- Em xin lỗi...

-Em có biết anh đã gần như phát điên khi biết chúng đối xử với cậu ấy như thế nào không? __ Hà Thanh nắm chặt lớp ga trắng trải giường, giọng nói vô cảm bỗng chốc chuyển thành âm điệu giận dữ xót xa. __ Anh thật vô dụng, đã không làm được gì mà còn liên lụy đến Vũ Hiên. Khi chúng nhét bọn anh vào cái thùng xe đó, cậu ấy đã cười... cười rất vui đấy Vân Nha! Cậu ấy bảo đây trời không làm gì được, rằng cậu ấy nhẫn nhịn vì biết bọn chúng sẽ đến công trường vận chuyển và đóng gói bao bì của công ty Hạo Đình, và rồi từ đây sẽ có đường chạy trốn. Chỉ là... sau đó chân anh bị thương.

Vân Nha nắm lấy bàn tay Hà Thanh, anh để mặc cô gỡ những ngón tay ra khỏi lớp ga trải.

- Cảnh sát bảo họ nghe thấy tiếng động lớn, đến khi xông vào thì có rất nhiều người chết.

Hà Thanh cười, ngực bị va chạm theo cử động nhói đau. Anh ho vài tiếng rồi cố gắng nén lại nói tiếp.

- Ừ, Vũ Hiên làm đó. Chân anh bị chúng đánh gãy khi đến nơi Hạo Đình hẹn. Cậu ấy làm anh bất ngờ lắm, bao nhiêu năm chúng ta cùng chơi với nhau... hóa ra vẫn còn quá nhiều điều bí ẩn chưa biết được về Vũ Hiên. Vân Nha à! Em phải thấy cách cậu ấy hạ đám giang hồ đó. Tuyệt lắm! Chắc lúc trước bọn chúng phải tốn kha khá công sức ở Lão Hùng Lĩnh mới có thể tóm được Vũ Hiên. __ Hà Thanh ngừng lại một chút để thở. __ Sau đó chỉ còn Lý Hạo Đình, cả anh và Vũ Hiên đều không muốn làm bị thương anh ấy, thế nên bọn anh men theo con đường lên núi. Lúc ấy, thực sự đó là nước cùng rồi Vân Nha à, chân anh đau đến mức tưởng chừng không thể di chuyển, mà để quay trở lại thành phố là chuyện không thể. Con đường đó quá xa, quá khó đi, chưa kể còn một nhóm nữa có vũ khí đang trong quán rượu cuối đường. Hạo Đình kiên quyết không tha cho anh và Vũ Hiên, anh ấy rút ra một khẩu súng đã lắp sẵn ống giảm thanh rồi lao theo.

- Hạo Đình... tại sao anh ấy lại làm những chuyện như thế? __ Vân Nha lẩm bẩm, dù nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai người chồng bị thương đang nằm trên giường. Anh nhoài dậy, dựa lưng vào tường rồi đặt hai bàn tay cô vào giữa cái nắm thô ráp chai sần của mình.

- Vì anh ấy cũng giống như anh, yêu người không nên yêu...

- Em... em bây giờ không biết phải làm sao cả? Tất cả là do em... do em phải không anh? __ Vân Nha mím môi, giọng nói thoát ra từ kẽ miệng run rẩy. Cô nhìn chồng mình bằng đôi mắt trực chỉ trào nước. __ Hôm đó, Hạo Đình đã gọi điện nhưng em chỉ biết quát anh ấy, em nói rằng em xấu hổ vì có một người anh như thế. Nếu như lúc ấy, em bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ thì mọi chuyện đã không như vậy.

Hà Thanh thở dài nhìn cô gái vốn dĩ tươi tắn rực rỡ nhiệt huyết như mặt trời giờ đây vì anh mà trở nên tiêu tụy. Gương mặt đã bắt đầu xám đi, quầng mắt thâm không thể che giấu dưới lớp trang điểm vội vàng, làn tóc xơ rối ôm lấy vùng má xương xẩu, quần áo trên người nhìn kỹ có thể thấy vài đường nhăn nhúm. Chuyện gì đã xảy ra với Vân Nha của anh vậy? Trong thời gian anh đến Phi Lai Phong cô đã trải qua những gì mà lại đến mức suy sụp như thế?

- Em đừng trách bản thân nữa... Mọi chuyện đã quá đủ rồi! __ Anh khẽ nói.

- Hà Thanh...

- Dù cho hôm ấy em có gặp anh trai mình thì mọi chuyện vẫn sẽ phải xảy ra. Hạo Đình vốn dĩ đã không ưa anh, chuyện Vũ Hiên càng như giọt nước tràn ly chi phối hành động của anh ấy. Em có biết, công ty của Hạo Đình làm rất nhiều chuyện không sạch sẽ đằng sau không? Anh ấy dùng tiền để mua chuộc một số người thực hiện hành vi phạm pháp, không được thì thuê băng nhóm xã hội đen triệt đường lui của họ. Công trường ở Phi Lai Phong bề ngoài là nơi đóng gói và vận chuyển bao bì cho tập đoàn dược Mộc Vũ chi nhánh Hàng Châu thực chất lại chính là nơi trung chuyển ma túy và chất cấm. Anh trai em ngoài việc đứng tên sở hữu công ty con tập đoàn Mộc Vũ còn có trong tay không ít vũ trường và khách sạn, thậm chí cả mua bán thân xác phụ nữ... Hạo Đình biết tình cảm của em dành cho anh, biết anh thầm thương Vũ Hiên, lại không thể chịu đựng cảnh em suốt ngày đau khổ đơn phương... thế nên việc này việc kia gộp chung, anh ấy cho đàn em mai phục bắt cóc Vũ Hiên rồi lấy đó làm mồi nhử để anh tự đưa đầu vào lưới, đến quán rượu nhỏ ngoại ô Hàng Châu đêm đó...

- Sau khi cảnh sát trả lại xác Hạo Đình cũng đến nói chuyện với ba mẹ em. Lúc ấy em không được vào nhưng có thể nghe được âm thanh hốt hoảng rồi lớn tiếng phía trong.

- Chẳng thể trách được! Ba em chỉ có mỗi anh ấy là con trai...

- Xin lỗi anh, Hà Thanh! Bọn em đã gây ra quá nhiều nỗi đau cho anh và Vũ Hiên. __ Vân Nha cúi đầu, đôi vai run run.

Bên ngoài có tiếng mở cửa, tiếng nói của nhiều người, có lẽ lại có ai đó nhập viện. Hà Thanh trong phòng chậm rãi đưa tay vuốt lại tóc cho vợ, ánh mắt mệt mỏi.

- Chúng ta li dị đi!

(*) Tây Hạ: Là một triều đại (1038 - 1227) do người Đảng Hạng kiến lập trong lịch sử Trung Quốc nằm ở phía tây bắc bộ Trung Quốc.

(**) Lão Hùng Lĩnh: ở nội địa Tương Tây, rừng sâu vực thẳm cách biệt có hình dáng giống gấu nên gọi là Lão Hùng Lĩnh.

36. Chương 36: Giá Như Có Thể Quên...

“ Chúng ta li dị đi! Đã đến lúc em đi tìm hạnh phúc của mình. Ở bên anh em chỉ có nước mắt cùng nỗi đau mà thôi. Nhìn đi Vân Nha! Đã bao lâu rồi em chưa cười thật lòng, chưa ăn được một bữa cơm mà không chan cùng nước mắt, được ngủ yên giữa những lần giật mình tỉnh giấc. Người ngồi trước mặt anh đây không phải em, càng không phải cô gái nằm đó dưới hàng cây trường đại học. Vân Nha của anh, của Vũ Hiên, của mọi người lúc nào cũng phải cười, phải mạnh mẽ vô lo... chứ không nên tiêu tụy, xác xơ như thế này. Mọi chuyện đã kết thúc, anh đã tìm lại được kí ức, em cũng không cần phải dằn vặt khổ sở... những gì đã qua xin hãy để mình anh giữ trọn, còn em ... hãy cứ bước tiếp cuộc đời mình đi thôi.”

Hà Thanh đã nói những lời đó vào cái ngày hai vợ chồng ở bệnh viện. Vân Nha nghe vậy chỉ nhìn anh trong im lặng, cuối cùng đồng ý. Cô nói anh hãy nghỉ ngơi cho tốt, chuyện hai gia đình hãy để cô giải quyết. Họ đã bên nhau trong gương ép hơn hai năm trời, cố gắng thêm vài tháng cũng chẳng có gì lớn lao.

Anh gật đầu hôn nhẹ lên trán Vân Nha, đôi môi nứt nẻ chạm vào làn da lạnh lẽo run run của vợ, mặc dù gương mặt bị lớp tóc lòa xòa che khuất nhưng Hà Thanh hiểu Vân Nha đã phải cố gắng đến thế nào để không ngã quỵ.

Hãy để lần đau này là cuối cùng...

- Cậu về rồi! __ Mạc Hiểu Hy bưng một nồi đất lớn ra bàn ăn.

- Về mặt đó là sao thế? Cậu đối xử với bạn bè lâu năm kiểu đó à? __ Uông Thần xộc muống vào đĩa trứng đánh trước mặt rồi nuốt trọn, dọc đường di chuyển từ bàn đến miệng rơi vãi không ngừng. Tiêu Diêu Vũ giật mình đẩy cái khăn về phía cậu ta.

- Tự thân mọi người đến đây đòi ở chung, có nhà cửa công việc thì không lo. __ Hà Thanh cởi áo khoác ném lên ghế, uể oải ngồi phịch xuống. Đám bạn ồn ào rắc rối này mới đến đây ngày hôm qua, cứ thế không nói không rằng chia nhau làm đủ thứ chuyện, cũng may chỗ này gần như là một gian nhà, nếu không có khi bốn người đàn ông phải chen chúc nhau mất.

- Thanh Nhi này, tớ mới xin chuyển công tác từ Hàng Châu về đây. __ Mạc Hiểu Hy nói.

- Ừm, cũng tốt. Chỗ đó kìm hãm tài năng của cậu quá lâu rồi! __ Hà Thanh chậm rãi múc ít canh vào chén, nhấp nhẹ môi rồi trả lời.

- Tớ thấy Vân Nha ở khoa sản!

- Có lẽ cô ấy đến thăm bạn.

- Nhưng...

Ba người còn lại đưa nhau ánh mắt ngại ngùng, Hà Thanh cứ thế cắm cúi ăn nên hoàn toàn không để ý, cuối cùng Tiêu Diêu Vũ khẽ vỗ nhẹ lên vai Hiểu Hy, cậu bạn không nhắc đến Vân Nha nữa mà chuyển hướng sang đề tài thức ăn, phim ảnh cùng mấy thứ linh tinh.

Không khí nặng nề nhờ thế mà vơi đi chút ít, thậm chí Hà Thanh còn có thể ăn được đến gần nửa con gà béo mỡ.

Sáng hôm sau Hà Thanh quyết định đến công ty làm việc, vì suy cho cùng anh không thể ở nhà trốn tránh mãi được. Người trong công ty lúc đầu chỉ lén nhìn từ phía sau quầy về tò mò, kẻ mạnh dạn hơn thì đến gần hỏi thăm vài câu rồi cũng chẳng có gì nữa. Xem ra Vân Nha và người trong gia đình đã giải quyết mọi chuyện trong lúc anh vắng mặt rồi.

Đầu của Hà Thanh đã không còn đau nữa, cảm giác trống trải trong lòng cũng biến mất. Vì thế vào giờ nghỉ trưa, anh quyết định thưởng cho bản thân một bữa ăn tử tế tại nhà hàng ở tầng ba. Đến khi quay lại thì đã thấy một phong thư nằm trên bàn từ lúc nào.

- Cô Hoắc, phong thư kia ai gửi thế? Không giống thư tín bình thường. __ Hà Thanh mở cửa phòng bên cạnh hỏi thư kí riêng.

- Lúc này tôi có gặp nhân viên bưu điện dưới lầu, anh ta bảo có người kí gửi hôm nay chuyển thư đến công ty ta, người nhận là anh đó Hà Thanh.

- Thế à? _ Anh lắm bầm.

- Anh xem đi, tôi thấy thư đó cũng thật kì lạ, hình như đã được cất trong kho lâu lắm rồi. Ban này lúc chạm vào phần ni lông bọc ngoài tay tôi bắn hết cả.

- Cám ơn cô! _ Hà Thanh gạt đầu với Hoắc thư kí rồi đóng cửa, trở về chỗ ngồi của mình.

Phong thư trước mặt không lớn lắm, chất giấy đã ngả vàng có phần dòn xốp, mặt trên có dấu bưu điện Hàng Châu kèm vài dòng thông tin người nhận, không thấy ghi tên người gửi. Hà Thanh khẽ nhú mày, thư này được kí gửi hai năm trước đúng vào cái ngày anh bị tai nạn.

Trùng hợp hay còn điều gì chưa được làm rõ?

Bàn tay nhẹ nhàng xé cạnh phong thư. Một tờ giấy gấp tư rơi xuống với nét chữ vô cùng quen thuộc. Các nét mảnh uyển chuyển, phẩy, móc hay móc thiếu lược nhưng lại hài hòa, tựa hồ như một bức tranh thủy mặc được tạo nên từ những con chữ. Thư viết:

Chào Hà Thanh.

Đạo này cậu và Vân Nha vẫn khỏe chứ? Thứ lỗi cho mình vì đã không gặp được hai người, cậu biết đấy, chỗ mình đang ở xa lắm, có lẽ chẳng có cơ hội để nhìn thấy gia đình nhỏ của cậu... À mà nhắc đến gia đình mới nhớ, hai người có em bé chưa vậy? Trai hay gái? Giống Hà Thanh hay Vân Nha? Cá nhân mình muốn nó giống Vân Nha hơn, dù gì thì xinh xắn nghịch ngợm như cô ấy vẫn tốt hơn một người lúc nào cũng im im khô khan như cậu.

Đừng suy nghĩ nhiều quá!

Dù gì mình cũng chẳng phải lo lắng đến cuộc sống sau này như thế nào, chẳng phải thức dậy vào một buổi sáng nào đó với cái gối rụng toàn tóc và làn da nhăn nheo. Hà Thanh ạ! cậu không phải dằn vặt vì đã sống bằng sinh mạng mình để lại, vì thực ra đó chỉ là một hành động ích kỉ của chính bản thân mình thôi.

Cậu có nhớ câu chuyện về gia đình tốt bụng nhận nuôi mình, cho mình cái tên Vũ Hiên không? Có thể cậu không biết chứ thực ra chẳng có cha mẹ nuôi nào cả, và dĩ nhiên cũng chẳng có người chị gái bất hạnh bị kẻ khác đụng phải vào hôm đó. Tất cả chỉ là bịa đặt.

Bạn cậu, Phương Vũ Hiên này vốn dĩ không nên tồn tại.

Cậu luôn thắc mắc vì sao mình hay mơ màng cũng như có ngoại hình nữ tính đúng không? Phải rồi, người chị bị tai nạn ấy - chính là Vũ Hiên cậu biết đấy! Mình vốn dĩ mắc một căn bệnh, mà cậu có thể gọi đơn giản là hoang tưởng. Đôi lúc 'chị ấy' ở đây, lúc khác lại là mình. 'Chị ấy' thích chàng hoàng tử tóc xoắn màu hạt dẻ bên bờ sông Sein, thích những câu chuyện lãng mạn dưới tháp chuông, trên cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước.

Gia đình sợ hãi, mà thật ra cũng chẳng trách họ được. Vì 'chị ấy' vốn nóng nảy lại có phần kiêu ngạo trong khi mình lại quá yếu đuối, chỉ biết nép mình trốn chạy. Và Hà Thanh ạ! Cuối cùng cái gì phải đến sẽ đến.

Khi ấy mình vừa tròn năm tuổi, 'chị ấy' muốn một cái váy trắng xòe tung giống như ngàn cánh hoa xếp lại nhưng bố mẹ không đồng ý. Mặc kệ van xin đến thế nào, 'chị ấy' vẫn tức giận lao đến cầu xé mẹ. Vĩa hè nhấp nhô, trời lại đang mưa lất phất, mẹ mình trượt chân ngã ra đường đúng lúc có một chiếc xe chạy đến...

Sau đó, họ hàng bên ngoại chì chiết bố mình, nói ông không biết dạy con, nói ông nhu nhược giữ lại đứa đáng chết như mình nên mới xảy ra cố sự. Cứ như vậy nửa năm thì họ mang mình đi.

Ở nơi chốn mới lạnh lẽo, bốn bức tường trắng vô cảm, đủ loại máy móc thuốc men mà những người áo trắng bảo tốt cho sức khỏe ngày ngày được mang đến, đau lắm! Cậu không thể hiểu cảm giác bị khóa chặt vào tấm sắt lạnh lẽo chờ đợi dòng điện chạy qua đầu nó kinh khủng đến thế nào đâu. 'Chị ấy' cứ hét, cứ cắn lung tung, và họ thì cứ đứng bên cạnh. Cho đến khi tiếng hét ấy tắt lịm, không gian xung quanh hoàn toàn im ắng thì bố đến.

Mình nằm trên cái giường dày đặc dây nhựa, cố gắng lắng nghe âm thanh mọi người đang nói chuyện bên ngoài. Có phải sắp được rời khỏi cái địa ngục này đúng không?

Nhưng tất cả chỉ như một trò đùa, bốn bức tường trắng không biết từ khi nào trở thành ngôi nhà quen thuộc của mình. Trong thời gian đó, mình đọc và học tất cả những gì có thể. Không phải muốn mà là đó là cách duy nhất để quên đi quá khứ, để nhắc mình vẫn là một con người.

Cái ngày cậu gặp mình trong phòng mô hình cũng chính là ngày đầu tiên rời khỏi nơi đó, bố mình xem ra vẫn còn chút tình thương, ông sắp xếp cho đứa con sống gần 2/3 số tuổi đang có trong viện tâm thần một ngôi trường và một tài khoản ngân hàng dư dả... và đó cũng là lần cuối cùng Vũ Hiên này nhìn thấy ông ấy.

Hà Thanh ạ! Cậu đã biết cuộc đời mình thế nào rồi đấy! Hạo Đình tuy xấu, nhưng anh ấy không nhẫn tâm hại chết cả người sinh ra mình. Cậu còn có người thân sẵn sàng làm tất cả, có Vân Nha yêu thương bằng hết tuổi thanh xuân, có bạn bè... còn mình, ngoài ‘người chị’ đã cầm lạng từ lâu thì có gì mà phải nuối tiếc.

Thế nên, đừng nhìn lại nữa, đừng khiến người ở lại phải đau đớn, đừng khiến cho mình ra đi mà không được thanh thản. Mình mệt rồi Hà Thanh, mình thực sự không muốn hàng ngày phải thức dậy, phải hòa mình vào cái cuộc sống ồn ào ngoài kia. Nếu cậu quý mình, thương yêu mình, thì hãy để mình ở lại cùng ‘chị ấy’. Bọn mình sẽ quay về cái ngày mà mẹ mất, mình sẽ ôm lấy ‘chị ấy’ bằng đôi tay này, giữ yên bằng hết cảm xúc. Để có thể sống được với hạnh phúc gia đình mãi mãi.

Cảm ơn cậu, cảm ơn Vân Nha... và cả Hạo Đình. Vì đã cho mình biết thế nào là cuộc sống.

Đối với mình... xin cậu hãy quên đi!

- Phương Vũ Hiên-

37. Chương 37: Điểm Dừng Nơi Cuối Con Đường

Mùa đông đã qua, không khí se lạnh ngày một ấm áp, từng lớp tuyết dày bạc trắng tới xấp xỉ thể mủn dần rồi hòa tan thành nước, để rồi cuối cùng được gió và nắng hóa thành hơi bay đi tiếp tục một cuộc hành trình mới.

Cảnh vật hồi sinh, chồi non nhú nụ, búp lá xòe tung, chim trời chao cánh, mây trắng lượn lờ.

Những vật nặng cuối ngày làm nhòa mắt người ở lại, mặt hồ yên ắng cứ thế mà hắt lên một màu chói gay gắt. Hà Thanh lê từng bước uể oải như đuổi theo chính cái bóng của mình in hằn lên mặt đường. Đầu đó ở những quán cà phê ven đường vẫn lớn vồn những giai điệu khúc khoải của những bản nhạc mà dường như quen thuộc quá. Mà lúc này đây, anh cũng chẳng thể nào phân biệt nổi đâu là đâu là âm thanh của người đi đường vồn vã, đâu là âm thanh của điệu nhạc du dương hay – tiếng lòng nặng trĩu.

Anh cứ thế chậm rãi bước đi trên nền đất, ngẩng đầu nhìn cảnh vật rợp bóng xung quanh. Người trên đường liên tục qua lại, trong mắt Hà Thanh chỉ như những cái bóng lơ mơ không rõ gương mặt.

Anh thuê một chiếc xe bốn chỗ nhỏ nhỏ với nước sơn sần cũ rồi men theo đường trở lại Linh Ẩn tự. Lần trước ngồi ghế phụ cạnh Mạc Hiểu Hy cũng vì mãi mê chìm trong cảm giác mờ mịt lo lắng về những thứ trước mắt mà không thể cảm nhận hết vẻ đẹp của chốn thiên nhiên thanh đạm. Giờ đây khi đã không còn điều gì vướng bận, bất giác hít một chút khí trong lành từ cửa kính để mở, lắng nghe tiếng chim hót truyền cành, tiếng gió thổi qua tầng lá mơn trớn lớp đá vôi, Hà Thanh có thể phần nào hiểu được tại sao Phương Vũ

Hiên lại thích đi xa khỏi thành phố đến thế.

Ngôi làng cổ dưới chân núi vẫn còn đó với nếp sống quen thuộc. Hà Thanh mang theo ít quà bánh đến thăm bà lão già trong nhà trọ. Căn nhà đã được sơn mới hoàn toàn, cửa gỗ ọp ẹp được dỡ bỏ toàn bộ, thậm chí đến cả cây liễu có phần đáng sợ cùng giếng nước đã không còn trong sân. Bà lão mỉm cười xoa tay con trai bên cạnh, khoe rằng chú ấy cuối cùng cũng quyết định trở về sống cạnh bà sau thời gian dài lập nghiệp trên thành phố. Cái giếng thành thấp nguy hiểm được lấp kín, cây liễu không hợp phong thủy bị đốn bỏ, kể từ bây giờ, bà lão già không còn phải ngày đêm một mình cô đơn trong dãy nhà này nữa. Hàng xóm và cả Hà

Thanh đều cảm thấy vui lây khi nhìn khoeo mắt đầy vết chân chim của bà ngập tràn những giọt nước mắt hạnh phúc.

Lúc tạm biệt, bà lão còn nhét vào tay Hà Thanh một bọc đầy những quả hồng căng mọng.

Nắng trời trải rộng.

Hậu viên Linh Ẩn tự sạch sẽ không một chiếc lá rơi. Hà Thanh đưa tay sờ lên phiến đá nơi phát hiện ra vết máu đọng, lại không nhận được mà xoay người nhìn theo dòng nước suối trong vắt phía xa. Đêm đó họ men theo con đường nhỏ lên núi có vòng qua chỗ này, trời tối trong khi cảnh sắc lại nhập nhằng với thiên nhiên bên ngoài khiến hai người không để ý cứ thế đi mãi, băng qua con suối kia về phía thượng nguồn.

- Đã rời khỏi đây sao còn quay lại?

Hà Thanh giật mình, anh nhìn thấy vị tăng nhân già quen thuộc trong tấm áo sần cũ.

- Thí chủ đã nhớ ra mình bỏ quên điều gì chưa?

- Dạ rồi... _ Anh cúi đầu ngập ngừng.

Tăng nhân chậm rãi đặt cây chổi trên tay vào dựa vào góc tường, xoay người bước đi.

- Thí chủ theo lão!

Hai người cứ thế gạt tán cây rậm mà đi, một già một trẻ không ai nói chuyện nhưng dường như hiểu hết suy nghĩ của nhau. Hà Thanh biết mình đang đi đâu, băng qua cây cầu cũ kỹ và tiến về con đường mòn phía trước, hai bên lối mòn những hàng cây vẫn chạy dài tít tắp, chúng như đang chào đón và dẫn đường cho anh đến viên cổ nhân. Những bước đi nặng nề theo anh sáng le lói qua từng tán cây, anh cứ tiến về phía trước cho đến khi thứ ánh sáng yếu ớt kia ngày một rực rỡ hơn, rực rỡ đến nỗi làm mất anh đau nhức và rơi lệ...bởi vì mong muốn lớn nhất của Vũ Hiên là mãi mãi được yên nghỉ ở chốn này.

Nhưng ngay cả khi đã chuẩn bị tinh thần, Hà Thanh vẫn không khỏi có cảm giác như đôi chân mất đi điểm tựa, anh vội dựa người vào lớp đá rêu xanh, thở dốc.

Một nắm mộ nhỏ với bề mặt mọc chi chít hoa trắng hiện ra trước mặt. Hai phần nhỏ bé do nằm gọn trong mô đất chìa ra dọc ngọn núi, ba phần xinh đẹp giữa một tập thể hoa muôn hình đủ kiểu thuần sắc trắng cùng vàng, và cuối cùng là năm phần cô đơn

Cổ nhân lặng lẽ, bơ vơ bên vách núi, nhưng đối diện lại là cả một khung cảnh mênh mông đến tan nát cõi lòng.

- Vũ Hiên à, bao năm không gặp cậu vẫn ra vẻ như thế. Nhìn xem nhiều hoa chưa này! _ Hà Thanh chậm rãi tiến lại rồi ngồi xuống bên cạnh nắm mộ, những ngón tay lướt qua hàng hoa trắng. Vẻ mặt bình thản như cùng bạn cũ lâu ngày không gặp ôn lại chuyện xưa.

Vị tăng nhân già thở dài.

- Đời người vô thường, sống chết vô định, duyên tình đã tận...hà có gì còn ôm mãi vấn vương...

- Cảm ơn sư thầy vì đã cho cậu ấy được yên nghỉ ở một nơi đẹp như thế này! _ Hà Thanh đang ngồi quay lưng chợt nói. _ Đời này Vũ Hiên sợ nhất là ồn ào, cậu ấy cứ luôn trách cháu quá ham công tiếc việc, quá cứng nhắc và lưu luyến chốn đô thị.

- Cậu ấy là người tốt...

- Đúng vậy, tốt đến ngốc nghếch! Chỉ biết sống cho người khác...để rồi mang lại tổn thương cho chính bản thân mình. Vũ Hiên cậu nói xem, rốt cuộc cuối cùng cậu đối với tôi là loại tình cảm gì? Tự quyết định rồi biến mất, chẳng để lại gì ngoài lá thư bảo tôi phải quên cậu. _ Hà Thanh trách móc nắm mộ bên cạnh. Đám hoa trắng nhỏ mảnh mai có người đụng phải lay động, một vài cánh đẹp rơi xuống rồi cứ thế bay theo gió.

Hà Thanh cảm thấy bản thân quá mệt mỏi trên con đường dài, nhiều lần tự hỏi bản thân anh tồn tại vì điều gì khác nữa đây? Anh ngồi bệt xuống đất tựa lưng vào gốc cây kế bên ngôi mộ nhỏ, rút một điếu thuốc và bắt đầu nhả khói vào không trung...

Đau hoài rồi cũng quen, nhớ thương rồi cũng sẽ trở thành kỷ niệm. Như định luật của tạo hóa từ lâu, gió thì vẫn mãi miết thổi, chúng ta làm sao giữ nổi những hồi ức đã xa. Gặp nhau là duyên nhưng đi được đến nhau đến cuối cuộc đời còn phải nhờ vào chữ phận. Như anh và Vũ Hiên là hữu duyên vô phận, như anh và Vân Nha thì là hữu phận mảnh duyên nhưng quá đổi vô tình.

Thâm tri nhân tình thâm thống khổ - Nguyễn vị lai sinh vô hồi tâm.

(Rất hiểu chữ tình là đau khổ. Vãn nguyện kiếp sau chẳng hồi lòng.)

- Tất cả chúng ta đều mệt mỏi, phải không Vũ Hiên? __ Hà Thanh trầm hỏi.

Những ngày tháng loay hoay mãi giữa buồn – vui, hạnh phúc và đắng cay, những kỷ niệm luôn nhớ và những điều cần phải quên... đã đến lúc phải đặt dấu chấm hết cho những dằn vặt và tổn thương của anh hay rất nhiều người khác nữa.

Dẫu sao, cũng đã đến lúc phải đóng lại quá khứ và thả trôi nó về miền dĩ vãng rồi. Tình yêu là một điều kỳ diệu với những trải nghiệm tuyệt vời đa sắc. Kẽ đau, người khổ, niềm vui, nỗi buồn... đứng ở những khía cạnh khác nhau, nó đều mang những bộ mặt khác nhau nhưng đều chỉ là một dạng biến hóa của chữ TÌNH. Giữa vô chừng nước mắt rơi, dù là của người đi hay kẻ ở lại đều mặn đắng như nhau, giữa vô vãn nụ cười ấy, dù là xưa cũ hay bây giờ, cái anh luôn nhìn thấy vẫn là sự ảm áp bao dung.

Trái tim vẫn đập trong lồng ngực sẽ luôn nhắc cho anh biết rằng, trong một đoạn của cuộc đời mình, đã từng dành những tháng năm ngọt ngào, tình cảm chân thành duy nhất cho riêng một hồi ức về một con người khiến bản thân khắc cốt ghi tâm. Thế là đủ.

Đường phố nhộn nhịp.

Vân Nha rời khỏi cửa hàng tạp hóa, chiếc áo rộng lưng bùng quanh người khiến thân hình có vẻ nặng nề. Cô ôm lấy túi hàng trên tay, chặt vật mở cửa xe ô tô và nhét tất cả vào trong.

Đột nhiên có gió thổi mạnh, khóe mắt Vân Nha chợt nhận ra một bóng hình vô cùng quen thuộc, ‘người đó’ có mái tóc dài giấu kín trong chiếc mũ Beret sọc, y phục tối màu cùng chiếc áo khoác dạ dài màu xanh rêu.

- Vân Nha béo lên rồi đấy!

Cô tiểu thư giật mình, túi giấy trên tay trượt xuống rách tung trên mặt đường, bên trong đa phần là sữa bột và đồ dùng cho em bé. Hai bàn tay lúc này trắng không khê đưa ra run rẩy.

- V... Vũ Hiên...

Vũ Hiên mỉm cười, vẻ mặt rạng rỡ chân thật hết như lúc còn sống. Cậu ôm lấy gương mặt Vân Nha bằng những ngón tay thon gầy trắng trẻo như nghệ sĩ dương cầm của mình, miệng mấp máy điều gì đó.

Vân Nha khóc.

Vũ Hiên khẽ nhủ mày không đồng ý, ngón tay quệt qua giọt nước còn vương nơi khóe mắt của cô như muốn lau đi. Sau đó thật chậm rãi, đôi mắt cứ thế nhìn vào một điểm nào đó phía sau Vân Nha.

Có phải cho đến cuối cùng, gia đình mới là thứ quan trọng nhất?

Vân Nha xoay người theo ánh nhìn cậu bạn. Đôi mắt mở to.

Đằng kia, bên kia đường, dưới cột đèn giao thông đã chuyển xanh, qua khe hở mỗi khi hàng xe lao vun vút, còn có một người đàn ông khác mà cô biết, cao lớn, vạm vỡ với một cái sẹo dài ngay ngực, người mà cô đã yêu bằng hết tuổi xuân không thể quay lại của bản thân.

Trên đời này, ngoài tình yêu ra vẫn còn một điều chúng ta có thể tin tưởng, đó là gia đình. Dù con đường chúng ta đi có đúng hay sai, là hạnh phúc hay đau khổ, dù có bất cứ chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ làm ta phải chịu vô vàn tổn thương cay đắng, nhưng sẽ luôn có một nơi, một ai đó để chúng ta có thể quay về.

Tình yêu của Hà Thanh đối với Phương Vũ Hiên không sai, tình yêu của Vân Nha không sai, tình yêu của Lý Hạo Đình không sai, tình yêu của ông bà Hà dành cho con trai mình càng không sai? Yêu chưa bao giờ là sai cả, tất cả tùy thuộc vào cách chúng ta chọn để mang lại hạnh phúc cho người yêu thương ấy.

Đừng ích kỉ mà hãy đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, để cảm thông và thấu hiểu...

- Anh về rồi Vân Nha!

————— HOÀN CHÍNH VĂN —————

38. Chương 38: [ngoại Truyện] - Nỗi Đau Chôn Sâu Trong Lòng

Ngày hôm đó trong phòng bệnh lạnh lẽo, tôi lần đầu tiên có thể bình thản nói ra từng chữ giống như vô tình...

-Vũ Hiên chết rồi!

Hà Thanh như đứng hình, ba mẹ Hà cũng trợn tròn mắt nhìn về phía người vốn này giờ vẫn giữ im lặng. Tôi cố gắng nở một nụ cười nhợt nhạt với bà, càng làm bà dần vật. Hà Thanh hơi thở khó khăn, anh quay sang nhìn tôi, từng tiếng khó khăn đứt quãng

-Em...em nói gì?

-Em nói: Phương Vũ Hiên đã chết rồi! – Tôi không trốn tránh ánh nhìn của chồng, cố gắng hít một hơi lấy hết can đảm nhấn mạnh từng chữ

-Chết rồi? Không phải chỉ bị thương thôi sao? Tại sao lại chết? Em nói dối.

Chân mày anh nhíu chặt nhìn tôi yếu ớt đang ngồi gần giường bệnh, mà tôi cũng không trả lời anh, cứ thế nhìn anh bằng ánh mắt khẳng định: em nói là sự thật.

Lý Vân Nha tôi dành trọn cả tuổi thanh xuân của một người con gái để bên người đàn ông này, vứt bỏ cả cái tôi cá nhân của mình để ở bên anh, thậm chí tâm hồn, trái tim tôi không biết đã phải bị cào xé rách nát như thế nào để âm thầm che giấu mọi thứ, chỉ vì muốn người đàn ông này có thể bình thường để sống tiếp, chỉ cần được đứng bên cạnh anh, thay thế người kia cũng được. Tất cả chỉ hãy để một mình tôi đau thôi... nhưng giờ đây, khi chính bản thân mình lại là người xé toạt lớp sương mờ trên vết thương lòng của người tôi yêu dấu, phải biết rằng – vết thương của tôi càng rỉ máu hơn anh rất nhiều.

Hà Thanh bỗng nhiên đứng phắt dậy, mắt anh đỏ ngầu dữ tợn, hai tay nắm chặt hai bên vai của tôi, không ngừng gât gổng

-Có phải là Lý Hạo Đình không? Là Lý Hạo Đình giết chết Vũ Hiên đúng không, là hắn đúng không?

Mặc dù bị thương, nhưng lực tay của Hà Thanh không phải nhẹ, giống như toàn bộ sức lực của anh dồn vào không ngừng lay chuyển cơ thể mảnh mai của tôi. Tôi nhìn vào ánh mắt của anh, mặc dù thấy chính bóng mình phản chiếu trong đôi mắt ấy, nhưng sao tôi chỉ thấy một màu ảm đạm, căm thù vậy?

Tôi biết trách ai đây?

Trách Lý Hạo Đình đã vì tôi mà đã phải mất đi tất cả, thậm chí cả mạng sống? Không! Hơn ai hết, tôi biết người “anh” kia của mình đáng thương như thế nào. Trách Phương Vũ Hiên vì đã cướp mất người đàn ông tôi yêu? Không! Tình yêu của Vũ Hiên đối với anh chẳng thua kém hay có khi là hơn cả tình yêu của tôi dành cho anh, nếu không cậu ta đã chẳng suy nghĩ gì mà... . Chẳng thể trách Hà gia hay bất cứ ai đã đưa đẩy chúng tôi đến bước đường này, có chăng chỉ là số phận nghiệt ngã, mệnh trời trớ trêu...

Ông bà Hà thấy con trai gần như mất khống chế, mà tôi thì cứ như người mất hồn cứ thế để mặc cho anh không ngừng lay giạt cơ thể mình gào thét. Bà Hà vội lại can ngăn con trai, ông Hà thì từ phía sau kéo anh

ra. Mắt bà Hà đỏ hoe, nước mắt lăn chả rơi trên gò má đã bị thời gian in hằn vết dấu của tháng năm, trong giọng nói mang đầy xót thương cho những gì trước mắt, bà nói gần như gào lên

-Con điên rồi sao??

-Lý Hạo Đình ở đâu? Lý Vân Nha – cô mau nói cho tôi biết Lý Hạo Đình bây giờ ở đâu?

Tôi lúc này cũng mới dương đôi mắt mờ mịt nhìn anh, giọng nghẹn ngào

-Hạo Đình...cũng chết rồi!

Có lẽ gần như có một thứ cảm giác chơi vơi như đổ ập xuống toàn bộ con người anh. Người anh yêu thương chết rồi, kẻ anh căm thù cũng chết rồi... giống như mọi thứ sau một khoảng thời gian anh mài mò tìm kiếm, hóa ra lại chẳng còn lại gì. Hà Thanh loạng choạng lùi lại vài bước. Cười. Từ những tiếng cười đứt quãng, dần dần thành một tràng cười to. Cười ra nước mắt.

-Tại sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Vũ Hiên có tội tình gì? Chúng tôi yêu nhau là sai sao?

Hà Thanh ôm mặt đau đớn ngồi gục xuống ghế. Đầu anh đau buốt lòng anh càng nhói hơn. Tôi kéo nhẹ tấm áo khoác trên người ra, bà Hà vội níu lấy tay tôi, tôi vỗ nhẹ lên mu bàn tay đã có chút nhẵn của của bà như an ủi, rồi bước nhẹ xuống giường lại chỗ Hà Thanh.

Nửa ngồi nửa quỳ trước mặt anh, đôi tay trắng hơi gầy cầm lấy bàn tay to lớn đang ôm lấy mặt. Ông bà Hà thấy không khí có vẻ trầm đi thì cũng quyết định ra ngoài, để không gian lại cho hai chúng tôi nói chuyện.

Hà Thanh vẫn không nhìn tôi, ánh mắt anh vô hồn chìm ngập trong quá khứ và đau khổ. Anh có hối hận không? Hối hận khi đã đào bới cái ký ức thương đau mà lẽ ra anh nên để nó được chôn giấu. Hà Thanh giống như không biết, trong đầu anh mọi thứ lúc này đều ngổn ngang.

Tôi đưa tay sờ lên gương mặt của chồng, từng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển không theo một thứ tự nào cả. Từ gò má, bờ môi, sống mũi thẳng tắp, dừng lại ở đôi mắt đang rưng rưng xuống kia cuối cùng bàn tay lại trượt xuống ngực trái của anh. Tôi mỉm cười, một hàng lệ lăn dài trên má lúc nào không hay.

-Phương Vũ Hiên ... cậu ấy luôn bên anh - ở đây! – Cô nói

Hà Thanh ngẩng đầu lên nhìn tôi, khó tin, có gì đó bóp nghẹn tim anh- khó thở, anh dường như cảm thấy hô hấp sao khó khăn thế. Anh nheo đôi mắt, chân mày nhíu chặt đớn đau. Tôi thở dài một hơi rồi đứng dậy, nhìn mông lung ra bầu trời rắng chiều bên ngoài cửa sổ.

-Năm đó khi em đến thì đã thấy anh bị thương rất nặng, lúc về đến bệnh viện mới biết ngoài những vết thương bên ngoài, thì mất anh bị thủy tinh tổn thương rất nặng, tim cũng rất suy yếu. Nếu không được ghép tim và thay giác mạc... anh chắc sẽ không còn ngồi đây đâu.

Mỗi lúc tiếng nói của tôi càng nhỏ, tôi không bao giờ quên được ngày hôm đó, ánh mắt và những gì người đó đã nói với mình. Phương Vũ Hiên mang một thân người đầy thương tích, trôi trên xe lăn đối diện cửa kính lớn nhìn về Hà Thanh người bê bê máu, đang được rất nhiều y tá và bác sĩ cấp cứu. Gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc.

-Hãy dùng tim của mình đi!

Lúc nói câu đó, tôi vẫn nhớ ánh mắt trong veo nhưng đầy cương quyết của người thanh niên trước mặt. Tôi càng không khỏi run lên,

-Cậu có biết như vậy có nghĩa là gì không?

-Mình biết, nhưng như vậy thì sao? Yêu một người là có thể vì họ mà bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời. Với lại đây có lẽ là cách vẹn toàn nhất, mình vừa có thể tiếp tục ở bên cạnh cậu ấy, lại không để cậu ấy khó xử với gia đình. Không phải là rất tốt sao? –

Người thanh niên nở một nụ cười rục rịch với tôi

Tôi không trả lời anh ta, cứ lặng lẽ cho hai tay vào áo bluse trắng nhìn chồng chọc vào người bên kia màn kính.

-Cám ơn cậu, Vũ Hiên.

Vũ Hiên bỗng nhiên lắc đầu mỉm cười nói

-Không đâu, phải nói là mình ích kỷ mới đúng.

- Vũ Hiên...

- Nhanh chóng làm phẫu thuật thôi. Mình sẽ đi làm giấy hiến tạng nội tạng. – Nói rồi Phương Vũ Hiên nặng nề đẩy chiếc xe lăn đi, dừng một chút, cậu ta lại nói tiếp: __Hà Thanh sau này phải làm phiền cậu rồi...

Vân Nha... xin lỗi!

Tiếng xin lỗi mặc dù rất nhỏ thôi, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy. Ích kỷ? Không phải tôi cũng như cậu sao... Vũ Hiên?

Con đường này của chúng tôi có lẽ chỉ có thể - Một là lựa chọn ... - Hai là kiên trì...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-duyen>